

Giới thiệu Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình

Khi tiếng cười vang khắp cả căn phòng cũng là lúc lưỡi dao rạch xuống. Máu tươi đỏ thắm từ cổ tay chảy xuống, loang dần nền gạch lạnh lẽo.

Mắt cô nhắm lại, máu chảy ra nhuộm đỏ váy cưới.

Tạm biệt! Thế giới bên kia có lẽ mới là nơi dành cho cô!

"Rầm "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Khởi đầu tàn ác

"Tiểu An An, dây đeo tay của bạn đẹp quá. Cậu cho tớ mượn tí nhé."

Tiểu An An mỉm cười vui vẻ, tháo sợi dây mà anh trai tặng nhân dịp sinh nhật mình đưa cho Tiểu Thiện "Hào, cho cậu mượn lát thôi đấy. Không thì anh tớ lại mất mát, anh ấy rất hung dữ."

Tiểu Thiện cười hì hì vừa đeo vòng tay vào tay mình vừa ngắm nghía qua lại, rõ là cô bé rất thích sợi dây này "Tiểu An An, đẹp quá."

Hai cô nhóc 7 tuổi chơi đùa cười khúc khích trên tầng hai của nhà họ Từ, không hề hay biết có kẻ tưới xăng, châm lửa nghỉ ngơi. Lửa lớn bao trùm dần căn nhà, vợ chồng Từ gia lúc phát hiện thì đã muộn, họ ở tận lầu ba.

Lúc Từ Hy Viễn từ công ti về nhà, thấy ngọn lửa bao trùm khắp nơi, anh không suy nghĩ nhiều liền xông vào. Ba mẹ, em gái anh - bọn họ ở trong đó.

Mùi khói xộc vào mũi khiến anh khó chịu, nhưng anh vẫn cố gọi "Tiểu An An."

Có tiếng khóc vọng từ lầu hai, Từ Hy Viễn cố gắng tránh lửa, tránh đi mọi thứ đang dần cháy rụi rơi rớt, nhưng anh vẫn bị thanh gỗ rơi vào chân mình, tạo vết bỏng đau rát nơi mắt cá chân trái.

"Anh hai cứu em, anh hai...oa oa..."

"Tiểu An An...rầm..." Anh đập cửa xông vào, thấy tay con bé đưa về phía anh, trên tay còn lủng lẳng chiếc dây mà anh tặng sinh nhật nó. Từ Hy Viễn nắm chặt lấy cái tay mềm mềm kéo lên, đem áo khoác của mình trùm lên người cô bé. Cô gắng chịu đựng vết bỏng ở dưới mắt cá chân, mà ôm cô bé chạy ra ngoài.

Rõ ràng là đã ôm cô chạy ra ngoài, nhưng bên tai anh vẫn văng vẳng tiếng gọi "Anh hai"

Lúc anh ra khỏi cũng là lúc căn biệt thự sụp đổ, tan nát như đồng hoang tàn. Từ Hy Viễn nhanh chóng đem áo khoác kéo khỏi, gương mặt cô nhóc liền hiện ra, nhem nhém nước mắt cùng bụi bẩn. Nhưng rõ ràng... tìm anh như ngừng đập, hai chân sụp xuống đất... cô bé này... không phải em gái anh.

Sao lại như thế, rõ ràng... còn An An, anh không sai, rõ ràng khi anh ra khỏi, bên tai vẫn còn nghe rõ hai chữ "Anh hai".

An An của anh... em gái của anh... "Aaaaaa."

"Khốn kiếp, tại sao cô lại đeo dây của An An, hả. Anh bắt lực kêu gào trong đau đớn, tìm như bị ai đục khoét khiến máu chảy đầm đìa.

Mặc sự gào thét của anh, cô nhóc được cứu ra sớm đã bất tỉnh, hai mắt nhắm tịt.

Hai chân Từ Hy Viễn quỳ rạp xuống đất, anh nhìn căn nhà cháy rụi, gương mặt thống khổ cùng bất lực, tuyệt vọng gào lên trong đau đớn "Ba mẹ, con trai bất hiếu... An An, anh hai xin lỗi."

Tay anh nắm chặt, cắn chặt răng không để nước mắt rơi "Từ Hy Viễn xin thề, sẽ không để cho thủ phạm sống yên ổn."

Năm đó, anh 18 tuổi.

.....

15 năm sau,

Rõ ràng hôm nay là ngày cưới của cô, nhưng Tô Thiện một chút vui vẻ cũng không có. Cô một thân váy cưới, trang điểm xinh đẹp ngồi lặng trong căn phòng kéo kín rèm.

Chú rể ư, hẳn ta sau hôn lễ liền biến mất, rõ là giờ cũng tối rồi cũng không thấy về nhà.

Tô Thiện nhìn bản thân mình trong gương cũng thấy nực cười. Cô xinh đẹp sao? Cô giỏi giang sao? Cô có tiền sao?

Tại sao lại bị tên ác ma như hắn nhìn trúng, nhất định phải là cô. Hừ, cũng chẳng trách hắn được, nếu ba mẹ cô không vì háms lợi mà đồng ý thì cô cũng chẳng gả cho một tên ác ma xứng tuổi chú mình.

Nhưng có trách thì sao? Họ cũng không còn nữa. Nghĩ tới đây Tô Thiện trượt dài người xuống đất, trên gương mặt vô hồn không một biểu cảm.

Họ mất rồi, ngay trong ngày cưới của cô, bọn họ bị bắt cóc rồi bị bắn chết, thề xác bị cắt từng khúc, thả xuống biển... bị cá rĩa không ra hình dạng gì cả.

"Haha... không thể... không..." Tô Thiện ôm đầu la hét, ánh mắt cô đỏ hoe, nước mắt bất lực cũng rơi xuống. Cô cuộn người mình, tay run rẩy ôm lấy đôi chân.

"Tại sao lại như vậy... hức hức..." Cô vùi đầu vào hai chân mà khóc bất lực, tiếng khóc không hề kiềm nén. Nhưng trong căn biệt thự này, ngoài cô ra chỉ có mình cô, chỉ mình cô nghe được tiếng khóc ảm ức của mình, chỉ mình cô....

Tô Thiện loạng choạng đứng dậy, ba mẹ cô mất rồi, cô lại gả cho tên ác ma, hoàn toàn không có tình yêu. Cô cuối cùng sống vì cái gì, tồn tại vì cái gì. Nghĩ đến đây, Tô Thiện như mất hồn, cô lục tìm con dao cắt giấy sớm đã chuẩn bị trong vali của mình.

Ánh mắt của cô nhìn đắm đắm lấy con dao, tay nắm chặt một cách vô hồn.

"Hahaa.... tạm biệt." Tiếng cười lớn vang vọng trong căn phòng cũng là lúc lưỡi dao rạch xuống cổ tay trắng ngần. Máu tươi đỏ chói mắt lan ra nhỏ xuống nền gạch lạnh lẽo.

Mắt cô dần dần khép lại, cả người gục xuống nền đất, máu từ tay nhuộm đỏ cả váy cưới xinh đẹp. Tạm biệt, có lẽ thế giới bên kia là sự lựa chọn tốt nhất cho cô rồi.

"Rằm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giết em ? Sao tôi nữ ,Tù phu nhân ?

Cách cửa phòng bị đập tung, người đàn ông một thân sơ mi đen đi vào, người hẳn ta thoang thoảng hương rượu vang xa xỉ. Áo sơ mi cời tung hai nút áo, mơ hồ thấy được lồng ngực săn chắc vạm vỡ.

Hắn ta đảo mắt nhìn người con gái nằm bệch dưới nền đất, máu trên tay cô vẫn không ngừng chảy, bộ váy cưới trắng sa hoa sớm đã bị nhuộm đỏ vài nơi.

Ánh mắt cô khép chặt, gương mặt xinh đẹp không chút khí sắc.

Hắn ta đi lại, ngồi xổm trước mặt cô, bàn tay bóp lấy gương mặt gầy gò, môi nhếch lên tàn ác "Muốn chết sao, đầu dễ dàng như vậy." Hắn dứt lời cũng không hề màn tới cô, đi lại bên cửa sổ thông dong hút thuốc. Hút hết một điếu, hẳn lúc này mới quay sang nhìn cô, cảm điện thoại điện đi "Cậu lên đây."

Lúc trợ lý của hắn lên tới nơi, anh ta hốt hoảng "Tổng... tổng giám đốc... phu nhân..."

"Đem cô ta đến bệnh viện, nhớ kỹ, nếu cô ta chết, bệnh viện đó lập tức chôn cùng cô ta."

Người đàn ông đeo kính với gương mặt hốt hoảng vội bế cô lên, chạy hốt hải ra ngoài.

Từ Hy Viễn xoay lưng nhìn ra cửa sổ, nhìn bóng đêm bao phủ toàn bộ bầu trời, môi hắn lại nhếch lên tà tác. Từ ngũ quan gương mặt, không tìm ra lấy một điểm thân thiện, tất cả đều bộc lộ sự lạnh nhạt hờ hững.

.....

Tô Thiện tỉnh dậy vào lúc tối hôm sau, cô nhìn cổ tay mình quấn băng gạc rồi lại nhìn chằm chằm con dao hoa quả trên bàn. Cô đã không còn muốn sống, tại sao hắn lại cứu cô. Đã không thiết sống, có cứu cô cũng vô dụng. Nghĩ rồi, Tô Thiện với tay lấy con dao trên bàn.

"Cô khát khao chết đến vậy sao? Tôi chưa cho phép cô chết." Từ Hy Viễn đi vào, ánh mắt tà ác rơi trên người cô.

Tô Thiện nắm chặt con dao kề sát cổ mình "Đừng qua đây..."

"Vậy sao? Vậy cô một dao kết thúc đi. Tôi nhớ không nhầm cô còn một đứa em trai đang du học bên Pháp. Cô chết rồi, tôi không vui lại đi tìm nó."

Hắn dứt lời, con dao trên tay cô rơi xuống nền, tạo âm thanh leng keng. Tô Thiện trừng lớn mắt nhìn hắn "Đừng đụng vào em trai tôi, mình tôi là đủ rồi."

Tô Thiện cúi thấp đầu, nhỏ giọng "Tại sao? Tại sao lại là tôi.... tại sao lại như vậy..." Trong kí ức của cô, cô và hắn chưa từng quen biết cũng chưa từng gặp mặt. Ba mẹ đồng ý gả cô cho hắn vì hám lợi, nhưng họ lại chết thảm ngay trong hôn lễ của cô. Tất cả, mọi thứ như rối tung lên, thay đổi cuộc đời cô.

Từ Hy Viễn đi về phía cô, đưa bàn tay to lớn bóp chặt lấy cằm cô "Tại sao ư? Tại vì nhà họ Tô các người đáng chết. Haha, còn cô... sẽ không được chết yên ổn. Tôi sẽ từ từ giày vò rồi tự tay giết chết cô."

"Ba mẹ tôi là anh làm sao? Tô gia tôi nợ anh cái gì chứ? Anh là kẻ giết người, đồ khốn."

"Đúng vậy, nhà họ Tô mấy người có chết đi mười lần cũng không chuộc được tội của mình. Ông ta-ba của cô phóng hỏa giết hại cả gia đình tôi, âm mưu đoạt lợi, còn mẹ cô - bà ta cũng bị ôi không kém, bà ta vờ thân thiết với mẹ tôi, để rồi sao? Hạ thuốc mê bọn họ. Còn cô.... cả nhà cô đều đáng phải chết. Ba mẹ cô chết rồi, giờ đến phiên cô đây."

Mắt cô đỏ rực, tim như giằng xé, bọn họ... ba mẹ cô sao có thể.... họ hám lợi cô biết rõ, nhưng tại sao lại giết người.... lòng ngực cô đau đớn kiệt quệ. Cô có chết cũng không ngờ mọi chuyện lại thành thế này, tại sao lại như vậy?

Còn hắn ta, người giết hại ba mẹ cô để báo thù giờ đang là chồng cô... cuộc đời đúng là không ngờ. Xem ra tất cả là sắp xếp sẵn, chỉ mình cô là con ngốc trong cuộc chiến này.

Tô Thiện tự cười bản thân mình, giây phút cô thấy hắn đứng nghiêm túc trên thánh đường, cô một thân váy cưới lộng lẫy tiến vào. Lúc nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh kia, tim cô đã lỡ nhịp vì hắn. Thăm nghĩ, cả hai cưới nhau không có tình cảm, nhưng không sao cô có thể từ từ bồi đắp mà.

"Haha, thật là nực cười..." Khóe mắt cô cay cay, cô từng có ý định vun đắp tình cảm với ác ma, không nực cười sao?

"Ai cho phép cô cười?"

Tô Thiện nhìn hắn quát tháo mình, ánh mắt hắn có bao tàn ác nhìn cô, cuộc sống còn gì để cô lưu luyến sao.... ba mẹ cô là kẻ giết hại gia đình hắn, họ chết rồi sao không mang luôn cô theo "Từ Hy Viễn, giết tôi đi."

Hắn ta đưa bàn tay lạnh lẽo vuốt ve gương mặt nhợt nhạt của cô "Giết em, sao tôi nỡ, Từ phu nhân." giọng nói có bao nhiêu giễu cợt, khóe môi cong hờ hững.

Hắn ta chính là ác ma.

"Anh ra ngoài đi, tôi muốn ở một mình. Tôi sẽ không tự sát."

"Cô được quyền sao? Tình rồi thì thu xếp đồ theo tôi về."

Tô Thiện nhìn hắn, thử hỏi vì sao đối với nhà họ Tô hắn ta lại có bao nhiêu chán ghét, căm thù. Ba mẹ cô chết thảm dưới tay hắn, cô lại đi cưới một tên sát nhân. Cô gượng cười đau xót, cố gắng chống chịu một môi mà thu xếp đồ đạc theo hắn rồi khỏi bệnh viện.

"Từ Hy Viễn, đợi chút, anh có thể... đi từ từ." Vừa ra khỏi cửa phòng hắn đã vứt cô lại phía sau, một mình đi nhanh ra ngoài.

Hắn ta xoay người, nhíu mày chán ghét đi về phía cô. Ở nơi cổ tay bị thương của cô mà bóp chặt lấy, một mực kéo đi.

Tô Thiện đau đến nghiêng răng, máu từ vết thương vừa may lại rỉ ra, nhuộm đỏ cả băng gạc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tiền ? Tôi có thể bố thí cho cô .

"Trong căn nhà này, người hầu chính là cô, người giúp việc cũng là cô." Hắn nói xong, tay lại đưa lên bóp chặt lấy cằm cô, môi lạnh lùng nhếch lên "Còn cái danh Từ phu nhân, đừng mơ tưởng."

Tô Thiện gạt tay hắn ra, cố gắng chịu đựng đau đớn nơi cổ tay sớm bị hắn bóp đến nhức nhối "Tôi không thể, tôi còn có việc làm, tôi cần kiếm tiền."

"Nói tóm lại vẫn là tiền chứ gì. Bản chất Tô gia mấy người vốn là vậy, tôi còn không hiểu sao? Ngoan ngoãn ở nhà cho tôi. Tiền, tôi có thể bỏ thí cho cô."

"Tôi không cần tiền anh bỏ thí, tôi có công việc của mình, tôi có thể tự kiếm ra tiền."

Dứt lời, hấn đẩy ngã cô ra ghế sofa, cơ thể cao lớn nặng nề đè trên người cô. Bàn tay to lớn của hấn nắm chặt hai tay Tô Thiện "Cô không có quyền quyết định, quyền nằm ở tôi."

Nói rồi, hấn đưa tay xé toạc áo cô "Thân hình cũng không tệ, hay là... cô làm tình nhân cho tôi, thế nào?"

Bàn tay hấn lần mò trên người cô, mạnh bạo bóp lấy nơi đó, không một chút nương tay mà nhào nắn.

Tô Thiện cắn chặt môi, cô không đẩy hấn ta ra được. Thế lực phụ nữ và đàn ông chênh lệch cỡ nào cuối cùng cô đã rõ, huống hồ người cô... một chút sức lực phản kháng cũng không có.

"Tôi sẽ không bao giờ... không bao giờ làm tình nhân cho anh. Từ Hy Viễn, chỉ bằng anh giết tôi luôn đi, giết tôi đi."

Hấn đưa tay xuống phía dưới kéo quần cô, đem người cô trần như nhộng. Giây sau, chính bản thân mình xông vào thân thể cô một cách thô bạo. Nhìn gương mặt đau đến chảy nước mắt của cô, môi cũng vì cắn chặt mà chảy máu, hấn ta hài lòng nhếch môi "Tôi nói rồi, sao tôi nỡ giết em, với cả thân thể em khá dễ tôi thỏa mãn."

Tô Thiện đau, lí trí cô còn sót được chữ đau, phía dưới đau quá. Gương mặt tàn ác của hấn ta mờ dần, mờ dần rồi chìm vào hư vô, cô bất tỉnh.

Đêm đó, Tô Thiện lên cơn sốt, mồ hôi ứa ra khắp người. Cô vẫn hôn mê, liên tục mơ màng gọi tên ba mẹ mình cả đêm. Hấn ta chán ghét điện bác sĩ tư gia đến rồi bỏ ra ngoài, một chút quan tâm cũng không đặt trên người cô.

Con người như vậy, quả thực chịu bao nhiêu tổn thương mới không tìm không phôi như vậy.

Tô Thiện tỉnh lại đã là buổi tối của ngày hôm sau, cô cảm thấy cả người rã rời, bụng đói đến cồn cào. Cô rút kim truyền trên tay, xuống lầu đã thấy hấn ta nhàn nhã ngồi đọc báo nơi bàn ăn, sao lại đọc báo trên bàn ăn? Bàn ghế nơi phòng khách thiếu gì?

Tô Thiện nhớ lại những việc hấn đã làm với mình bất giác sợ hãi. Cô liếc mắt thấy hấn không hề đếm xỉa đến mình vội đi nhanh đến nhà bếp. Có rất nhiều thực phẩm trong tủ lạnh, nhưng lại chẳng có thức ăn nhanh. Tô Thiện suy nghĩ một lát rồi chính mình nấu một nồi súp.

Cô ngửi mùi thơm mà bụng bắt đầu không yên. Cô múc ra một cái bát thật lớn, từ nhỏ sức ăn của cô đã rất khỏe, huống hồ bây giờ cô còn rất đói.

Còn rất nhiều trong nồi, không biết hấn ta có muốn ăn không. Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn mặc kệ hấn, hấn chưa chắc muốn ăn mấy đồ tạp nham cô nấu.

Thế là Tô Thiện bụng bát lớn ra bàn ăn, cô thấy hấn vẫn ngồi im tại bàn ăn chuyên chú đọc báo. Không còn cách nào, cô đặt mông ngồi đối diện hấn, từ từ ăn súp của mình.

Không gian vẫn yên tĩnh như vậy đến khi điện thoại của hấn có tiếng thông báo. Từ Hy Viễn thông dong đặt tờ báo trên bàn xuống, liếc mắt nhìn cô rồi đưa tay lấy điện thoại.

Tô Thiện thấy sắc mặt hấn khi nhìn điện thoại rất khó coi, lúc hấn bỏ điện thoại xuống, ánh mắt nhìn cô như muốn giết người.

Cô lúng túng, tay cầm thìa cũng gượng gạo "Anh... anh có muốn ăn một chút."

"Ăn... ăn gì mà ăn." Cùng lời quát của hấn, bàn tay to lớn của hấn gạt văng bát súp của cô xuống nền, ánh mắt đỏ ngầu nhìn cô.

Tô Thiện cứng đờ người, cô run rẩy kéo ghế đứng lên, cúi người thu dọn mảnh vỡ văng tung tóe dưới nền nhà.

Hấn đi lại, kéo người cô lên dón cô vào tường "Tô gia các người bao năm qua sống rất vui vẻ nhỉ? Phóng hỏa, giết người, các người hạnh phúc lắm hả? . "Nói rồi, hấn buông người cô, bỏ một mạch lên phòng.

Tô Thiện ngồi thụp xuống nền, tay cô đan bộn vào mái tóc đen dài, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt hấn chính là cô sai. Hấn ta thấy cô lại hiện rõ bộ mặt ác ma, tàn bạo mà hung hãn.

Cô thức tỉnh chính mình, cô có sẽ sống như vậy, sống như một cái xác vô hồn của hấn. Sẽ mãi như vậy sao?

Tô Thiện thu dọn mảnh vỡ cùng súp bị đổ ra trên sàn. Cô xong việc, liền vào trong bếp tự múc ra cho mình bát súp khác tiếp tục ăn - nhưng rõ là không còn ngon miệng nữa.

Cô không biết được rằng: Thông báo vừa nãy, là nhắc nhở mai là sinh nhật em gái hấn - Tiểu An An.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cú đợi cho đến khi tôi già và cô chết đi

"Tô Thiện, cô đem gửi tài liệu cho Sở Tổng giúp tôi nhé. Con tôi bị bệnh ở trường, tôi phải qua đón nó."

"Được, chị đi đi, tôi mang lên giúp chị." Công việc của cô là kế toán cho Sở Điều, sáng nay cô vẫn đi làm như mọi khi. Cô không muốn làm người hầu, hay người giúp việc gì cả, hân ta không có quyền cấm cô. Huống hồ công việc này rất tốt, tiền lương hàng tháng cũng rất cao.

Cô nhìn tài liệu chị Hoa nhờ mình đưa đi, nhấc gót giày hướng thang máy đi lại. Cửa phòng Sở Tổng khép hờ, Tô Thiện gõ cửa vẫn không hề thấy ai lên tiếng. Cô suy nghĩ một lát rồi đẩy cửa đi vào.

...

"Viễn, tối nay anh rảnh không? Ăn tối với em nhé?" Sở Thanh Hạ ngồi lẳng lơ trên người đàn ông một thân sơ mi đen cao lớn, hân ta đảo mắt, không thèm trả lời.

Tô Thiện nhất thời kinh hãi, cô giật mình làm rơi cả tài liệu xuống đất. Mắt thấy Từ Hy Viễn nhìn mình cong khốe môi tà ác, bản thân cô bất giác sợ hãi lui về phía sau.

Sở Thanh Hạ vẫn ngồi trên người hân, háng giọng "Đề tài liệu trên bàn rồi ra ngoài đi."

Tô Thiện luống cuống nhặt tài liệu đặt trên bàn, cô cúi đầu rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Từ Hy Viễn với Sở Tổng, hai người đó... càng nghĩ cô càng nhớ tới ánh mắt lúc hân nhìn cô. Tô Thiện lắc đầu xua đi, nhanh chóng về bàn làm việc của mình.

.....

Cả ngày cô thấp thỏm lo âu, tối đến về nhà cô vẫn chưa hết lo, hân biết cô làm việc ở Sở Điều rồi, liệu hân có quấy rối công việc của cô. Rõ ràng là cô đang nấu bữa tối, mãi suy nghĩ mà dao cứa vào tay đến chảy máu. Tô Thiện luống cuống chạy lên lầu lục lọi ngăn kéo tìm băng cá nhân.

Lúc đụng đến ngăn tủ cuối cùng, cô cuối cùng cũng tìm thấy băng cá nhân, trong đó còn có một cái dây đeo tay. Nhìn rất xinh, nhưng lạ thật, chiếc dây này rất quen. Tô Thiện lấy nó ra, càng nhìn lại càng thấy quen.

"Ai cho phép cô đụng vào nó hả?"

Tiếng quát làm cô giật mình, roi cả sợi dây xuống đất. Tô Thiện nhìn hân giận đến đỏ mặt, bản thân bất giác có chút sợ hãi, cúi người nhặt sợi dây lên.

Hân ta đi lại giật lấy sợi dây trên tay cô, gân xanh nổi đầy trán. Quay sang bóp lấy cằm cô "Ai cho phép cô đụng vào nó, ai cho phép cô tự ý lục lọi đồ trong căn nhà này."

Cô bị hân bóp đến đau, bản thân im thinh thít.

Hân ta thấy cô im lặng càng nổi điên, đè ép cô xuống giường, xé rách váy cô ném xuống sàn. Áp mặt cắn lấy cổ cô.

"Từ Hy Viễn, anh điên rồi. Đau."

Hân buông cổ cô, quệt máu trên môi "Điên sao? Cô dám nói tôi điên sao?" Dứt lời hân tháo thắt lưng, thẳng thừng đâm vào cô, nhìn vẻ mặt đau đớn của cô ta hân rất thỏa mãn.

"Đây là hình phạt cho kẻ không biết nghe lời, tôi cho phép cô đi làm sao? Hà?"

Tô Thiện cắn răng không mở miệng, tay nắm chặt ga giường. Đau.

Hân ta điên cuồng trên người cô, ép cô phải nhìn thẳng gương mặt của hân "Ngày mai để tôi còn phát hiện cô còn đi làm, hình phạt không còn nhẹ nhàng như vậy đâu." Dứt lời, hân rời khỏi người cô vào phòng tắm, để mặc cô đau đớn nằm trên giường lớn.

Cô cắn chặt răng gắng không cho nước mắt rơi, tuyệt đối không thể rơi nước mắt vì hân ta, tuyệt đối không. Trên giường lớn xa hoa, Tô Thiện như búp bê sứ bị vỡ nát, đau đớn cùng tuyệt vọng.

Buổi tối, lại mình cô cầm cui nấu nhiều món, mình cô cô đọc ngồi trên bàn ăn lớn nuốt xuống từng ít cơm. Tô Thiện nhớ nhà, cô nhớ ba mẹ. Trước kia, nấu ăn, là hai mẹ con vào bếp, trên bàn ăn cũng là đông vui nói chuyện vui vẻ.

Sao thế này, giờ chỉ lại mình cô, cô độc cùng trống trải. Tô Thiện gục mặt xuống bàn, nước mắt chảy xuống, cứ thế nức nở, cô nhớ Tô Thiện của trước đây.

Người đàn ông trầm lặng đứng trên đó hút thuốc, ánh mắt vẫn như vậy tàn ác hướng về người con gái đang gục mặt xuống bàn khóc nức nở "Đó còn chưa là gì với cô đâu, cứ đợi tôi già và đến khi cô chết đi." Hân ta cong khốe môi, ném tàn thuốc xuống dưới nền, giậm đến nát đi.

.....

"Tô Thiện,cổ em làm sao vậy?Sao lại băng bó thế kia."

Tô Thiện cười cười nhìn chị Hoa,cô không thể nói bị hấn ta cắn được "Không sao đâu chị,em bị mèo cào chút thôi."

Chị Hoa lấy từ túi xách tuýp kem chống sẹo đưa cho cô "Đây,cho em,nhớ bôi đều đặn,con gái mà để lại sẹo thì không hay đâu."

Cô đưa tay nhận lấy tuýp kem chị Hoa đưa "Cảm ơn chị."

Chị Hoa cười xuề xuòa rồi dừng bảo cô khách sáo.Tô Thiện cũng cảm thấy rất may mắn khi có đồng nghiệp như chị Hoa,chị ấy tốt bụng lại còn rất thật tính.

Cô nhìn tuýp kem rồi chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng cũng như thành phần,không hề để ý phía cửa có người đàn ông đang đi vào,phía sau còn dẫn theo 5,6 người.

"Đập phá hết nơi này cho tôi,lôi cô ta lại đây cho tôi."

Tô Thiện nghe giọng nói bức người quen thuộc,cô ngược mặt đã thấy hấn ta đứng đó,ánh mắt đàng đàng sát khí hướng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cấn chết nhà anh

Hai tên thuộc hạ đi lại lôi cô đến trước mặt anh,mấy tên còn lại đập phá đồ linh tinh rồi mù cả lên.Mặc nhân viên trong phòng can ngăn cũng không có tác dụng,có người đã điện cho Sở Tổng - Sở Thanh Hạ.

"Từ Hy Viễn,anh lại làm loạn gì đây.Anh có thể nhắm vào tôi,công ti và bọn họ có lỗi gì với anh chứ?"

Hấn đưa tay bóp lấy mặt cô,Tô Thiện tức tối quất vào mặt hấn "Lần nào cũng chỉ biết bóp lấy mặt tôi,anh không thấy nhàm chán sao?"Nói rồi,cô kéo bàn tay hấn,cúi người cắn thật mạnh.

"Ừm..."Hấn ta đưa tay hất cô ra,nhìn dấu răng rướm máu trên tay,mặt bắt đầu nổi gân xanh đầy trán.

"Cô dám cắn tôi?"

"Đúng,tôi cắn anh đấy,cấn chết nhà anh."Đụng vào cô là đủ lắm rồi,hấn có quyền gì đến công ti cô phá hoại,làm loạn chứ.

Từ Hy Viễn tức đến nghiến răng,hấn kéo lấy tay cô kéo ra ngoài.

"Anh đứng lại đó,Từ Hy Viễn."Sở Thanh Hạ từ thang máy đi ra,chạy vội đến chắn trước mặt hấn.

"Sao lại đập phá công ti em,em sẽ kiện anh."

Tay vẫn bóp chặt tay cô,miệng lạnh lùng "Trợ lí Vương,kí chi phiếu bồi thường cho cô ta.Còn cô,muốn kiện tôi sẽ hầu,gì thì tránh ra."

"Từ Hy Viễn,anh vô cớ gây sự ở công ti em giờ lại nói giọng điệu này,là sao?"Sở Thanh Hạ luôn cố ý lấy lòng người đàn ông này,nhưng giờ thì cô ta không nhẫn nhịn nổi nữa.

"Tránh ra."

"Em không tránh."

Cô ta vừa dứt lời liền bị hấn không chút nương tay mà gạt sang một bên,kéo tay Tô Thiện rời khỏi đó.

"Từ Hy Viễn,buông tay ra.Anh điên khùng gì vậy?"

Hấn ta xoay người theo thói quen đưa tay bóp lấy mặt cô "Cô còn dám lớn tiếng,cô tin tôi bóp nát mặt cô."

"Anh lúc nào cũng chỉ có vậy,ngoài bóp mặt tôi ra thì anh làm được gì sao?Có giỏi thì giết tôi tại đây luôn đi."Giương mặt cô hằng ngày bị hấn bóp qua bóp lại,Tô Thiện sớm đã không chịu nổi.

"Con mẹ nó,cô được lắm."Hắn quát lên một tiếng rồi hất người cô xuống đất,từ trên cúi xuống nhìn cô như bạo chúa "Tôi không biết Tô Thiện như cô cũng khá mạnh mẽ,còn dám cãi lời tôi."

Tô Thiện chịu đau đớn mà đứng dậy,nhìn ánh mắt hắn đỏ bừng mà có phần hơi sợ hãi "Anh...anh không có quyền cầm tôi đi làm,anh không có quyền đến công ti tôi đập phá."

"Haha,tôi không có quyền?Vậy cô nói cô có quyền sao?Cô Tô?"

"Tôi mặc kệ anh,tôi quay về công ti trước."Cô vừa xoay người hắn đã bắt được tay cô,thô bạo lôi đi mặc cô vùng vẫy.

"Từ Hy Viễn,đồ khốn nhà anh bỏ ra."

Hắn dừng bước xoay người nhìn cô,ánh mắt lại thêm phần hung tợn "Đồ khốn?"

Tô Thiện bắt giắc lùi lại phía sau,có ý định bỏ chạy,ánh mắt hắn cứ như thể muốn nuốt luôn cô.

"Được lắm,tôi đây sẽ cho cô biết thế nào là đồ khốn."Dứt lời,hắn lôi cô vào trong xe,vừa đóng sầm cửa liền xoay người đè lên người cô,ra sức xé rách áo sơ mi của cô.Dùng sức cắn xuống phần nhạy cảm trước ngực,Tô Thiện bị đè ép,bị cắn đến nhàu nhũc.Cô ngoài cổ chịu ra thì cũng chẳng làm được gì hắn,hai tay đã sớm bị hắn kiềm chặt đưa lên trên đầu.

Hắn ta thỏa mãn liếm vết máu trước ngực cô,ngước đầu liếc mắt nhìn cô "Thế nào?La lên đi,không đau sao?."

Nụ cười của hắn khiến cô hận tận xương máu,cô nhìn hắn lúc này,chỉ muốn một dao đâm chết hắn.

Hắn nhìn cô căm phẫn trừng mắt hắn,thích thú rướn người liếm môi cô,rồi lại cắn lên đó.Tô Thiện quay mặt tránh né,hắn liền bóp mặt cô ép cô đối diện với mình,một lần một lần liếm cắn lên từng nơi.

Vào giây phút Tô Thiện nghe tiếng leng keng của thắt lưng được tháo ra,cô cuối cùng cũng lên tiếng,mờ giọng cầu xin "Đừng.."Chân cô bắt giắc khép chặt, gương mặt trắng bệch nhìn hắn,cô quả thực rất sợ hắn đi vào,rất đau đớn.

"Sợ sao?Yên tâm đi,lần này tôi sẽ trừng phạt thích đáng.Em dám tự ý cãi lời tôi,hậu quả như vậy không phải đã rất nhẹ nhàng rồi sao?"Hắn ta xông vào,lần này còn tệ hơn những lần trước,điên cuồng chiếm lấy cô không buông.

"Đừng....chúng ta đang ở ngoài đường..."

"Không tới lượt em lên tiếng,nếu em ngoan ngoãn thì đã không thế này."Hắn tiếp tục ra vào luân động,mạnh bạo đâm sâu vào trong cô.

"...tôi...tôi sẽ không đi làm nữa...anh đừng...đừng như vậy nữa..."

Hắn ta nhếch môi cười khẩy,lại thêm mạnh bạo phía dưới "Vậy sao?Nhưng tôi không muốn nữa,tôi muốn em làm việc cho tôi."

"Tôi không...um..."

"Tôi đã nói rồi,không tới lượt em quyết định."Cuộc hành hạ kéo dài tới vài tiếng sau,Tô Thiện quần áo sộc sệch,cả người đầy vết bầm tím và vết cắn.Cô như cái xác vô hồn co ro một góc trên ghế,còn hắn ta,vẫn bộ dạng phong lưu như vậy,ngồi bên cạnh nhả thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đồ Lợn cái

Tô Thiện mơ màng thấy ai đó đang véo mặt mình,cô gạt tay hắn ra quay lưng tiếp tục ngủ.Từ Hy Viễn tức giận tiếp tục véo má cô,lần này là đau quá,cô chẳng thiết ngủ nữa.Mở mắt đã thấy gương mặt hắn ta phóng đại trước mắt,cô bắt giắc giật mình.Hóa ra là cô ngủ quên trên xe,hắn chẳng trách hắn mạnh tay véo mặt cô.

"Tới nhà rồi,còn không mau xuống xe.Hay là muốn ở đó ngủ tiếp,đồ lợn cái."Hắn ta không vui quát cô,giây sau liền xuống xe đi vào nhà.

Tô Thiện đi sau hắn lăm bằm "Cứ hết bóp rồi véo thế này sớm ngày mặt mình cũng vì hắn mà xệ xuống."

"Không xệ được."

Tô Thiện ngẩn người,rõ là cô đã nói rất nhỏ mà, gì mà không xệ được chứ.

.....

Tối nay,hắn nổi hứng tà bắt cô vào bếp nấu ăn.Đối với cô việc này cũng không cho là khó,những năm đại học xa nhà cũng đã tự túc dần thành quen.

Tô Thiện nhìn nhà bếp rộng lớn xa lạ,cô lại nhớ mẹ,nhớ gia đình mình.Nếu có bà ở đây thì thật tốt,nhưng cuối cùng cũng chỉ là nếu.Nghĩ đến đây mắt cô đỏ hoe,lòng ngực đau đớn.Tất cả là do hắn,đều tại hắn.Tô Thiện từ túi áo lấy ra một bọc giấy,cái này là lúc trước cô mua cho cô,bên trong là thạch tín,chỉ cần cho vào thức ăn,hắn ta ăn vào sẽ chết.

Nếu hắn ta chết, cô sẽ được giải thoát,em trai cô cũng không phải lo lắng Tô Thiện nhìn chăm chăm gói giấy,ánh mắt trở nên tàn ác.

...

Giây phút Từ Hy Viễn kéo ghế ngồi vào bàn tay,cả người cô thoáng chốc căng thẳng,trên trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Hắn ta nhìn cô,cuối cùng động đũa gấp thức ăn.Từ Hy Viễn gấp một miếng thịt.Hắn vừa định cho vào miệng, Tô Thiện lại đột nhiên đứng dậy gạt văng đũa của hắn,thức ăn rơi xuống sàn kèm theo tiếng của đôi đũa kêu leng keng.

"Cô lại lên cơn gì đây?"Mặt hắn ta như có hỏa băng vây kín,bùng bùng lửa giận quát cô.

"Đừng ăn nữa...tôi... thức ăn có... có thạch tín."Tô Thiện cảm thấy mình điên rồi,cô vì cái gì lại ngu xuẩn như vậy,gia như lúc này cô không cần hắn.Nhưng cô làm không được,cô không thể giết người.

"Tô Thiện,cô gan lắm.Dám hạ độc tôi.Cô không muốn làm giúp việc,ô sin đúng không?Được,tôi toại nguyện cho cô,kiếm việc mới cho cô."Dứt lời,mặt hắn đen thui kéo cô ra ngoài,ném cô lên xe không một chút thương tiếc.

"Từ Hy Viễn,tôi không đi,không đi đâu cả."

"Câm mồm."

Nơi hắn ta đưa cô đến là Hoàng Kim,hộp đêm ăn chơi xa xỉ nổi tiếng của thành phố này.Hắn ta kéo cô vào trong,lạnh nhạt lên tiếng với quản lý "Sắp xếp công việc cho cô ta..."

"Từ Hy Viễn,tôi tuyệt đối không làm ở đây."

"Con đàn bà cô câm mồm,sắp xếp cô ta dọn vệ sinh ở đây cho tôi.Nhớ kỹ,người của Từ Hy Viễn,ai dám động vào hậu quả tự khắc biết."

Tên quản lý liền tục gật đầu,bộ dạng vô cùng lễ phép sợ hãi hắn ta.

"Có giỏi thì anh cho tôi tiếp khách luôn đi,lên giường cùng người ta."

Hắn lại đưa tay bóp mạnh cằm cô "Phụ nữ Từ Hy Viễn tôi chơi chưa chán,đừng mơ tưởng có thằng khác động vào."

Tô Thiện căm phẫn nhìn hắn,cô tức tối kéo tay hắn cắn thật mạnh xuống,vừa lúc ta sơ hở cô xoay người lên vào dòng người náo loạn trên sàn nhảy chạy thật nhanh ra ngoài.Hắn ta là ác ma,là ác ma tàn ác.

Gió đêm mỗi lúc thêm lạnh,trên người cô chỉ độc mỗi cái áo sơ mi cùng quần short ngắn,Tô Thiện ngồi bên dòng sông,tay ôm chặt lấy hai chân,cả người cô co ro lại.Cô không biết đi đâu cả,về nhà hắn ư?Còn tệ hơn ở đây hóng gió lạnh.Nghĩ tới hắn,lòng cô càng thêm hận.

Mái tóc cô bay loạn trong gió,cô vẫn ngồi im đó,tĩnh lặng nhìn dòng sông trôi nhẹ.Phải chi,cô cũng được giống nó lúc này,lòng không nổi sóng lớn.

"Mẹ kiếp,Tô Thiện cô càng lúc càng lớn gan."

Tô Thiện hốt hải quay về phía phát ra giọng nói làm cô hoảng sợ,hắn ta áo sơ mi đen bỏ ngoài quần,quần âu trắng tấp,đôi chân dài đang di chuyển về phía cô.Gương mặt hắn ta lạnh toát.

"Anh đừng qua đây,tôi sẽ không theo anh về nữa."

Hắn ta nhếch môi,chân vẫn hướng cô đi lại "Sao?Cô dám không nghe tôi?"

Tô Thiện thụt lùi dần theo bước chân của hắn,đến khi gần tới bờ...cô hốt hoảng nhìn dòng nước đập dềnh.Nếu tiếp tục cô sẽ rơi xuống đó mất.

"Sao?Muốn nhảy,tôi muốn xem cô có gan đó không?"Hắn ta bước dài chân sắp lại gần cô,vừa đi vừa cong khoeo mỗi khiêu khích.

Tô Thiện không bao giờ có ý định nhảy,vì cô không biết bơi.Cô nuốt nước bọt,đợi hắn tới gần cô sẽ đẩy hắn ta xuống rồi chạy đi.

Nhưng quyết định của cô sai rồi,kết quả là cô không hề đẩy được hắn ngược lại chính mình sơ sẩy rơi xuống sông.

"Cứu...tôi...tôi không biết...boi..."Cô ngoi lên rồi ngụp xuống,nước tràn vào họng sắc đến khó thở,tay liên tục vẫy cầu cứu.Cô... không thở được nữa.

Hắn ta đứng trên bờ nhàn nhã xem kịch hay,dám dờ trò với tôi...cô còn non lắm.Giây phút cô hết sức lực,thân thể chìm dần xuống dưới,lí trí không còn sót lại được gì ngoài việc:Cô cuối cùng cũng được giải thoát ư?

Hắn ta cuối cùng cũng cởi áo,nhảy xuống kéo cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Từ Hy Viễn

Đêm đó,Tô Thiện sốt cao.Không phải là do lạm nước,mà do vết xăm trên bả vai trái.Đêm đó,hắn tự tay đem cô xăm đi,trên lưng hằn rõ lên ba chữ "Từ Hy Viễn".

Vết xăm sẫm sùng tấy lên,nhiễm trùng làm cô sốt cao.Hắn ta cũng chỉ biết điện bác sĩ tư gia đến lo liệu cho cô,còn mình nhàn nhã đứng hút thuốc nơi ban công.

Không nghe lời,đó là kết cục của cô ta.

Tô Thiện lúc tỉnh dậy đã là trưa hôm sau,cô xuống giường,nơi bả vai đau nhức khiến cả người cô tê thảm.Nhìn trong gương,phản chiếu rõ vết xăm sau bả vai trái.Tô Thiện cảm phần cắn chặt răng,hắn đem tên mình xăm lên người cô.Loại người như hắn,thật quá tàn ác.

Rõ là vết thương nhiễm trùng đã được xử lí,nhưng trên vai vẫn đau đớn không tả nổi.Tô Thiện trượt dài trước gương,gương mặt trắng bệch vô hồn .Tên của hắn trên người cô,nhìn sao cũng thấy kinh tởm,chán ghét.

Trên người cô,có phong ấn của ác ma - là vết xăm cả đời phải mang trên mình,không xóa được.

Cả ngày hôm nay Tô Thiện một bước cũng không ra khỏi phòng,cô nằm đờ đẫn trên giường Tối tối hắn ta về,mạnh bạo đập văng cửa phòng "Xuống giường nấu bữa tối."

"Anh không sợ tôi lại tiếp tục đầu độc anh."

Cô dứt lời,hắn ta từ trong túi áo lấy ra một chiếc đồng hồ ném về phía cô.Tô Thiện liếc nhìn đã sợ hãi đến tái mặt "Anh làm gì Tô Văn rồi?"

"Sao?Lần này tôi là cảnh cáo,nếu có lần sau thứ tôi đem về sẽ không phải là đồng hồ đâu.Mà là cánh tay đeo đồng hồ đấy."

"Từ Hy Viễn,anh có phải là con người không hả?Ba mẹ tôi hại gia đình anh thì họ cũng đã gánh chịu....Anh tại sao lại quá đáng như vậy?"

Hắn ta đi đến bóp lấy cằm cô,siết chặt "Quá đáng,năm đó không vì cô em gái tôi cũng không chết.Tất cả đều tại Tô Thiện cô,cô còn tránh tôi quá đáng...đáng lẽ cô nên chết đi...."

Tô Thiện sững người,anh ta...anh ta nói là tại cô mà em gái anh ta chết?

"A...anh có ý gì?"

"Cô thôi nhìn tôi bằng con mắt ghê tởm đó đi,giả ngây ngô?"

Cô thực sự không biết hay là đoạn kí ức không nhớ.Ba mẹ cô từng nói cô gặp tai nạn lúc nhỏ,kí ức từ khi sinh ra đến năm 7 tuổi đều không tồn tại.

"Tôi không phải..."

"Câm mồm,cô càng nói tôi càng muốn bóp chết cô.Xuống dưới nấu bữa tối,nếu cô còn có ý định dờ trò, hậu quả tự gánh lấy."

Tô Thiện vẫn nhìn hắn chằm chằm,cô không có ý định rời đi "Anh nói cho rõ đi,em gái anh..."

"Tôi nói cô câm mồm."Lại là đưa tay bóp lấy cằm cô bóp mạnh,nhắc đến Tiểu An An là đưng là điểm yếu trong lòng anh ta.Ánh mắt hắn đỏ ngầu nhìn cô,bàn tay càng thêm siết chặt lấy.

"Từ Hy Viễn,anh không còn cách nào khác ngoài bóp lấy mặt tôi sao?"

Hắn ta gạt mạnh tay,bất giác làm cô ngã nhào xuống nền nhà,bả vai đập mạnh vào cạnh tủ,đau đến thấu xương thịt.Tô Thiện đổ mồ hôi lạnh,thực rất đau,vết xăm đưng vào góc tủ chắc là lại sùng lên nữa rồi.Cô cắn chặt răng,gượng người đứng dậy đã thấy hắn ta một mạch bỏ ra ngoài,còn hùng hực đá

chân vào cửa, lạnh giọng lên tiếng "Bước xuống nấu cơm tối nhanh cho tôi."

Tô Thiện nhìn bóng lưng hần, lòng ngực như dâng xé, hần ta ghét cô, hận cô....cuộc sống của cô ràng buộc bởi hần cũng vì trả thù, cô như vậy lại...

.....

Bữa tối dọn ra, hần ta bỏ tờ báo xuống, liếc nhìn cô một cái rồi động đũa ăn cơm. Tô Thiện còn tâm trí nào để ăn, cô mặc kệ hần bản thân tự bỏ lên lầu.

"Ăn cơm."

Tô Thiện quay đầu nhìn hần ta "Tôi không ăn cơm chung với ác ma."

"Rầm." Hần gạt hết thức ăn xuống nền đất, ánh mắt hùng hực lửa giận "Hình như trừng phạt như vậy chưa đủ làm cô sợ nhỉ?"

Nói rồi, anh đi lại phía cô ép cô vào vách tường, xé rách hết váy áo của cô.

"Tô Thiện, cô không hề biết điều."

Hần theo thói quen xông vào không báo trước, không màn đạo đầu, làm cô đau đớn như xé rách bản thân làm hai.

"Từ Hy Viễn, đừng..."

Hần ta thấy vẻ mặt đau đớn của cô ngược lại rất hài lòng, mạnh bạo tiếp tục luân động trong cô. Hần không ngờ được, Tô Thiện ngất đi, mềm nhũn trong ngực hần.

Từ Hy Viễn chửi thề một tiếng, bế ngang cô lên hướng phòng ngủ đi lại. Ném cô lên giường lăn lóc một góc xong, hần cũng leo lên nằm kế bên kéo chăn lên hai người rồi đi ngủ. Rõ là hần không muốn ngủ, nhưng nằm vậy cũng không phải tệ lắm.

Cuộc sống hần từ khi mất gia đình, làm gì cũng một mình. Căn biệt thự rộng đến vậy, cũng chỉ một mình hần ra về lui thủi, nhưng từ khi có cô ta, hần về nhà sớm hơn, cũng có cảm giác ấm áp của hơi người sống trong căn nhà này cùng hần. Cũng tại nếu không vì hần hận cô ta, không vì cô ta khó bảo, hần cũng chẳng muốn làm khó cái mặt sắp xệ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ai đánh cô ?

Sáng hôm nay Tô Thiện bị hần kéo lên xe lôi đến Hoàng Kim rồi thả cô trước cửa ra vào. Trước khi phóng xe rời khỏi, môi hần lạnh lùng phun ra vài chữ "Làm công việc của cô cho nghiêm túc, còn không lo nhặt xác của em trai cô."

Tô Thiện nhìn chiếc Bugatti của hần phóng đi, lòng nặng xuống. Cô cuối cùng cũng phải nghe lời hần, điểm yếu của cô hần nắm rõ, cô không còn cách nào ngoài thỏa thuận.

Dọn vệ sinh không phải là công việc khó, nhưng đây là quán bar...mọi chuyện khác hần. Tô Thiện phải dọn những thứ do người ta nôn mửa, ngay cả bao cao su cũng rải rác linh tinh. Thật khiến cô không chịu nổi mà cúi người nôn ọe, nôn đến không còn gì nữa mới thôi. Cô ngồi bệch một góc thờ dài, cô...còn phải chịu đựng đến bao giờ.

"Này, đem cô về là để dọn vệ sinh nhé, ngồi đó ngắm cảnh à."

Tô Thiện vội đứng dậy cúi đầu riu rít xin lỗi "Xin lỗi quản lý, tôi...tôi sẽ đi làm việc ngay."

"Đi lẹ đi, đừng tưởng là người của Từ Hy Viễn là tôi nể nhé, cùng lắm cũng chỉ là rác hần ta vứt bỏ mới đưa vào đây dọn vệ sinh." Hần ta nói xong, phui đít đi khỏi đó, còn cho cô cái liếc mắt khinh bỉ.

Tô Thiện lại thờ dài, tay cô bất giác nắm chặt cây lau nhà, hốc mắt đỏ hoe. Hần ta nói đúng, cô không khác gì rác bị vứt bỏ vậy. Tô Thiện mỉm cười tự giễu, cô ngoài tự giễu mình còn có thể làm gì. Cô tiếp tục công việc của mình, chính mình đeo thêm vài lớp khẩu trang.

Nhà vệ sinh nam còn tệ hơn, mùi bia rượu, hơi thối chịu không nổi. Hoàng Kim nổi tiếng là quán bar xa xỉ nổi tiếng, phòng vệ sinh lại tệ đến vậy. Cô lắc đầu chê bai, tay vẫn cặm cùi thu dọn.

Phía sau lưng có tiếng bước chân loạng choạng, Tô Thiện vẫn không chú ý cho đến khi giọng nói người đàn ông vang lên:

"Áy, cô em, xinh thế này sao lại dọn vệ sinh vậy? Theo anh thuê phòng nào, anh đây đòi đòi cho em."

Tô Thiện nhìn người đàn ông say đến mờ mắt còn chẳng ra, chân thì không vững. Mặt hắn ta đỏ bừng, bàn tay cứ hướng trên người cô.

"Anh đừng làm vậy, tôi dọn vệ sinh nơi đây, cả người đã sớm bốc mùi."

"Không sao, không sao, ông đây không chê em." Dứt lời, cô bị hắn ôm chầm lấy, Tô Thiện sợ hãi né tránh những cái hôn nồng nặc mùi rượu của hắn, cô cố đẩy hắn ta, tức giận quăng cho hắn bạt tai.

Hắn ta sớm đã say bết nhè nay bị ấn sát, cả người sớm đã không vững đồ nhào xuống nền, la ỉng ỏi.

Quản lý khi vào thấy khác hàng mình la ỉng ỏi, hắn ta không hề hỏi sự việc đã giờ tay vung cái tát lên mặt cô.

"Cô làm gì khách hàng vậy hả? Cô nghĩ mình là ai hả?"

Tô Thiện bấu chặt tay vào gấu quần, trên mặt rất rát, mặt cô vốn trắng nõn giờ hồng đỏ ửng tay đỏ chói. Cô không khóc cũng không lên tiếng, dù sao đối với ông ta cô cũng không thoát khỏi chữ Sai.

Tên quản lý đã sớm đỡ hắn ta lên, luôn giọng mắng cô "Cô dẹp bỏ ngay cái tính tiểu thư giùm tôi, là loại hết hạng sử dụng mà cứ làm giá, tương tự à? Xin lỗi khách cho tôi."

Tô Thiện cắn răng chịu nhục, cúi thấp đầu "Xin lỗi ngài."

Hắn ta say đến mờ mịt, chỉ ngã dựa vào người tên quản lý, một chữ cũng không đáp lại.

"Hèn là khách hàng không còn rõ tinh táo, cô đi làm việc của cô đi, phiền phức." Nói rồi, hắn ta diu người đàn ông rồi khỏi, để lại cô chỉ biết nuốt cục tức vào lại trong bụng.

Tối đến, tên quản lý kia mới cho cô được nghỉ. Tô Thiện mệt rã rời, hôm nay cô làm việc quá sức cả vai lại đau nhói lên rồi, chắc lại sưng lên đi. Nghĩ đến trên đó có tên của hắn ta, Tô Thiện càng thêm hận. Cô lững thững đi trên đường, trên người cô một đồng cũng không có, lấy gì để bắt xe về.

Cô giờ chỉ biết đi về phía trước, từng bước từng bước vô hướng, chính bản thân cũng không biết sẽ đi đâu. Cô không nhớ đường về nhà hắn, vì vốn dĩ cô mù đường, chẳng nhớ được hướng hồ là xác định phương hướng.

"Tôi rồi mà một mình đi đâu vậy, cô em."

Tô Thiện nhìn người đàn ông đứng chắn trước mặt cô, hắn chỉ quần mỗi cái chắn trên người. Cô biết, hắn ta chính là tên biến thái hay làm xằng bậy trên phố mấy hôm nay, trên mạng có ảnh chụp của hắn.

Cô nhếch môi, rút một ống kim tiêm từ trong túi áo ra. Nó là do cô nhặt lúc dọn vệ sinh, mục đích chủ yếu là phòng thân. "Muốn thử không, tôi mới chích xong đây, tôi đây cũng không ngại có người cùng nhiễm HIV với mình." Nói rồi, cô đưa ống tiêm về phía hắn hù dọa, người đàn ông mặt đã sớm co rút lại, xoay người bỏ chạy.

Tô Thiện ngồi sụp xuống đất, tim cô lúc này còn đập nhanh dữ dội. Không ai biết được, lúc này cô sợ đến mức nào nhưng vẫn phải cố bình tĩnh diễn kịch. Cô thấy tủi thân, mọi chuyện như dồn hết vào người cô.

Cả ngày không một chút năng lượng đã phải gánh chịu bao nhiêu khổ cực, tủi nhục, sợ hãi lên người. Cô lúc này rất tủi thân, cô không một ai bên cạnh cả. Cô khóc, vui mặt vào giữa hai chân khóc òa như một đứa trẻ. Bao âm ức, tủi nhục như tuôn trào, cô không để ý đây là ngoài đường cứ thế ngồi như vậy, khóc đến run rẩy.

"Đứng lên, ngồi đây khóc cái gì?"

Tô Thiện ngước mắt, mắt đỏ hoe ngập nước nhìn người đàn ông sừng sững đứng bên cạnh cô. Gương mặt hắn lạnh toát, lông mày nhíu lại thành một đường, ánh mắt nhìn đăm đăm cô.

Tô Thiện vẫn khóc lớn, cô thấy hắn càng tức, bao nhiêu tủi thân cô gánh chịu đều vì hắn mà ra, tất cả đều tại hắn.

"Tôi nói đứng lên, cô không nghe hả." Hắn quát.

Cô đứng lên, nước mắt vẫn lăn dài trên gương mặt một bên sưng tấy. Từ Hy Viễn nhìn cô, bất giác nhẹ giọng hơn:

"Ai đánh cô?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bôi thuốc

Tô Thiện quệt nước mắt, mắt tròn xoe rưng rưng nước mắt nhìn hấn "Ai anh còn hỏi sao? Anh không phải bảo tên quản lí khốn kiếp kia chính tôi sao? Anh hài lòng chưa...anh hài lòng chưa?"

Từ Hy Viễn cau mày "Hấn ta đánh cô?"

"Anh hỏi cái rắm,hấn ta mắng tôi,đánh tôi.....tất cả mấy người là đồ khốn."Nói rồi cô lại quệt nước mắt,xoay người rời đi.Nhưng trước mặt tối sầm,cô ngã nhào vào lòng ngực hấn,Tô Thiện cảm thấy rất đói,cả ngày nay cô ngay cả ăn cũng chưa.

.....

"Ăn đi."

Tô Thiện nhìn người đàn ông ngồi đối diện,lông mày hấn lúc nào cũng chau lại như rất khó chịu,ánh mắt màu hổ phách rất thu hút lòng người đang nhìn cô chăm chăm.

Tô Thiện gạc mấy cái suy nghĩ cuốn hút ra khỏi đầu,cô bắt đầu ăn cơm,khá ngon miệng.Cô đến khi ăn xong vẫn thấy hấn ta một mực không động đũa,phản thức ăn của hấn còn nguyên.Tô Thiện liếm môi,mắt lảo liết "Anh không ăn sao?"

"Không có khẩu vị."

"Vậy...vậy tôi ăn thay anh nhé,không nên để phí thức ăn."

Hấn ta liếc mắt khinh thường nhìn cô,nhech môi "Ăn đi."Nói rồi,hấn đẩy phần ăn của mình về phía cô.

Ăn no bụng hậu quả là tối đến Tô Thiện bị dị ứng,cả người nổi đầy mẩn đỏ,ngứa không chịu nổi.Cô bị dị ứng với trứng gà,nhưng rõ là đồ ăn lúc này không có trứng gà mà.

Cô ngồi trên giường liên tục gãi,da thịt trắng nõn sớm sùng đỏ lên,khắp nơi chi chít mẩn đỏ.Cô bí quá hóa liều,chạy xuống lầu nơi hấn ta đang ngồi đọc báo "Từ Hy Viễn,anh...anh cho tôi mượn xe được không?"

Hấn ngược đầu nhìn cô,lông mày lại nhíu lại,ánh mắt lạn lừng "Làm sao?...."

"Tôi bị dị ứng,tôi muốn đi mua thuốc."

Hấn ta đem điện thoại điện cho bác sĩ tư gia,nhưng hấn ta bảo không thể tới,vợ hấn đang trong phòng sinh.

Từ Hy Viễn nhìn cô liên tục cào gãi lung tung ,làn da đỏ ửng hết cả lên "Cô ngồi yên ở nhà đó,tôi ra ngoài sẽ về liền."Nói rồi,hấn ta mang theo áo khoác rời khỏi.

Tô Thiện lại chạy lên lầu,nằm vật ra giường tiếp tục gãi,ngứa chết cô rồi.

Lúc hấn về quăng cho cô một túi nilon,bên trong có lãn thuốc uống và thuốc bôi ngoài da.Tô Thiện nhanh chóng uống thuốc rồi đem thuốc bôi thoa lên tay rồi chà lung tung trên người.

"Cô có biết thoa không đây?"Ánh chán ghét nhìn cô,có thoa thuốc cũng làm không xong.

"Tôi...tôi biết,nhưng mà sau lưng,không làm sao thoa được."

"Đưa đây."Hấn nói rồi,giật lấy tuij kem trên tay cô,bôi lên tay mình rồi vén áo thoa đều lên lưng cô.

"Nằm úp xuống."

Tô Thiện cảm giác bàn tay mát lạnh của hấn thoa lên người rất thoải mái,cô theo lời hấn ngoan ngoãn nằm xuống.Ai ngờ hấn đưa tay kéo quần cô,đem thuốc thoa lên mông cô rồi đến cả chân.

"Anh...không cần,chỗ đó không cần."Cô sớm đã ngại đến đỏ bừng mặt,hấn sao có thể đem chỗ đó thoa đi.

Từ Hy Viễn rất tự nhiên đem thuốc thoa đều lên người cô,còn véo lên mông cô một cái rõ đau.

Tô Thiện tuy ngại nhưng cảm giác dễ chịu vẫn là hơn.Thuốc bôi rất mát,rất dễ chịu.Thế là cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay,chắc là do hôm nay cô quá mệt đi.

Từ Hy Viễn thoa thuốc xong vỗ mông cô vẫn không thấy cô động đậy,hóa ra là cô lãn mặt ra ngủ rồi.Anh bế cô lên đặt lại trên giường ngay ngắn,chính mình cũng nằm sang bên cạnh,vừa kéo chăn đắp lên người cô,cô đã xoay người rúc vào người hấn,thoải mái gác lên người hấn chép miệng ngủ ngon lành.

Từ Hy Viễn muốn đẩy cô ra, nhưng suy cho cùng cảm giác mềm mềm như vậy cũng không tệ, nên hắn để im, với tay tắt đèn rồi đi ngủ. Đạo này hình như hắn hay ngủ sớm hơn thì phải.

.....

Sáng ra Từ Hy Viễn vừa định đi làm đã bị cô chặn lại. Tô Thiện quần áo sộc sệch, đầu tóc rối bời nhìn hắn "Tôi...tôi có chuyện muốn nói."

"Sao?"

"Tôi...tôi muốn có tiền, à không phải, tôi muốn có lương...dù sao tôi cũng phải làm ở đó."

"Hoàng Kim sẽ phát lương cho cô."

"À..."

"Tránh ra được chưa?"

"Hả? À..." Tô Thiện mau chóng lách sang một bên cho hắn đi, không hiểu sao cô cứ thích nhìn bóng lưng thẳng đứng lạnh lùng đó nữa.

Sáng nay Tô Thiện đi làm trễ, mà không còn sáng gì nữa, cô đến được Hoàng Kim đã hơn 10 giờ. Cũng tại cô mù đường còn mù luôn cả chuyển xe buýt, đi lộn chuyển mới hay. Tô Thiện thăm rủa mình ngu ngốc, mau chóng chạy nhanh vào công ti. Phen này, cô lại ăn mắng bởi tên quản lí xấu xa kia rồi.

Tô Thiện vừa thay đồng phục vệ sinh vừa lảo liết ngó quanh, không thấy tên quản lí kia. Cô thắc mắc hỏi người ta, hóa ra hắn ta bị đuổi rồi, nghe nói chộc giận ông chủ lớn.

"Cô...cô...đứng cô đây...cởi đồ vệ sinh ra đã, mang cái này lên phòng tổng thống 1 cho tôi." Tô Thiện ngạc nhiên nhìn người phụ nữ ăn mặc hồ hang trang điểm đậm cứ liên tục vẩy mình. Cô cởi đồng phục vệ sinh đang mặc ra, đi lại liền bị cô ta nhét khay bưng rượu tinh xảo vào trong tay. Cô trầm nghĩ đến nỗi cái khay ở đây cũng đẹp đến vậy.

"Nhanh lên đi, bưng lên cho khách. Ở đây đang thiếu nhân viên, cô mang lên trước đi, có thưởng cho cô sau."

Tô Thiện bưng khay rượu lên phòng theo lời cô ta hướng dẫn, cửa phòng khép hờ, cô thấy thế liền thuận tay đẩy ra đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tô Thiện ,là tôi

Từ Hy Viễn đang bàn hợp đồng làm ăn với tên cáo già Ngô Diệm, thấy cô đi vào không khỏi ngạc nhiên. Người phụ nữ này sao lại xuất hiện ở đây?

Tô Thiện so với hắn càng ngạc nhiên hơn, hắn ngồi đó một thân sơ mi đen quen thuộc lạnh lùng, ánh mắt chán ghét nhìn cô.

Tô Thiện giữ bình tĩnh đặt khay rượu lên bàn, mắt thấy người đàn ông trạc tuổi bố cô cứ nhìn mình chằm chằm trong khi nổi lên tia lo sợ.

"Rót rượu đi em." Hắn ta tay khẽ chạm tay cô, cổ tình vuốt một cái. Hắn ta thường xuyên đến Hoàng Kim, nhưng lại chưa thấy cô em nào đẹp đến vậy.

Tô Thiện mặt tái nhợt run run rút tay ra, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía hắn ta. Từ Hy Viễn không nhìn cô, gương mặt không chút gợn sóng.

"Xin lỗi, tôi chỉ là nhất thời thay thế, không thể ở đây lâu được, tôi còn phải đi dọn vệ sinh." Cô nói xong cổ tình bỏ chạy.

Hắn bắt được tay cô, đem cô kéo lại "Áy, xin đẹp như em lại đi dọn vệ sinh sao? Thế này đi, theo anh, anh cho em cuộc sống tốt hơn."

Cô không thoát được bàn tay hắn, quay mặt cầu cứu anh, Từ Hy Viễn nhếch môi, mắt vẫn không nhìn cô như hệt chỉ ngồi đó xem kịch hay.

"Xin lỗi, tôi không thể....ông xứng tuổi bố, tôi nên tôn trọng." Ý cô là ông ta xứng tuổi ba cô.

"Nói cái gì?"

Ông ta tức giận dè cô xuống ghế rồi quay sang nhìn Từ Hy Viễn "Từ Tổng không ngại chứ?"

"Không ngại, ông cứ tự nhiên."

Tô Thiện sững người nhìn hấn, lời hấn thốt ra như cứu dao vào ngực cô, sao hấn có thể tàn ác như vậy... hay là cô quên mất hấn ta vốn là ác ma.

Ông ta rất phấn khởi lấy tay kiềm chặt hai tay vùng vẫy của cô, tay kia cứ vuốt ve lên người cô. "Em không biết phép tắc cũng không sao, tôi sẽ từ từ dạy cho em. Ngoan..." Nói rồi, hấn đè ép lên người cô, mặc cô vùng vẫy cứ thế ra sức xé rách áo cô.

Tô Thiện hét chói tai hoảng sợ, cô rất đau lòng... cô không thể đẩy hấn ta ra được, môi hấn ta cứ áp lên da thịt cô, Tô Thiện kinh tởm bấu lên mặt hấn, hấn lại đưa tay tát lên mặt cô, chửi cô là con đi khốn nạn. Còn Từ Hy Viễn - hấn vẫn ngồi đó nhàn nhã hút thuốc, không hề có ý định giúp cô.

Mới hôm qua cô còn ảo tưởng rằng hấn có một chút thương hại dành cho cô.

Tay cô quơ loạn vô tình nắm được gạc tàn trên bàn liền không do dự đập lên đầu hấn. Hấn ta trừng mắt nhìn cô rồi ngã xuống, có máu từ trên đầu rỉ ra.

Cô rất hoảng sợ, cả người co rúc vào một góc nơi ghế sofa, nước mắt cô bất lực rơi khi nhìn thấy hấn vẫn nhàn nhã ngồi hút thuốc nơi đó. Tim cô như quàng thắt, cô ra sức đem tay bấu vào người mình. Nhưng nỗi đau da thịt vẫn không bằng nỗi đau trong lòng.

Nếu hấn ta không bị cô đánh đến bất tỉnh thì anh vẫn sẽ ngồi xem cô bị cưỡng gian sao? Tô Thiện bất giác trong lòng đã có câu trả lời.

Từ Hy Viễn lúc này mới đứng lên, ném tàn thuốc xuống đất dẫm nát. Hấn ta rút điện thoại đi rồi đi lại phía cô. Từ Hy Viễn đem áo khoác khoác lên người cô rồi tự mình bế cô rời khỏi đó. Người phụ nữ trong ngực liên tục run lấy bầy, khóc nức nở thấm ướt cả áo hấn.

Từ Hy Viễn phiền lòng vô cùng, hấn vài tuần sau cũng không về nhà. Mỗi lần về, đều phát hiện Tô Thiện ngồi gần người nơi cửa sổ, hấn bức bối vô cùng.

Hôm nay hấn điên rồi mới về nhà, vừa đụng vào cô, Tô Thiện liền chạy vào phòng tắm. Cả tiếng sau vẫn chưa thấy ra, Từ Hy Viễn nghi ngờ không một lời đập tung cửa phòng. Tô Thiện ngồi gục mặt trong một góc phòng, nước từ vòi sen lạnh buốt xối liên tục vào người cô. Tóc cô xoắn ra rồi tung trên tấm lưng trắng nõn có chữ xăm tên hấn. Từ Hy Viễn nhìn sao cũng thấy chướng mắt, anh đi lại ôm cô ra, nào ngờ cô đẩy mạnh anh, ánh mắt sợ hãi đỏ ngầu "Đừng đụng vào tôi, biến đi, đừng lại đây..."

"Tô Thiện, là tôi."

"Haha, là anh thì có gì khác nhau, anh cũng để người ta cưỡng bức tôi rồi ngồi đó thích thú nhìn, đều là hạng người đê tiện."

Hấn ta tức giận bóp lấy mặt cô, mặc nước lạnh xối vào hai bên họ cũng không mán "Nói lại lần nữa xem."

"Tôi nói anh là hạng người đê tiện, ác ma..."

"Rầm" Hấn gạt mạnh tay hất cô ngã xuống nền gạch lạnh lẽo. Tô Thiện va mạnh vào bồn tắm, trượt dần xuống, cô bất giác cảm thấy bụng mình rất đau, cô đưa tay ôm lấy bụng, máu đỏ chói từ hai chân chảy ra hòa vào dòng nước đỏ cả nhà tắm.

"Bụng tôi... đau... đau quá..."

Hấn ta cũng hoảng không kém, ngồi sụp xuống đỡ lấy người cô, sao cô lại chảy máu nhiều thế kia "Tô Thiện, cô... cô..."

"Đau... bụng tôi... đau quá..."

Hấn ta vội tắt vòi sen, đem khăn tắm quấn lấy người cô rồi bế cô lao nhanh ra ngoài. Giương mắt hấn ta lúc này tràn đầy lo sợ, hối hận.

Bệnh viện,

Từ Hy Viễn ngồi ở hàng ghế chờ, cô đã được đưa vào phòng cấp cứu. Người hấn ta ướt đầm, nhưng hấn giờ đây cũng chẳng còn tâm trạng nghĩ đến y phục, cô còn nằm trong đó. Hấn bất giác nghĩ đến hình ảnh hai tay cô ôm lấy bụng, máu từ chân chảy ra lênh láng. Cô không lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tự tử

Lúc cửa phòng bệnh viện mở ra, Từ Hy Viễn vội đi lại đứng trước mặt bác sĩ, về mặt anh chưa khi nào lo lắng như lúc này.

"Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng đứa bé thì không giữ được nữa. "Nói rồi, vị bác sĩ thở dài, lướt qua anh rồi khỏi.

Từ Hy Viễn trầm lặng, lòng anh như có cái gì đó va phải, đau đớn lan tràn. Anh không vào phòng bệnh, mà trở về nhà một mạch, trước khi đi còn dặn dò kỹ y tá chăm sóc tốt cho cô.

Từ Hy Viễn anh thừa nhận là hèn nhất, anh không muốn vào vì sợ bắt gặp gương mặt nhợt nhạt của cô, rồi lại sợ cô sẽ khóc, cô tuyệt vọng đau đớn.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy hèn nhất, sợ hãi khi đối diện với một người. Hắn... hắn chính tay hắn hại chết đứa con trong bụng cô, cũng là cốt nhục của hắn.

Đêm đó, hắn không thể ngủ được, lật đật lái xe đến bệnh viện.

Tô Thiện ngồi lặng lẽ trên giường, mắt nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa phòng. Tóc cô mềm mại trước ngực, gương mặt như búp bê vô hồn. Từ Hy Viễn nhìn cô, lòng không được kiềm được nổi lên đau đớn.

Hắn thừa nhận hắn rất hèn, hắn vì trả thù mà chen ép cô, bức ép cô. Nhưng đôi lại hắn cũng chẳng vui về gì cả.

"Tô Thiện..."

Cô quay đầu nhìn hắn, mắt vô hồn nhìn hắn, giọng không có một tí sức lực "Họ nói, con tôi mất rồi. Họ nói, đứa bé trong bụng tôi mất rồi. Từ Hy Viễn, tôi có em bé đấy, nhưng nó rời khỏi tôi rồi."

Hắn nhìn cô, thầm nghĩ nếu như khi đó hắn không tức giận hất người cô ngã thì đứa bé của họ cũng không...

"Tô Thiện, mọi chuyện qua rồi, cô đi ngủ đi."

Cô vẫn nhìn hắn, gương mặt Từ Hy Viễn dần rõ trong mắt cô, như dao hung hăng đâm đến đâm đĩa máu, Tô Thiện liền gào thét chói tai, mắt đỏ ngầu "Từ Hy Viễn, anh là tên khốn, anh hại con tôi....anh hại chết đứa bé...anh biến đi."

"Tô Thiện..."

"Đừng gọi tên tôi, tôi ghê gớm, cút đi, anh cút đi."

"Cút khỏi trước mặt tôi, tôi nhìn thấy anh hận không thể đâm chết anh."

"Cô có thôi đi không? Nếu nó còn thì tôi cũng sẽ giết nó...cô không xứng mang đứa bé của tôi." Hắn nổi cơn, gầm lên với cô, nỗi đau của cô bằng nỗi đau mất người thân của hắn năm đó ư? Nực cười.

Nhưng không ai biết được, những lời nói của hắn có bao nhiêu thật bao nhiêu giả.

Cô nhìn hắn, nước mắt lăn dài trên gương mặt nhợt nhạt. Cô không ngờ hắn có thể nói ra những lời như vậy. Hồ dữ không ăn thịt con, còn hắn ngay cả cốt nhục mình cũng không tha. Ác ma như hắn, không phải dùng tim và máu người tạo thành, mà là cảm thù không tim không phổi.

"Anh...anh...nó cũng là đứa bé của anh..."

"Thì sao? Có bao nhiêu người muốn sinh con cho tôi. Còn cô, không xứng...Vớ cả, chưa chắc đứa bé là của tôi..."

"Bang..." Tô Thiện với tay nắm lấy cái điều khiển điều hòa trên bàn ném về phía hắn, đúng ngay trúng đầu hắn.

"Từ Hy Viễn, anh nghe cho rõ đây: Tôi không phải loại ai cũng chung chạ như anh, loại cảm thù như anh tôi sợ mình không bì nổi."

Hắn ta kiềm chế nắm chặt tay, gân xanh bắt gặp nổi đầy trán. Trên trán khá đau nhức, bắt gặp đã sưng lên, bầm tím một mảng.

Hắn đi lại "Cô nói ai chung chạ? Nói ai cảm thù?" Hắn vốn định đem tay bóp lấy mặt cô nhưng nhìn gương mặt nhợt nhạt mờ mờ nhễ nhãi của cô lại không nổi.

"Nói anh đấy, loại như anh cảm thù cũng không bằng."

"Tô Thiện, cô đừng nghĩ tôi sẽ không đánh con gái."

Cô nhếch môi "Đánh đi, có giỏi thì anh đánh chết tôi luôn...tôi tha đi theo đứa bé còn tốt hơn ở với anh."

"Cô..." Hắn cắn chặt răng nói rõ từng chữ "Đừng có mơ." Cuối cùng hắn vẫn không ra tay đánh cô, đánh cô - e là hắn không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tự tử 2

Mấy ngày sau, Tô Thiện được đưa về nhà, từ buổi tối hôm đó đến giờ cô không hề mở miệng nói một câu, mắt lơ đãng như vô hồn.

Hắn có ép bức, chọc giận cô, cô vẫn một mực không quan tâm, như hết một cái xác không hồn. Đứa bé mắt không phải là hắn không đau, chỉ là sự hận thù trong lòng hắn chôn chặt đến nỗi lấp đầy không còn chỗ chứa cho đau lòng.

"Tô Thiện, cô đủ rồi đấy, đừng đưa bộ mặt đưa đám đó ra với tôi."

Tô Thiện ngồi thẫn thờ trên giường, gương mặt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, không động mắt liếc nhìn hắn đến một cái.

Hắn đi lại, kéo lấy mặt cô "Nói chuyện, mau nói chuyện với tôi."

Tô Thiện cup mắt không nhìn hắn, nhất quyết im lặng không lên tiếng.

Từ Hy Viễn tức giận siết chặt tay, hắn bắt lấy tay cô một mực đè ép xuống giường "Mở miệng, nói chuyện."

Tô Thiện đột nhiên co rút người, theo bản năng tay đưa xuống ôm bụng, đau lớn la hét "Đừng... đừng..."

Từ Hy Viễn nhìn vẻ mặt nhợt nhạt đau đớn của cô, cả người hắn căng cứng, bắt chợt lòng ngực cũng lặn lội "Tô Thiện..." Hắn chỉ biết gọi tên cô, cổ họng tự dưng nghẹn đứng.

Tô Thiện vẫn không hề ý thức được điều gì, cô vẫn một mực ôm lấy bụng, liên tục lắc đầu, miệng lẩm bẩm "Đừng."

Hắn vắng tục, đứng dậy đá cửa phòng ra ngoài, lòng buồn bức không chỗ phát tiết.

Một lát sau Từ Hy Viễn quay trở lại phòng với tô cháo trên tay. Hắn đặt cái cạch xuống bàn, liếc mắt ra lệnh "Ăn."

Tô Thiện vẫn như cũ đưa mắt ra ngoài cửa sổ, không có nửa điểm để ý tới hắn.

Hắn thờ dài, ngồi xuống bên cạnh giường cô, tay cầm thìa múc cháo thổi thổi rồi đưa tới miệng cô "Há miệng."

Tô Thiện liếc hắn, xong mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ, như cũ không thèm để ý tới hắn.

Từ Hy Viễn vùng tay ném lại cái thìa vào trong tô cháo, làm cháo bắn ra văng tứ tung lên người hắn, hắn cũng không để ý.

"Cô không ăn?"

"Được, không ăn? Tôi bóp chết...." Dứt lời, hắn đưa tay về phía bụng Tô Thiện.

Lập tức cô hốt hoảng đưa tay che bụng, đau khổ nhìn hắn trợn trừng mắt lắc đầu, miệng la hét "Đừng..."

Hắn lúc này dòi tay, lại múc cháo đưa tới miệng cô, chính bản thân nhẹ giọng một chút "Vây há miệng."

Tô Thiện lúc này ngoan ngoãn há miệng cho hắn đút, từng ngậm từng ngậm ăn hết tô cháo, tay vẫn để phồng đặt nơi bụng như che chở. Hắn thờ phào đút hết cháo cho cô, nhìn cái tô trống rỗng có chút thành tựu.

Mẹ nó! Hắn cũng có ngày phải bồi người ta ăn, thật không làm sao tin được.

Những ngày sau Tô Thiện vẫn cứ như cái xác không hồn trong nhà hắn. Từ Hy Viễn thật mẹ nó không biết ngoài cửa sổ cuối cùng có cái gì khiến cho cô cả ngày ngây ngốc hướng cửa sổ nhìn ra. Hắn sai người buông rèm, không cho cô nhìn ra ngoài, nhưng vẫn không có tác dụng. Tô Thiện vẫn một mực nhìn chăm chăm lấy nơi đó.

Mỗi tối hắn đều đợi Tô Thiện ngồi gần người đến một ngủ thiếp đi, hắn mới vào phòng nhẹ ôm lấy cô đặt ngay ngắn trên giường, chính mình không yên tâm cũng nằm sang bên cạnh, yên ổn ôm lấy cô đi ngủ.

Tô Thiện chỉ khi ngủ mới ngoan ngoãn cho hắn ôm như vậy.

Nửa đêm, Từ Hy Viễn vì âm thanh lạ mà bất giác tỉnh lại. Tô Thiện trong ngực hắn đang rầm rứt khóc thút thít, tay cô bấu chặt áo ngủ của hắn, mắt vẫn nhắm chặt, liên tục điên loạn lắc đầu.

Ngay cả trong giấc mơ, cô cũng không yên ổn vậy sao?

Hắn lúng túng đem cô ôm lại, vỗ vỗ lưng cô, chính mình không ngờ nhẹ giọng dỗ dành "Ng Sloan, Tô Thiện Sloan."

Đêm nào cũng vậy, hắn đa phần vì cô mà thức giấc, phải nhẹ nhàng dỗ dành Tô Thiện trong giấc mơ của cô, chính mình không biết vì sao phải kiên trì ngủ lại bên cạnh cô, tận lực đem cô dỗ dành.

Ngày đó hắn làm việc ở công ti, nghe trợ lý Vương báo cáo rằng cô đã điện cho em trai mình, dặn dò rất nhiều chuyện. Từ Hy Viễn nghe lại cuộc trò chuyện bất giác nhủu mày, giây sau liền vội vàng lao ra khỏi phòng, cấp tốc lái xe chạy về nhà.

Đột nhiên đang yên đang lành dần dò những chuyện như phải sắp đi xa làm gì? Cô như vậy tỉnh táo lại rồi ư?

Cửa sổ phòng cô mở toang, gió làm rèm cửa mỏng manh bay phất phoi, váy trắng của cô cũng thế, bay loạn trong gió cùng mái tóc dài mềm mại.

Từ Hy Viễn nhanh chóng xuống xe, hẩn nhìn cô đứng trên cửa sổ, lòng ngực đập phòng không thôi. Mẹ kiếp, về sau hẩn liền đem cái cửa sổ khóa kiếp kia khóa chặt lại đi.

"Tô Thiện, cô làm gì vậy, xuống khỏi đó cho tôi." Hẩn quát lớn tiếng vẫn không thấy người con gái đứng trên đó có động tĩnh gì, hẩn sợ cô sẽ gieo mình xuống.

"Tô Thiện, cô dám nhảy xuống, cô liền cho người chặt đứt tay em cô."

Lúc này, cô cúi mắt nhìn hẩn, cô cười - nụ cười thê lương "Từ Hy Viễn, đừng lấy em trai đe dọa tôi nữa. Nhà họ Tô tôi nợ anh, ba mẹ tôi cũng đã chết, giờ tôi đền cái mạng này cho anh... coi như ân oán không còn nữa. Tô Văn còn nhỏ, xin anh tha cho nó. Đây là di nguyện cúi cùng của tôi, cầu xin anh."

"Tôi không cho phép."

Cô đưa mắt nhìn hẩn, vô hồn gọi tên hẩn "Từ Hy Viễn, anh biết không? Đứa bé đến với tôi như một sinh mệnh kì diệu vậy, nhưng đối với anh... lại là không xứng."

"Tôi là mẹ nó, là mẹ nó đấy. Thế mà tôi để mất nó rồi, mất thật rồi. Đứa bé của tôi... mất thật rồi."

Tô Thiện lại gọi tên hẩn "Từ Hy Viễn, mạng này tôi trả cho anh. Tôi đi tìm con tôi, nó không có mẹ sẽ khóc đấy..."

Tô Thiện nhìn hẩn, cô nhắm chặt mắt, lúc mở mắt liền tươi cười với hẩn:

"Từ Hy Viễn, chúc anh sống tốt." Dứt lời, thân hình nhỏ bé của người phụ nữ liền buông lỏng, chỉ thấy vạt váy bay loạn trong gió.

Từ Hy Viễn không suy nghĩ nhiều lao đến đem mình đỡ lấy cô, hẩn cùng cô ngã nhào xuống đất, đầu hẩn va mạnh xuống nền bất tỉnh. Còn cô cũng vì va chạm ít nhiều mà ngất đi, cả người nằm ở trên hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giác mơ ám ảnh

Lúc Vương Triết đến đã thấy tổng giám đốc của hẩn cùng phu nhân bất tỉnh dưới nền đất. Hẩn hoảng sợ mang họ đến bệnh viện, lúc hẩn thấy tổng giám đốc hoảng loạn chạy ra ngoài đã biết có chuyện, liền lái xe theo sau.

Bệnh viện,

"Cô ta tỉnh chưa, lời cô ta qua đây cho tôi." Từ Hy Viễn đầu băng bó vì bị chấn thương, hẩn khá đau nhưng cũng không đến hôn mê không dậy nổi.

"Từ tổng, phu nhân vẫn chưa tỉnh."

"Đi mua gì đó đi, lát cô ta tỉnh dậy cho cô ta ăn."

Vương Triết gạt đầu rồi ra ngoài, để lại hẩn một mình ngồi trong phòng. Tay hẩn cầm điều khiển tivi nhằm chán xoay qua xoay lại, tôi để xem cô còn dám bước đi tự từ nữa không? Nói rồi hẩn nhếch môi hờ hững.

Lúc Tô Thiện tỉnh lại đã bị lời sang phòng hẩn ta, nhìn hẩn ta đầu quấn băng cô đương nhiên hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô tự từ bất thành vì hẩn đỡ sao?

"Lại đây."

Tô Thiện nhìn hẩn, chân vẫn không nhúc nhích.

"Tôi nói cô lại đây."

Lần này vẫn không có tác dụng, cô vẫn như vậy đứng im, mắt lờ lờ nhìn hẩn.

Từ Hy Viễn mất hết kiên nhẫn, hẩn đem điều khiển bật tivi, tiếng gào thét thảm liên rõ ràng trong phòng. Trong video, một cậu thanh niên bị một đám côn đồ dồn ép đánh cho thảm hại la liệt dưới đất, nói đúng hơn là bạo hành, người cậu ta đầy vết thương, có cả máu. Cậu liên tục gào thét, bọn chúng càng liên

tục đá vào người cậu.

Tô Thiện đưa mắt nhìn sang tivi,mắt cô trừng lớn,là Tô Văn.Cô chạy đến bên cạnh hấn,vô lực gục xuống cầu xin "Từ Hy Viễn,đừng đánh nữa,kêu người của anh dừng tay đi.Tôi cầu xin anh,Tô Văn còn nhỏ sẽ không chịu được,cầu xin anh.."

"Mới nãy sao không lại."

"Dừng tay đi,cầu xin anh...Tôi về sau sẽ không dám tự tử nữa,sẽ ngoan ngoãn nghe theo anh,xin anh..."Nước mắt cô rơi trên tay hấn,bất lực gào xin thảm thiết.

Hắn lúc này mới nhấc điện thoại điện đi,kêu thuộc hạ dừng tay.Tô Thiện ngồi gục xuống đất,nước mắt ướt cả gương mặt nhợt nhạt,lòng ngực cô không thôi đau đớn,em trai cô... Tô Văn của cô..

Hắn ta đem tivi tắt đi,đưa tay vuốt ve đầu cô "Em ngoan ngoãn như vậy thì cậu ta cũng không phải chịu đòn,đúng không?"

Hắn thấy tay cô nắm chặt lấy gấu quần,cả người run rẩy.Cô hận người đàn ông này,hắn muốn cô sống...nhưng là sống không bằng chết,nhưng cô không còn cách nào khác ngoài lệ thuộc,nhẫn nhịn.

"Ngồi lên đây."

Tô Thiện giọng người dậy theo lời hấn ngồi lên cạnh giường,mắt cô tràn đầy oán hận nhìn hấn.

Lúc này cửa phòng bật mở,Vương Triết mang cháo vào bên trong "Phu nhân,người nên ăn chút cháo."

"Tôi không ăn."

"Vương Triết,mang ra,cô ta dứt cho tôi...ai nói sẽ cho cô ta ăn."

"Vâng,tổng giám đốc."Vương Triết tuy ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo lời hấn ta,thậm chí Tổng giám đốc vốn ghét thức ăn ghiền nát,đặc biệt là cháo,sao có thể.

Cuối cùng,cô vẫn phải lấy cháo bón cho hấn.Chưa được vài muỗng hấn đã gạt tay cô bảo không muốn ăn nữa "Còn lại cô ăn cho hết cho tôi,tôi không thích bỏ phí."

Tô Thiện nuốt giận,ăn hết phần cháo còn lại.

Tối đến,Vương Triết đưa họ về nhà,trước đó còn ghé siêu thị mua đồ.Hóa ra đồ trong nhà hấn ta đều Vương Triết mua bỏ vào tủ lạnh,cô nghĩ loại người như hấn làm sao biết đi siêu thị mua đồ,còn chất gọn gàng trong tủ lạnh.

Tối nay,hấn lại bắt cô phải nấu cơm tối,còn ra lệnh cho cô hôm nào cũng phải lo ba bữa cho hấn.Tô Thiện có cảm thấy nên mừng hay không,hấn không ép cô đến Hoàng Kim dọn vệ sinh nữa.Nhưng lại quay về với công việc ô sin,có tốt gì hơn sao?

Tô Thiện dọn cơm tối lên,lập tức xoay người về phòng.Từ Hy Viễn lúc từ thư phòng đi xuống chỉ thấy thức ăn bắt mắt ở trên bàn nguội lạnh,dám không kêu hấn đến một tiếng.

Hấn đi đến đá cửa phòng,đạp rầm "Cô có bước xuống không hả?Ai cho phép cô lên đây rồi."

Tô Thiện nhìn hấn giận đùng đùng quát cô,hoi sợ hãi rụt người "Tôi không muốn ăn,tôi no.."

"No cái gì?Ai nói cho cô ăn,bước xuống hâm nóng lại thức ăn cho tôi."Nói rồi hấn đá cửa bước xuống,hàng lông mày nhíu lại vô cùng khó chịu.

Suốt ngày chỉ biết chọc tức hấn.

Tô Thiện theo lời hấn hâm nóng lại đồ ăn một lượt,đặt lại trên bàn.Lúc này Từ Hy Viễn mới bỏ tờ báo xuống,liếc cô "Ngồi xuống đó."

"Tôi không muốn ăn."

"Mẹ nó,ai nói là muốn cho cô ăn?Ngồi xuống."Hấn hướng cô ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giác mơ ám ảnh 2

Tô Thiện ngồi xuống trước mặt hắn,mắt lơ lơ vô hướng lại chọc hắn nổi giận "Nhìn cái vẻ mặt của cô chán chết đi được."

Tô Thiện siết chặt tay,trừng hắn "Tôi cũng không mượn anh phải nhìn."

Từ Hy Viễn như ngạc nhiên ngược mắt nhìn cô,đăng đẳng sát khí mở miệng,con mắt dài hẹp híp lại"Mới nói cái gì?"

Tô Thiện biết mình không nên chọc hắn,em trai cô phụ thuộc vào tâm trạng hắn,cô nào dám liều lĩnh.

Tô Thiện cắn răng cúi đầu,âm ức không lên tiếng.

Từ Hy Viễn nhìn bộ dáng ngoan ngoãn con dâu nhỏ của cô,lúc này mới hài lòng động đũa ăn cơm.Hắn tâm trạng khá tốt,liền ăn hai bát lớn.Xong quãng đũa,hướng Tô Thiện lên tiếng "Ăn đi!Ăn hết thức ăn trên bàn cho tôi,tôi không thích phí phạm thức ăn."

Tô Thiện ngược mắt nhìn hắn,hắn muốn bức cô thì nói,cần lấy lý do không muốn phí phạm thức ăn sao?Tô Thiện siết chặt đôi đũa trong tay,cúi đầu ăn.

Từ Hy Viễn hài lòng nhìn cô cắm cúi ăn,hắn háng giọng ho nhẹ,khẽ đem ly nước trên bàn đẩy về phía cô,không một lời thừa.

Tối hôm đó,hắn ở thư phòng làm việc đến khuya,thăm nghĩ Tô Thiện giờ này cũng đã ngủ rồi mới trở lại phòng.

Trên giường lớn,người phụ nữ mềm mại co lại một góc nhỏ,tóc dài xoã tán loạn trên giường.Hơi thở người phụ nữ dồn dập,mồ hôi túa ra ướt đầm cả trán,bàn tay cô siết chặt lấy chăn,liên tục lắc đầu,ấn đường cau lại khó khăn thở dốc.

Từ Hy Viễn thấy cô như vậy,hắn không khỏi đau lòng Tô Thiện - cuối cùng vẫn không thoát khỏi giấc mơ khủng khiếp của cô.

Hắn đi lại,nhanh chóng trèo lên giường,đem cô ôm chặt vào lòng ngực.

Lần này vẫn giống như những lần trước,hắn đưa bàn tay thô ráp của mình vỗ vỗ nhẹ lưng cô,nhẹ giọng bên tai Tô Thiện "Tô Thiện,ngoan,ngoan nào."

Giọng hắn nhỏ nhẹ,như sợ làm thức tỉnh cô "Ngủ ngoan."

Tô Thiện rúc vào người hắn,tìm được điểm tựa liền đưa tay ôm chặt,ấn đường cau chặt cũng từ từ giãn ra,yên an ngủ.

Từ Hy Viễn vẫn không ngừng dỗ cô ngủ,từng chút từng chút hôn nhẹ nơi trán người con gái.

Khi nào hắn lại mê luyến hơi thở người phụ nữ này rồi.

Lúc Từ Hy Viễn lơ mơ ngủ đi cũng là lúc Tô Thiện bật người hét thét thanh giữa đêm khuya yên tĩnh.

Hắn cũng hoảng hốt ngồi dậy,ôm lấy cô "Ngoan..."

"Á... bỏ ra... bỏ ra..."Tô Thiện không hề ngoan ngoãn như lúc ngủ mà nép vô lòng hắn nữa.Lúc này cô như người điên loạn cào đánh hắn,một mực xua đuổi hắn.

Mắt cô đỏ ngầu nhìn hắn,trừng lớn,tay lại đột nhiên ôm lấy bụng "Không được... không được.." rồi sau đó như kẻ điên lắc đầu loạn.

Hắn thất thần nhìn cô,lòng ngực căng cứng.Từ Hy Viễn mặc cô cào đánh hắn liều mạng ôm cô vào ngực,kiên nhẫn dỗ dành cô như một đứa con nít khóc nháo "Tô Thiện,ngoan,ngoan nào."

Tô Thiện trong nháy mắt khóc oà lên,âm ức nghẹn ngào "Máu... tôi thực sự rất sợ... tôi chảy rất nhiều máu... đứa bé đứng trong vũng máu,liên tục gọi tôi... tôi sợ,thực sự rất sợ..."Giấc mơ đó,liên tục quấn lấy cô không buông,có một sinh mạng ra đi trong cơ thể cô,là ruột thịt là con cô.

Tô Thiện cảm thấy mình khổ sở đến không muốn thở nữa.Cả người cô đều khó chịu,nổi khó chịu ngày một dâng lên bức cô muốn điên.

Tay hắn vỗ về cô bất giác run lên,hắn biết đứa bé ra đi,mang cho cô biết bao đau lòng.Hắn cũng không dễ chịu là bao,suy cho cùng hắn cũng muốn được làm ba như bao người thường.

"Tô Thiện,tôi..."Hắn đỡ bả vai cô,trực tiếp nhìn thẳng người con gái đang khóc đến run rẩy trong ngực hắn.

Tô Thiện nhìn thấy gương mặt phồng đại trước mắt,cô dần dần sợ hãi,tâm lý hiện tại không hề bình thường.Co rụt người lại về phía sau "Cút... cút đi."

Hắn kéo người cô,bóp chặt "Lại nổi điên gì nữa đây."Dỗ dành xong liền đuổi hắn,đẩy xem hắn né tránh như ma quỷ?

Mắt Tô Thiện một lần trừng lớn về phía hắn "Cút... ác ma..."

Từ Hy Viễn gằng từng chữ "Tô Thiện,cô liều lắm... cô có tin tôi đem Tô Văn ném cho chó ăn?"

Tô Thiện nghe hai chữ Tô Văn bỗng dung càng điên loạn "Tôi chết... tôi chết là được chứ gì?"Dứt lời liền đem đầu lao về phía cạnh tủ.

Hắn sớm đem cô ngăn lại,mặc cô la hét,mặc cô cắn dè ép cô xuống giường,xé một góc áo ngủ trói chặt hai tay cô cố định lại.Sau đó ngay cả hai chân cô hắn cũng trói lại nốt.

Tô Thiện không giống như mọi khi nghe tới Tô Văn liền ngoan ngoãn nghe hắn nữa.Hắn biết,tâm lí cô lúc này,không được bình tĩnh cho lắm.

Nhìn cô vừa khóc vừa la hét muốn chết,hắn lần đầu tiên phát hiện,chính hắn cũng không biết nên làm gì với cô.

Hắn mệt mỏi nằm vật sang bên cạnh,xoay người liền ôm lấy cô,cẩn thận dỗ dành "Đừng nháo nữa được không?Em nghe tôi ngoan ngoãn chút được không?"

"Im lặng nào!Tô Thiện ngoan nào..."

Tô Thiện ngưng la hét,cô khóc thút thít như đứa trẻ,ầm ức khịt mũi không nói.

Từ Hy Viễn vuốt ve tóc cô,ấn đầu cô vào ngực mình,cứ như vậy lặp đi lặp lại động tác vuốt tóc,ôn nhu như nước.

Tô Thiện khóc đến mệt ngủ thiếp đi,lúc này hắn mới đem cô cởi trói,chính mình mệt mỏi ôm lấy cô tiếp tục canh chừng.

Sáng hôm sau lúc hắn tỉnh dậy đã không thấy người phụ nữ bên cạnh.Từ Hy Viễn có chút hoảng loạn chạy đi tìm cô.

Phòng bếp.

Tô Thiện đeo tạp dề đáng vẻ chăm chú nấu bữa sáng.Cô thấy hắn sặc sụa chạy xuống không khỏi giật mình,hắn chân không mang dép,áo ngủ bị rách một mảng,đầu tóc rối bời "Cái kia... người anh?Là bị muỗi đốt sao?"Cả người hắn đầy vết cào đồ,chắc là do muỗi đốt nên gãi thành.

Từ Hy Viễn lúc này mới thở phào,hắn là sợ cô chạy loạn.Lại không ngờ cô ở trong bếp,thành thực nấu bữa sáng.

Hắn cau mày mở miệng "Tối qua... ngủ ngon không?"Hắn đột nhiên thấy lạ,người phụ nữ này sáng ra liền như người khác so với tối qua.

Tô Thiện nghe hắn hỏi bất giác hơi đỏ mặt "Không tốt cho lắm,anh ôm tôi rất chặt,tỉnh dậy liền đau cả người."

"Không còn gì khác sao?"

Cô vẫn đang cúi đầu,nhẹ lắc "Không có."

Hắn thấy cô đáng vẻ cô đầu nhỏ cúi đầu đỏ mặt,không sai hắn dự đoán,Tô Thiện không hề nhớ chuyện đêm qua "Tiếp tục nấu bữa sáng của cô đi."Hắn tự dung bực bội quát cô,làm ra đáng vẻ nhu mì đó là cho ai xem.Hại hắn tối qua hàng học dỗ dành cả đêm,cuối cùng một xí cũng không nhớ.

Trưa hôm đó,hắn ở công ti nổi con điện về nhà quát nháo lên trong điện thoại cô "Com trưa của tôi đâu?"

"Tôi không biết đường đến công ti anh."

"Mò đến đây nhanh cho tôi,không thì liệu hồn cô."Quát ầm lên xong,hắn cúp máy.Xem Từ Thị của hắn là quán tạp hoá hả,dám nói không biết.

Tô Thiện thờ dài,ép người quá đáng,sao hắn cứ ứng áp bức cô đến đường cùng như vậy.Thế là Tô Thiện xách hộp com lên ra ngoài,cô vì sợ tốn tiền nên đi xe buýt.Cô nói với bác tài cô muốn đến Từ thị.

Bác tài ngó lơ cô,nghĩ cô gái này chắc có vấn đề,đi xe buýt lại cứ làm như đi taxi.

Nhưng kết quả cô lại một lần nữa đi lạc,lúc bác tài gọi cô dậy bác nói "Cô gì ơi,dậy đi thôi,tôi bến cuối rồi đấy."

Tô Thiện không bao giờ nghĩ mình có thể ngủ quên trên xe buýt.Cô xuống xe nhìn phong cảnh xung quanh mà nổi lên tia lo sợ,gì vậy chứ,đây là đâu.

Cô chợt nhớ tới,vội rút điện thoại ra,6 cuộc gọi nhớ...đều là từ hắn.Tô Thiện thăm mắng mình ngu ngốc khi không lại cài chế độ im lặng làm gì,cô nhìn lại hộp com bất giác sợ hãi chẳng biết làm sao.

Cô suy nghĩ một chập rồi gọi lại cho hắn.

"Tô Thiện,cô chán sống rồi phải không?"

"Từ Hy Viễn,tôi...tôi bị lạc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lạc đường

"Tôi lỡ ngủ quên trên xe buýt."

"Con mẹ nó,cô đúng là ngốc chết được."Hắn ta quát cô,xong liền hạ giọng "Giờ cô đang ở đâu?"

"Tôi không biết nữa."Nói rồi cô nhìn xung quanh "Ồ đây có rất nhiều vịt."

"Vịt?Không lẽ cô đến tận thị trấn Tam Sương."

Tô Thiện lại đưa mắt nhìn quanh,phát hiện có rất nhiều cánh đồng trồng lúa

"Tôi không biết nữa,à nơi đây còn có rất nhiều lúa nữa."

"Mẹ nó,cô ở im đó cho tôi,tôi đến đó tìm không được cô là cô không xong với tôi đâu."Nói rồi,hắn mang theo chìa khóa xe rời khỏi phòng,mặt hầm hầm tức giận.

Lúc Từ Hy Viễn tin được cô,Tô Thiện đang ngồi trên xe kéo của người nông dân ăn cơm.Mặt cô hồng hồng vì thời tiết se lạnh,cái miệng nhỏ liên tục ăn cơm.Hắn ta đi lại bất mãn nhìn cô "Cô đúng đắn hết thuốc chữa,ngồi xe buýt mà có thể đi đến tận đây."

Tô Thiện gạt mình nuốt cơm trong miệng xuống,suýt thì nghẹn,cô lầm bầm "Tại tôi không biết đường."

"Vấn đề là tại cô ngốc,đứng lên đi về."Thế là hắn quay lưng đi trước,để cô phía sau thu dọn hộp cơm rồi hốt hải chạy theo.

Lúc lái xe,hắn lại quay sang nhìn cô "Cơm của tôi đâu?"

"Tôi...đói quá,nên ăn hết rồi."

Hắn thực muốn đưa tay véo lấy cái mặt của cô,hay lắm,mang tiếng đem cơm cho hắn lại tự mình ăn hết "Cô là con heo vừa đàn vừa hám ăn."

Tô Thiện tức tối cãi lại hắn "Anh mới là con heo,cả nhà anh là con heo."Nói xong rồi,cô mới biết mình thế mà cãi hắn,Tô Thiện lén lút nhìn sắc mặt hắn,mắt láo liếc qua lại.

"Cô nhìn cái gì,nói xong rồi chột dạ sao?"

"Không phải,anh không phải con heo,cả nhà anh cũng không phải.Là tôi lỡ lời...."

"Vậy ai là con heo?"

Cô méo mặt,mấp máy môi "Là tôi."

Từ Hy Vũ cong khoe môi,định châm chọc cô thêm vài câu,lúc này xe anh lại tắt máy giữa đường,không khởi động được.Anh xuống xe,tức giận thảm rửa một câu chữ thề.

Con mẹ nó,xe anh thế mà lại hết xăng,còn đúng ngay tại cái vùng quê nghèo nàn này.Lúc đi tìm cô hắn là vội quá,quên luôn cả đổ xăng.Hết xăng giữa đường,đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Từ Hy Viễn.

"Xe anh hỏng rồi à?"Tô Thiện cũng xuống xe,tròn mắt nhìn hắn,mặt cô lại hồng hồng lên vì cái thời tiết có hơi lạnh nơi đây.

Hắn nhìn cô không hiểu sao lại bức tức "Hỏng cái đầu heo nhà cô,là hết xăng."

"À,anh chờ một chút,tôi điện cho chị Hoa,chị ấy sẽ giúp mua xăng."Tô Thiện nói xong rút điện thoại ra điện đi,đầu dây bên kia bắt máy,cô vừa mở miệng đã nghe thấy tiếng cãi nhau bên trong.

"Cô thì nghĩ mình hay lắm à,làm vợ kiếm được vài đồng tiền liền huênh hoang sao?"

"Mẹ kiếp cái đồ chồng như anh.....bla bla..."

Tô Thiện đỏ mặt nhìn hắn,cúi cùng thì cúp điện thoại "Chị ấy...chị ấy bận rồi..."

Từ Hy Viễn nhìn gương mặt hồng hồng của cô "Bạn cãi nhau à..."

"Anh nghe được à?"

"Cô nghĩ tôi điếc chắc."

Tô Thiện nhìn gương mặt hầm hầm của hắn "Hay là anh điện cho bạn anh đi."

"Tôi không có bạn."

Cô nghe hần trả lời há hốc mồm,cô thật ra cũng giống hần,ngoài chị Hoa đồng nghiệp cô chẳng có bạn bè ở đâu cả "Anh không có bạn thật à...tôi cũng không có bạn."

Hần thấy gương mặt cô xui xuống lại vô có tức giận "Xấu như cô,ai thèm làm bạn."

Cô ngước mặt lên,nắt tròn xoe nhìn hần "Vậy anh đẹp trai như thế cũng có bạn đâu?"Tiếp rồi cô lẩm bầm "Vội lại,tôi cũng đâu có xấu mà."

"Cô có im đi cho tôi không?Muốn cãi tôi à?"

Tô Thiện hốt hoảng vội xua tay "Tôi không có."

Hần khá hài lòng với biểu hiện của cô,suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại điện cho Vương Triết.Thế nhưng,tên trợ lý của anh hôm nay thế mà dám tắt máy,liên lạc không được.

Từ Hy Viễn nhìn danh bạ có mỗi hai số,một là số của Vương Triết,hai là số của con heo đàn kia.

Tô Thiện vẫn đang nhìn hần,hần lại quay sang câu với cô "Nhìn gì?Lên xe."

.....

Gần 6h tối,cô vẫn không dám hỏi hần sẽ có ai đến giúp bọn họ không?Nhìn gương mặt hằm hằm như băng của hần,cô lại thôi ý định hỏi.Thế là cô cuộn người trên ghế,loay hoay một chập liền ngủ mất.

Từ Hy Viễn ngồi im lặng trên ghế nhìn cô cứ thình thoảng lại co người vì lạnh,hần nhìn một hồi rồi đưa tay bế người cô đặt vào lòng mình,ôm cô ngồi trên xe.Tô Thiện tìm được hơi ấm liền cọ vào người hần,tiếp tục ngủ như heo.Còn tên nào đó lại ôm cô,hài lòng cong khóe môi.

Sáng hôm sau mơ màng tỉnh dậy,Tô Thiện đã nghe tiếng hần quát bên tai "Dậy đi,nặng chết được."

Cô dụi mắt,nhìn gương mặt hần phóng đại trước mặt mình bỗng giật mình,cô thế mà còn nằm trên người hần."Tôi..tôi..."

"Tôi qua cô mộng du leo lên người tôi,còn một mực ôm lấy tôi,thật phiền chết."

Tô Thiện há hốc mồm,cô từ khi nào lại không biết mình có tật mộng du "Xin lỗi,thành thật xin lỗi anh."

Hần cong khóe môi,định bụng sẽ chọc cô thêm lát nữa,nhưng lúc này điện thoại trong túi lại kêu lên.

"Từ Tổng,tôi qua tôi gặp tai nạn,không nghe điện thoại của ngài được."

"Tai nạn?"

"Đã không sao rồi ạ,vết thương nhẹ."

"Kêu người đến thị trấn Tam Suong,xe tôi bị hết xăng ở đây."

"Vâng,ngài chờ một lát."

Hần cúp điện thoại,cúi mặt nhìn cô "Còn chưa chịu xuống?"

Tô Thiện đỏ mặt,lập tức leo xuống người hần,lúc này vì chăm chú nghe hần nói chuyện điện thoại mà quên mất mình vẫn còn trên người hần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tức giận

Từ Hy Viễn đưa cô về nhà rồi liền đến công ti,trước khi đi hần đưa cho cô một cái thẻ "Lấy tiền thuê taxi trưa nay mang com cho tôi,cô còn lạc một lần nữa,cô chết chắc với tôi."

Tô Thiện nghe lời,trưa nay cô bắt taxi đến công ti hần.Lần này cô không lạc đường nữa,mà là lạc luôn trong công ti hần.

Cô đi vòng vòng cả buổi vẫn không thấy được,nhưng không dám điện cho hấn,sợ hấn sẽ mắng ầm cô lên mặt. Thế là rất đơn giản,cô lạc.

Tô Thiện thấy bên hàng lang kia có cửa mở,cô đi vào trong mới phát hiện đây chỉ là kho hàng.Lúc cô định đi ra,cửa lại đột nhiên bị người ta khóa lại,Tô Thiện chạy lại không kịp,người ta đã đi khỏi.

Cô đập cửa,kêu rất cổ hợm vẫn không một ai nghe thấy.Trong này rất tối,Tô Thiện bắt lực ngồi sụp xuống đất,cô có khi nào bị nhốt trong này luôn không?Cô nhớ tới hấn,liền lấy điện thoại điện đi.

"Tô Thiện,lần này cô nói cô bị lạc lần nữa,cô chết với tôi."Giọng hấn quát trong điện thoại khiến cô giật cả mình,trong bóng tối càng thêm sợ hãi.

Cuối cùng cô run sợ lắp bắp "Từ Hy Viễn,tôi lại lạc rồi,còn bị nhốt ở đây nữa."

Giây sau cô nghe thấy hấn nghiêng răng trong điện thoại "Tô Thiện,cô chết luôn ở đó đi."

"Từ Hy Viễn,tôi sợ,trong này có rất nhiều chuột,còn rất tối."Mỗi cô run run,tay bắt giắc siết chặt điện thoại trong tay "Tôi sợ..."

"Cô tốt nhất ở yên đó cho tôi."Dứt lời hấn cúp máy,để lại cô nắm chặt điện thoại sợ hãi.Hai chữ "Tôi sợ" của cô đâm lòng hấn mềm nhũn.

Tô Thiện lo sợ nắm chặt điện thoại trong tay,lỡ như hấn ghét cô thế không đến giúp cô thì sao giờ.Nghĩ vậy cô càng lo sợ,gục mặt vào giữa hai chân,hai tay ôm lấy chân ngồi co ro trong kho lớn.

Nghe có tiếng bước chân gấp gáp,Tô Thiện đứng lên,lúc này cửa kho mở ra,Từ Hy Viễn đứng đó,quần áo sộc sệch,tóc rối loạn,nhìn cô thờ gáp.Tô Thiện lập tức nhào vào lòng hấn,nghe nhịp tim vững chắc của anh,ấm áp hơn bao giờ hết.Ai biết được,Tô Thiện sợ bóng tối đến cỡ nào.

Tra hôm đó,cô ngồi trong phòng hấn,đợi hấn ăn xong mới mang hộp về,từ đầu đến cuối gương mặt đều bưng bưng đỏ,một mực cúi gằm

Từ Hy Viễn trước khi cô rời khỏi còn một mực hăm dọa "Cô mà lạc thêm lần nữa,tôi chôn sống luôn cô."

Tối đến,Tô Thiện ở nhà nấu bữa tối chờ hấn,nhưng đã qua 10h vẫn chưa thấy hấn về.Cô nghĩ đợi thêm một lát nữa,nếu hấn không về cô sẽ đi ngủ trước.Ngồi đợi nhàm chán Tô Thiện rút điện thoại điện đi.

Đầu dây bên kia rất lâu bắt máy,chắc là lệch múi giờ "Chị,nhớ em sao?"

Tô Thiện cắn răng không để nước mắt rơi xuống,giữ giọng "Nhớ,nhớ chết được."

"Em biết mà,ba má khỏe chứ chị."

Cô đưa tay chặn lòng ngực "Khỏe,đều khỏe,còn em?"Cô rất muốn hỏi vết thương em đỡ chưa,có bị bọn chúng đến tìm nữa không.Nhưng cô sợ lộ sơ hở để Tô Văn biết được.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi mới đáp "Em thì làm sao được chứ?Chị,học phí kì này lại tới rồi."

"Em yên tâm,chị sẽ sớm gửi cho em,cố gắng học hành nhé."

"Dạ..."

Hai chị em hàn huyên một lúc rồi cúp máy,Tô Thiện bỏ điện thoại vào túi áo xong,mới phát giác mặt mình đầy nước mắt.Cô ngoài Tô Văn ra thì chẳng còn lại người thân nào khác,cô không thương nó thì thương ai.Tô Thiện đưa tay quệt nước mắt,bất giác thấy cửa mở,hấn ta cuối cùng đã về.

"Cô khóc cái gì?"Hấn đương nhiên biết cô vì cái gì mà khóc,Vương Triết đã báo cáo với hấn cuộc gọi của cô.Đầu hấn hơi đau vì lúc nãy uống khá nhiều,về nhà đã thấy cô mặt mày nhem nhem nước mắt không khỏi buồn bực.

"Từ Hy Viễn,tôi làm osin cho anh..anh có trả lương cho tôi không?"

"Trà."Hấn đáp cho có lệ,ngồi vào bàn ăn bắt đầu ăn cơm,Từ Hy Viễn biết cô sẽ nấu cơm tối cho hấn,nên cố tình không ăn gì trước đó cả,chỉ uống mỗi rượu làm bụng hấn đòi cồn cào.

"Anh...anh có thể cho tôi ứng trước được không?"Cô nhìn hấn,hình như hấn rất mệt,lúc ăn cơm còn chau mày.

"Cô muốn đóng học phí cho em cô?"

"Sao anh biết."

Từ Hy Viễn rời mắt nơi khác "Tôi đoán mò."

"Cái thẻ cô giữ,trong đó có một khoảng tiền cũng khá lớn,cô muốn làm gì thì làm."

Tô Thiện cầm lấy thẻ,lòng bức bối không rõ,đây... giống như là được bao nuôi.

"Tôi nói trước cho cô biết,tôi đưa tiền cho cô,cô phải lập tức ngoan ngoãn."

"Tôi biết rồi." Tô Thiện tay nắm chặt cái thẻ như muốn bẻ gãy,cúi gầm mặt.

Hắn ta lúc này đã ăn xong,bỏ đĩa "Tùy cô." Hắn nói xong,đưa tay day day cái trán nhức mỏi rồi một mạch lên lầu.

Tô Thiện dọn dẹp chén bát xong,nghĩ đi nghĩ lại pha một chén trà gừng mang lên,cô thấy hắn ta hình như rất mệt mỏi.Dù sao học phí của Tô Văn cũng nhờ có hắn mà đỡ lo một phần,cô chịu uý khuất cũng được,nhưng em trai cô nó nên có một tương lai tốt hơn.

Cửa phòng không khóa,Tô Thiện nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.Hắn ta vẫn chưa đi tắm,vẫn còn ngồi trên bàn nhìn thất thần màn hình máy tính,Tô Thiện đi lại hắn vẫn không hề phát hiện.

"Cô bé đó là ai vậy,rất đáng yêu." Màn hình máy tính hắn để là một cô bé tầm 6 - 7 tuổi,đang tươi cười vui vẻ,rất đáng yêu.Ừm,thoạt nhìn có chút quen mắt,nhưng Tô Thiện không nhớ nổi mình đã từng gặp...

"Ai cho cô vào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Tôi có đẹp trai không ?

"Tôi thấy anh khá mệt,nên pha cho anh tách trà."Hắn ta sao lại đổi sắc mặt với cô rồi.

"Cút."Hắn không thể không thừa nhận,mỗi lần nhớ tới Tiểu An An - em gái của hắn,hắn lại hận chính mình quá nhu nhược với cô.

"Hả..."

"Tôi nói cô cút."Hắn gạt bát sứ trên bàn,nước trà nóng hắt lên người cô,Tô Thiện rên nhẹ một tiếng,mắt cô sắp khóc tới nơi nhìn hắn.Cô làm gì sai sao,sao hắn lại hung dữ với cô.

"Muốn quyến rũ tôi sao?À,cái thẻ đối với cô chưa đủ chứ gì.Vậy được,cởi đồ ra leo lên giường đợi tôi,tôi thí thêm tiền cho cô."

"Từ Hy Viễn,tôi không có ý đó."

"Còn lạt mềm buộc chặt,tôi nói có phải không trong lòng cô hiểu rõ."Hắn bóp chặt lấy tay cô,áp người cô vào tường,mắt đỏ ngầu nhìn cô.

Từ Hy Viễn bóp trúng vết bóng nơi tay cô,Tô Thiện cắn chặt răng đẩy hắn ra chạy đi.Nào ngờ hắn túm cô lại,kéo cô lên giường.Đẩy ngã xé quần áo trên người cô,giấy sau liền cúi đầu cắn lên ngực cô.

"Từ Hy Viễn,buông ra,anh lại dở thú tính với tôi,cảm thú..."

"Không phải cô vào căn phòng này với mục đích như vậy sao?"

"Không có,là anh tự nói...đồ bệch tự luyến nhà anh."

"Đồ tự luyến?"Hắn nhếch môi,hung hăng rút cả vạt trói chặt hai tay cô,roi bắt đầu cời đồ mình.

"Từ Hy Viễn,buông tôi ra,anh điên rồi."Cô càng đẩy dựa hắn càng đè ép người cô lúc hắn kéo quần lót cô xuống liền mặc cô la hét chính mình đi vào.

"Đau...tên khốn nhà anh mau đi ra...đau..."

Cô càng nói hắn càng ra sức làm,chính mình không nương tay trên người cô,còn liếm cắn lung tung khiến người cô đầy dấu tích của hắn.

Hắn đem người cô lật úp,lại từ phía sau tiến vào.Nhìn nơi bả vai cô xăm rõ tên hắn,lòng hắn hung hăng động,phía dưới càng thêm uý khuất cô.Tô Thiện tủi nhục ô ô khóc,hắn thấy cô khóc lại càng mạnh mẽ,cả người hắn căng cứng xông vào không để cho cô kịp thở.Hắn đè ép đem cô làm đi làm lại,sau đó chính mình thỏa mãn rút ra,không thèm liếc đến cô một cái liền vào nhà tắm.

Từ Hy Viễn tắm ra,anh chỉ quần một cái khăn mỏng dưới thân,tóc ướt rười rượi.Tô Thiện vẫn nằm ở đó,không biết là bất tỉnh hay là ngủ thiếp đi,hắn ta nhìn cô một lát liền thấy chóng mặt vô cùng.Cuối cùng,hắn bế cô về phòng,lúc đặt cô xuống giường hắn thấy nơi bụng cô có một vạt đỏ bắt mắt,nhớ lại tách trà hắn gạt đưng người cô.

Từ Hy Viễn đem thuốc xoa cho cô xong,lại bận rộn kiểm váy ngủ mặc cho cô,xong việc hấn chui vào trong chăn,loay hoay một lát rồi cũng ôm lấy cô đi ngủ.

Sáng hôm sau Tô Thiện tỉnh dậy đã thấy mình nằm gọn trong ngực hấn,tay hấn siết chặt lấy eo cô.Tô Thiện cố tình nhích ra,hấn vẫn đang ngủ thế mà tay vẫn không chịu buông eo cô,cô càng nhích hấn càng thêm siết chặt.

Cô nghĩ tới chuyện tới qua,tức giận đem cánh tay hấn gạt mạnh ra.Ánh mắt cô chú ý đến vết hằn khiêu gọi của hấn,trong lòng nhen nhóm lên một ngọn lửa muốn đưa tay bóp chặt,kết liễu hơi thở của hấn.Tô Thiện vẫn dán mắt nơi vết hằn của hấn,hấn chết đi cô sẽ được giải thoát,cũng sẽ không ai lấy em trai cô ra uy hiếp.

"Sao?Muốn cầm dao một nhát cắt chết tôi?"Từ lúc Tô Thiện gạt tay hấn ra hấn đã tỉnh,ngó thấy ánh mắt cô nhìn chăm chăm nơi cổ hấn,ánh mắt bắn ra tia lửa hận như không thể giết chết hấn.

"Không... không có."Tô Thiện giật mình dao động ánh mắt nơi khác,chính cô lại không biết từ khi nào hấn tỉnh.

Hấn nghiêng người thoáng chốc đè lên cô,đem hai tay Tô Thiện giam lên trên,híp mắt khàn giọng nơi tai cô "Cô đừng nói nhìn chăm chăm tôi là phát hiện tôi đẹp trai?"

Hấn cố ý nơi tai cô phun lên hơi thở ấm nóng,Tô Thiện run rẩy cọ người muốn đứng dậy "Bỏ ra."

"Nói?Phát hiện tôi đẹp trai,muốn ngắm?"Từ Hy Viễn thêm siết chặt tay cô,môi hấn mờ ám cọ phớt qua má Tô Thiện.

Tô Thiện tức đến trợn mắt nhìn hấn "Đồ tự luyện."Tô Thiện phải công nhận Từ Hy Viễn không chỉ đẹp mà còn rất đẹp,hấn ta có một gương mặt góc cạnh rất hoàn hảo lại thêm cái khí chất của bậc đế vương,cau mày cũng không hết vẻ đẹp trai của hấn,nhưng cô căm ghét cái vẻ tự luyện của hấn,một mực căm ghét.

"Ý cô là tôi không đẹp trai?"Hấn cau mày,khó chịu nhìn gương mặt tức đến phùng phùng của cô.

"Về mặt của anh ai cho rằng đẹp người đó mù đi."Cô cắn môi trợn mắt nhìn hấn,mạnh miệng chửi bới.

"Được,được lắm Tô Thiện."Hấn dứt lời đưa tay mò xuống váy cô,không nương tay bóp một cái nơi mông cô,nghe cô la đau oi ới rất hài lòng quát"Nói lại lần nữa,tôi có đẹp trai không?"

Tô Thiện bắt đất đi la làng "Đẹp,đẹp chết đi được."

Hấn lúc này mới hài lòng buông cô ra,thân thể cao lớn lười nhác hướng phòng tắm,khoé môi hờ hững cong lên mãi cũng không hạ xuống.Hấn cũng thừa nhận hấn quả thực đẹp trai.

Nha đầu đó lại không nhớ chuyện tới qua rồi,nửa đêm cô lại khóc thét lên làm hấn lại lục đục đồ dành cô mới chịu ngoan ngoãn ngủ thiếp lại.

Hại hấn chẳng được ngon giấc suốt mấy tuần liền rồi,hầu như đêm nào Tô Thiện cũng giật mình từ trong giấc mộng kinh hoàng của cô,Từ Hy Viễn cũng chỉ biết im lặng đem cô đồ dành.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đi dự tiệc

Lúc Từ Hy Viễn vệ sinh ra khỏi, hấn ta cứ đắm đắm nhìn lấy mặt cô,bộ dạng lười biếng khác vẻ lạnh lùng ngày thường của hấn có chút làm cô ngạc nhiên "Anh...anh...hôm nay không đi làm sao?"

"Tôi không muốn đi,cô có ý kiến gì không?"

Tô Thiện lắc lắc đầu,anh đương nhiên đi hay không cô quản làm gì,cũng chẳng ai quản nổi hấn,ai bảo hấn là ông chủ.

"Xuống giường vệ sinh rồi nấu buổi sáng,cô định nằm đó nhìn tôi mãi à."Hấn phát hiện,dạo này hấn rất lạ,đồ ăn cô nấu hấn đều ăn ngon miệng,còn thích thú hơn cả đồ ăn nơi nhà hàng cao cấp.

"Tôi..tôi không có ý đó."Tô Thiện xuống giường,thăm nghĩ rõ là hấn nhìn cô,cô nào có nhìn hấn.

Lúc Từ Hy Viễn ăn sáng xong lại không hề đến công ti mà vào phòng sách,trước đó hấn còn chê bai cô nấu thức ăn rất tệ.Tô Thiện vừa rửa bát vừa lải nhải "Rõ là ăn những hai bát lớn,còn chê nấu tệ,Từ Hy Viễn anh đứng là óc lộn."

"Hừm...óc lộn?Cô đang nói ai vậy hả?"

"Choang."Tô Thiện nghe giọng nói làm rơi luôn cả bát xuống sàn nhà,cô nuốt nước bọt quay sang nhìn hấn "Anh..anh nghe lầm rồi,tôi làm gì có nói anh óc lộn."

Đôi lại Từ Hy Viễn chỉ liếc mắt nhìn cô,rồi lại nhìn xuống cái bát vỡ tan hoang "Nói cô ngu ngốc quả thực còn thiếu,còn rất hậu đậu."

"A..."Tô Thiện giờ mới nghĩ đến,cô cúi người dọn dẹp mảnh vỡ dưới nền nhà,liếc thấy ánh mắt hấn còn đang đặt trên người cô,Tô Thiện run sợ đến nỗi bị mảnh vỡ cửa vào tay,máu đỏ lập tức chảy ra.

"Nói cô hậu đậu quả thực không sai,lo thu dọn đi."Hấn cau mày chán ghét nhìn cô,giấy sau liền đi lên lầu,về mặt vẫn chưa hết bức mình.

Từ Hy Viễn nhanh chóng đi xuống lại,hấn ta đem thuốc khử trùng,bông gạc cùng băng cá nhân quăng cho cô "Phiền phức không đâu."Nói rồi ra dáng người lớn tuổi chấp tay sau lưng đi lên lầu.

...

Giờ cơm trưa,Tô Thiện vốn định mang cơm trưa đến công ti cho hấn,nhưng Vương Triết lại tới báo Tổng giám đốc trưa nay không có ở công ti,cậu ta còn đưa cho cô một túi đồ,bảo tối nay cô phải đi dự tiệc cùng hấn ta.

Tô Thiện quăng túi đồ một bên,nhìn hộp cơm cô chuẩn bị cho hấn có hơi tức giận.Rõ là hôm nào còn nằng nặc đòi cô mang cơm,giờ lại bảo không cần.Càng nhìn hộp cơm cô càng bức,cuối cùng là cô đem ra ăn sạch,vừa ăn vừa rửa hấn không có tính người.

Chiều lại cô nhàm chán lôi túi đồ Vương Triết đưa cho mình ra xem,là một bộ lễ phục màu tím rất đẹp.Tô Thiện ngắm đi ngắm lại,hấn là rất nhiều tiền đi,rõ là rất sang trọng tinh tế nhưng màu tím cô hoàn toàn rất ghét.

Nhưng lệch hấn cô có 10 cái mạng cũng không dám làm trái,em trai cô còn phụ thuộc vào hấn,hấn đưa màu tím cô nào dám mặc màu xanh.

Từ Hy Viễn lúc về nhà đã thấy cô nằm ngủ gật trên ghế sofa,trong tay còn ôm bộ lễ phục hấn chọn.Thực ra hấn rất ghét màu tím,nhưng hấn là cô sẽ thích màu tím,nhân viên bán hàng đều nói màu tím rất đẹp,hấn là người phụ nữ này sẽ thích đi.

Hấn day day ấn đường mệt mỏi,tâm tình hôm nay có chút không tốt.

Hôm nay,chính là ngày giỗ của ba mẹ và em gái Tiểu An An của hấn.

Nhìn người phụ nữ an giấc trên ghế,hấn bức bội quát:

"Tô Thiện,dậy mau cho tôi."

"Ồn ào quá đi mất."Cô chép miệng lẩm bầm,mắt vẫn không mở,rõ là đang còn ham ngủ.

Hấn đá đá chân cô,rồi đưa tay bóp lấy mũi cô "Dậy cho tôi."

"Tránh ra,cái đồ điên này."Tô Thiện hất tay hấn,mơ mơ màng màng xoay lưng vào trong tiếp tục ngủ.

Từ Hy Viễn tức đến nghiến răng đưa tay đánh lên mông cô,gầm quát "Tô Thiện,cô còn ngủ nữa có tin tôi cho cô ngủ vĩnh viễn."

Tô Thiện vì đau mà tỉnh ngủ,cô dụi mắt nhìn hấn,cảm thấy trong người rất khó chịu "Anh sao lại đánh mông tôi,đau chết được."

"Cô còn dám than đau,đi thay đồ đi,phiền chết được."

"À..."Tô Thiện đứng dậy lên lầu,bước chân hôm nay rõ là nặng trĩu,sao mắt cô cứ hoa hoa thế này.

Buổi tiệc tối nay khá đông người,Từ Hy Viễn cứ thế để cô một chỗ,còn rất tự nhiên nói chuyện với đám người bên kia.Tô Thiện không dám qua đó,tại vì cô thấy người đàn ông bụng phệ hôm đó cô đập vào đầu bất tỉnh.

Từ Hy Viễn mắt vẫn đặt trên người cô,rõ là đồ con heo,ngoài việc đứng chỗ đó hết ăn rồi uống cô chẳng thèm qua đây với hấn.

Nghĩ tới ngày hôm nay là ngày giỗ,tâm tình hấn lại trở nên không tốt,liên tục cau mày uống rượu.

"Từ Tổng,thật ngại quá,tôi qua đó một lát."

Từ Hy Viễn nhíu mày,hấn không trả lời,vì hấn biết tầm mắt tên cáo già Ngô Diệm vẫn đặt trên người cô.Tô Thiện đứng đó,ngoài thân hình hơi thấp bé,còn lại tất cả đều nổi bật,tóc dài búi gọn sau ót lộ cằm cổ xinh đẹp trắng ngần, gương mặt thanh thoát liên tục ngó nghiêng lnh tung,cô đứng đó - xinh đẹp động lòng người.

"Từ Tổng,khi nào rảnh sẽ tiếp tục bàn chuyện với cậu."Ngô Diệm nói xong,liền không đợi hấn trả lời liền hướng chân đi về phía cô gái mang lễ phục màu tím mềm mại váy rũ dưới chân.

Tô Thiện rõ là đang ăn bánh,cô quay người liền thấy người đàn ông bụng phệ đó đi về phía mình.Chính mình hoảng sợ vội xoay người rồi đi,vô tình dẫm giày cao gót vào váy,cả người ngã nhào xuống nền gạch lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đem cô bán đi

"Áy em,sao lại bất cẩn thế này."Hắn cười dâm đãng đi lại,tay mập mập đỡ cô dậy,rõ là có ý sờ mó lung tung.

Tô Thiện rõ là đau nhức cả người vẫn đẩy hắn ra,chính mình giữ khoảng cách "Tôi...tôi không sao?"Dứt lời cô cúi đầu rồi đi.

"Em đứng lại,em còn chưa tính chuyện làm tôi bị thương .Em định trốn sao?"

Tô Thiện tay nắm chặt váy,hoi run sợ quay người.Mắt cô nhìn thấy hắn đứng phía gần đó,rõ là chẳng màn chuyện của cô,còn rất thông thả uống rượu.

"Tôi..tôi...hôm trước thật xin lỗi ngài."

Hắn đi lại tóm lấy eo cô,tay sờ mó nơi cấm cô "Em nói xin lỗi là được sao?Tôi nay theo tôi đi,tôi cho em chuộc tội."

"Thật ngại quá Ngô tổng,cô ta là người của tôi."

Cả hai người đều nhìn hắn,Từ Hy Viễn thông thả đi lại,mắt đặt trên người cô như có ý chiếm hữu độc quyền.

"Từ tổng đây là ý gì?"

Từ Hy Viễn đi lại kéo cô vào lòng mình,tay bóp chặt lấy eo cô "Cô ta là người tôi mang đến,đêm nay có theo ai - người đó nhất định cũng là tôi."

Ngô Diệm mặt đỏ bừng bừng tức giận "Từ tổng đây thật biết nói đùa,cô ta trước đây từng gây thương tích cho tôi,tôi có chuyện cần tính với cô ta."

"Vậy sao?Tôi thật không nhớ rõ người phụ nữ của tôi gây thương tích cho ngài."

"Từ tổng đây là có ý tranh giành phụ nữ với tôi sao,hà có phải như vậy?Vì một người phụ nữ ảnh hưởng việc làm ăn."

Từ Hy Viễn buông tay nơi eo cô,cong khoe môi cợt nhả "Nhường cũng được thôi,hợp đồng bên Dương thị phải nhờ Ngô tổng đây lo giúp rồi."

Hắn đang làm gì thế này,đem cô cho người đàn ông khác hắn cam lòng sao?Không được,hắn không phải đang thương xót người phụ nữ này chứ!Vớ vẩn,mục đích ban đầu của hắn là chà đạp,hành hạ cô ta,sao có thể gọi là thương xót?

Từ Hy Viễn hắn xưa nay luôn đem lợi ích đặt lên hàng đầu,đương nhiên sẽ không vì một người phụ nữ mà bỏ lỡ cái gọi là lợi ích kia.

Từ Hy Viễn biết hắn không nên động lòng hay thương hại đối với người con gái này.Vì điều gì hắn giữ cô bên mình hắn luôn luôn hiểu rõ,chỉ là đôi khi lí trí hắn bị lu mờ mà thôi.

Thoải được rồi,hắn thừa nhận hắn có chút không chịu được!Nhưng hắn không cho phép bản thân có chút tư tưởng nào đối với người phụ nữ này.Coi như... lần này hắn triệt để buông cô ra... nhường đi.

"Ngô tổng đây thực rất coi trọng nữ nhân này nhỉ?Tôi cũng không có ý dành với ngài.Chỉ là..."

"Từ tổng yên tâm,chúng ta đều là dân là ăn,đương nhiên có qua phải có lại."

Tô Thiện cảm thấy mình không thể nghe được gì thêm nữa,hai bên tai cô ư ử đi,cả thân thể lạnh toát cứng ngắt,hắn ta thế mà đưa cô đến đây nhằm mục đích buôn bán.Cô là món hàng sao,cô là đồ chơi của ai sao,sao có thể tùy tiện chia sẻ cho nhau.

Hắn dù ghét cô,dù hận cô,nhưng cô không phải đã nghe lời hắn rồi sao.Lần trước hắn nhẫn tâm nhìn cô bị lão béo kia cưỡng bạo,lần này hắn coi như trực tiếp bán cô cho lão béo kia.Tô Thiện cảm thấy lòng ngực rất đau,nơi trái tim như bị ai đó cắn xé,đau đớn từng hồi.Là cô ngốc nghếch hay là cô không đáng.Nực cười,hoá ra hắn chưa từng động tâm dù chỉ một chút với cô,hoá ra chỉ mình cô ảo tưởng rằng chung sống lâu hắn cũng sẽ có chút nhân tính mang cô che chở.

"Tôi nay cô phục vụ Ngô tổng cho tốt,có cơ hội còn được làm mợ hai của Ngô gia."Hắn nhìn cô ánh mắt có vài tia chán ghét,những lời hắn nói ra có bao nhiêu gượng ép không ai hiểu.

Tâm tình hần không hề tốt,cũng không hề ổn một tí nào.Nhớ lại hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ,bản thân hần lại thêm một tầng chán ghét người con gái trước mặt.

Coi như đem cô đòi đi - hần quyết định buông cô ra.

Tô Thiện ngược mắt nhìn hần,mắt cô đỏ hoe như sắp khóc tới nơi.Cô cắn chặt răng,cuối cùng lựa chọn xoay người bỏ đi.

Từ Hy Viễn bắt được tay cô một mực kéo cô lại "Tô Thiện,cô phải ngoan ngoãn nghe lời tôi,không thì em trai cô..."

"Anh đừng nói nữa,tôi nghe anh,tôi thay anh giành hợp đồng,tôi nghe anh lên giường với lão ta là được chứ gì."Dứt lời,Tô Thiện nhìn hần,nước mắt lăn dài trên gương mặt đau thương,dứt khoát nói từng chữ một "Từ Hy Viễn - anh nghe rõ đây,qua đêm nay,tôi và anh ân đoạn nghĩa tuyệt,đường ai nấy đi,đừng lấy em trai ra đe dọa tôi nữa,tôi chịu đựng đủ lắm rồi."Cô nói rồi quệt nước mắt,cắn răng chịu đựng nỗi đau trong lòng gạt tay hần ra,từng bước chậm rãi đến chỗ Ngô Diễm "Ngô Tổng,tôi đi theo ngài."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Rời đi (cao trào)

Ngô Diễm ôm eo cô rời đi,để lại hần ta đứng đó,tay nắm chặt như muốn nghiền nát cả ly rượu,ánh mắt nhìn bóng dáng cô tràn đầy những tia máu.Từ Hy Viễn vẫn đứng đó nhìn họ khuất sau cánh cửa,hần tức giận ném mạnh ly rượu xuống sàn tạo ra âm thanh chói tai.

Sát khí bao quanh người hần,mặt hần tối sầm.Hần muốn nhân cơ hội này buông cô cũng là buông nỗi lòng của hần,hần không làm được.Đánh chết hần cũng không chịu đựng được cảm giác người đàn ông khác mang cô rời đi.

Hần đang làm gì thế này,sao lòng ngực lại quặn bách đến ép hần muốn điên thế này.Hần không thể chịu đựng nổi từng câu Tô Thiện nói với hần.

Ân đoạn nghĩa tuyệt? Đường ai nấy đi?Lên giường thay hần giành hợp đồng?Mẹ nó,hần không cho phép,cô phải là của hần,hần không cho phép cô muốn rời khỏi hần.

Hần như phát điên lao ra ngoài đuổi theo cô,như con thú điên tiết gào thét:

"Vương Triết,bằng mọi giá cậu mang cô ta về cho tôi.Lập tức,mang Tô Thiện về đây cho tôi."Hần gầm quát trong điện thoại,tất máy hần ném luôn điện thoại xuống nền,tay bắt gác run lên.

Hần thừa hần giây phút này hần sợ,hần hối hận,vì cái gì đem cô cho lão già kia,vì cái gì ngu ngốc...Mẹ kiếp!

Đêm đó,Vương Triết thuê nhân viên khách sạn bỏ thuốc ngủ Ngô Diễm,dem Tô Thiện rời đi.Đêm đó,hần ở Hoàng Kim uống đến mờ mịt,trong đầu toàn là hình bóng của cô.Hần sao lại như vậy,rõ ràng là hận cô,rõ ràng tại cô em gái hần mới chết.Nhưng hần không can tâm,không can tâm nhìn cô theo người đàn ông khác,cô ngoài hần ra không có quyền được theo ai cả.Hần yêu cô ư,không thể nào,hần không thể yêu kẻ thù.Con mẹ nó,đầu hần toàn hình bóng cô,hần không yêu cô,tuyệt đối không thừa nhận.

Sáng hôm sau,Từ Hy Viễn về nhà trong bộ dạng thê thảm nhất,đầu tóc hần rối như ổ quạ,cả người quần áo sộc sộc,nồng nặc mùi rượu,hần không biết đã uống bao nhiêu nữa.Chỉ biết say đến bất tỉnh nằm tại phòng,sáng ra lò mờ tỉnh liền hấp tấp chạy về đây.Hần ước,khi mở cửa sẽ thấy Tô Thiện nhu mì nấu bữa sáng đợi hần.

Mở cửa đã thấy Vương Triết ngồi thất thần trên ghế sofa.

"Cô ấy đâu?"Hần không thấy cô đâu cả,trong lòng bắt đầu nổi lên tia lo lắng,không lẽ cô thật sự theo lão cáo già Ngô Diễm kia.

"Tổng giám đốc,ngài về rồi à?Tôi pha nước tắm cho ngài."

"Tôi hỏi cô ấy đâu?Tô Thiện đâu rồi?"Hần như phát điên,gầm lên,mắt đỏ ngầu đáng sợ.Dạ dày lại phát đau,cả tối qua đến giờ ngoài rượu hần cũng chưa hề ăn gì.

Vương Triết cúi đầu "Tổng giám đốc xin ngài hãy trừng phạt tôi.Đêm đó,tôi thả cô ấy đi rồi,Tô tiểu thư ở bên ngài rất mực đau khổ.Đêm hôm qua,cô ấy khóc rất nhiều,cô ấy nói... nếu tôi đem cô ấy về gặp ngài,cô ấy tự tử cho tôi xem."

Hần tức giận đi lại nắm cổ áo Vương Triết,ánh mắt đỏ ngầu như muốn giết người,cả người căng cứng khó thở "Ai cho phép cô ấy rời khỏi tôi.Cô ta giờ ở đâu?Nói mau."

"Tổng giám đốc,tôi..."

"Vương Triết,cậu theo tôi bao nhiêu năm rồi còn không hiểu tính tôi sao?Tôi hỏi lại lần nữa,cô ấy đâu rồi?Tô Thiện đâu?Cô ấy nơi đâu?"

Vương Triết nhìn Từ Hy Viễn,hắn chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của tổng giám đốc,hắn nhìn đồng hồ,thầm thở dài "Có lẽ giờ này cô ấy sắp lên máy bay sang Pháp rồi,tổng giám đốc,tôi khuyên ngài nên buông tha cô ấy đi.Cô ấy nói ở bên ngài,cô ấy rất đau khổ."

Hắn ta buông mạnh cổ áo Vương Triết,hất tay đẩy cậu ta ngã nhào xuống nền "Con mẹ nó,tôi sẽ tính sổ với cậu sau."Nói rồi,hắn hấp tấp chạy ra ngoài.Chân trước chân sau loạn cả lên.

Sân bay,

Tô Thiện cầm vé máy bay trên tay bắt lực thở dài,hôm nay điều kiện bay không ổn định,phải chờ thêm vài hôm,cô thế là phải đợi thêm vài ngày mới rời đi được.

Cô vốn định ra ngoài đón taxi,điện thoại lại rung lên.Số máy này cô mới đổi,sao lại có người điện tới.Nhìn hai chữ Vương Triết trên màn hình,Tô Thiện mới nhớ hôm qua cô có cho Vương Triết số điện thoại.

Tô Thiện vừa ấn nút nghe đã nghe giọng bên kia hốt hãi "Cô Tô,Từ Tổng gặp tai nạn ô tô rồi.Ngài ấy vì đi tìm cô mà xe tông xuống vách núi,hiện giờ đang nguy kịch trong bệnh viện."

Điện thoại Tô Thiện rơi cạch xuống nền,tay cô buột lỏng hai bên,nặt cứng đờ.Hắn ta,hắn ta sao có thể,không được.Nói rồi cô hốt hoảng chạy đi,tìm như ngừng đập,hắn tuyệt đối đừng có mệnh hệ gì.Không ai biết,nghe tin hắn bị tai nạn,tim cô lúc này căng thẳng hơn bao giờ hết.

Cô yêu hắn rồi ư?Cô không biết,chỉ là không muốn hắn bị bất kì tổn thương nào.Hắn tại sao lại đi tìm cô chứ,nếu dứt khoát muốn bỏ cô,muốn bán cô... thì sao lại như vậy chứ?

Người đàn ông này muốn cô phải làm sao với hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Muốn ở lại bên cạnh

Bệnh viện,

Phòng cấp cứu đóng lại vẫn chưa hề mở ra,ở hàng ghế chờ,Tô Thiện ngồi đó,chân cô run rẩy không thôi,mắt chưa từng rời khỏi cửa phòng đang khép chặt.Cảm giác chờ đợi này kinh khủng hơn bao giờ hết.

Vương Triết cũng lo lắng không kém,liên tục đi lại trước cửa phòng cấp cứu,đợi tới khi cánh cửa mở ra,Tô Thiện lập tức chạy lại nhưng cô lại ngã nhào xuống nền đất vì hai chân cô đã sớm tê cứng đi.

Vương Triết đỡ cô dậy,Tô Thiện liền chạy đến,tay nắm lấy vạt áo của vị bác sĩ đã trực tuổi "Bác sĩ,anh ấy sao rồi,bác sĩ..."

"Cô bình tĩnh,bệnh nhân chấn thương phần đầu khá nặng,ảnh hưởng đến não bộ,tuy ca phẫu thuật đã thành công nhưng nguy cơ để lại di chứng rất cao.Người nhà nên an ủi bệnh nhân khi tỉnh lại."Ông ta nói xong,thở dài ngao ngán rút vạt áo từ tay cô,sải bước rời đi.

Tô Thiện ngồi sụp xuống nền lạnh lẽo,di chứng ư?Tại sao lại như vậy,tại sao lại đi tìm cô,tại sao chứ?

Người đàn ông nằm trên giường bệnh vẫn nhắm tịt mắt,quanh mắt quấn quanh băng gạc,phần đầu cũng có,anh nằm đó không lạnh nhạt nữa,không còn ánh mắt vô tình nữa.Chỉ là,cô không thích anh nằm đó,chỉ là tìm cô đau chết đi được.

Tận ngày thứ năm Từ Hy viễn mới tỉnh lại,Tô Thiện mừng đến nước mắt cô lăn dài trên má.Cô quên cả quá khứ lẫn thân phận mà một mực ôm chăm lấy anh,nhưng lại bị Từ Hy Viễn mạnh tay hất ra,mắt không hề nhìn về phía cô "Cô là ai?Sao lại vô phép tắc như vậy.Bật điện lên đi,định để tôi như vậy sao?"

Cả người Tô Thiện cứng đờ,cô vẫn nhìn Từ Hy Viễn nhưng ánh mắt anh vẫn không một lần hướng cô.Hơn nữa,rõ đây là ban ngày,trong phòng rất sáng đến rèm cửa cũng không kéo.Một dự cảm không lành đâm thẳng vào lòng Tô Thiện,đau nhói.

"Từ Tổng,Từ Tổng,ngài tỉnh rồi sao?Ngài còn thấy khó chịu ở đâu không,để tôi gọi bác sĩ."Vương Triết mở cửa vừa lúc thấy anh tỉnh dậy,hắn nhanh chóng chạy vào một mực hỏi thăm

"Vương Triết ư?Cậu bật điện lên cho tôi đi,sao lại để tôi như vậy?"Hắn hai đặt tay trên đùi,cay mày trách mắng.

"Từ Tổng?Anh..."

"Không nghe hả? Tôi nói bật điện lên..."

Tô Thiện bùm miệng, run rẩy đến rơi nước mắt.

Vương Triết lúc này mới mở miệng, hần cũng run lên "Từ Tổng, đây... đây là ban ngày. Hơn cả..."

Từ Hy Viễn khó có thể tin được, hần chậm chạp mở miệng, cái tay đang đặt trên đùi bỗng siết chặt "Hơn cả gì?"

"Hơn cả... trong phòng rất sáng, ngay cả... rèm cửa cũng không kéo lại..."

Hần im lặng một lúc, đột nhiên nhếch môi, hờ hững châm chọc cười. Sau đó đột nhiên quay mặt đi nơi khác, lạnh tanh mở miệng "Đi ra ngoài hết đi."

"Từ tổng."

"Tôi nói đi ra ngoài, dứt hết đi." Hần gằn lên, đưa tay gạt mọi thứ trên cái bàn bên cạnh xuống, âm thanh loảng xoảng làm hần càng điên tiết "Cút, tôi bảo cút."

Tô Thiện vẫn đứng im lặng một bên, thấy hần như vậy đau lòng chạy ra khỏi phòng. Ngoài cửa phòng, người phụ nữ trượt người trên bức tường lạnh lẽo, khóc đến khản cả giọng.

Đời Từ Hy Viễn cao ngạo như vậy, hần làm sao chịu nổi đá kích chính mình là một người mù, sau này phải sống quãng đời tâm tột.

....

"Trợ lý Vương, tôi có thể nhờ cậu giúp một việc được không?"

Vương Triết nhìn Tô Thiện khóc đến hai mắt sưng lên có chút lúng túng "Cô nói đi?" Hần có hơi hận bản thân mình thả Tô Thiện đi, vì thế mà khiến tổng giám đốc điên cuồng lái xe đi tìm, đến nỗi...

"Cậu có thể đừng nói tôi đã trở về. Có thể làm như tôi đã rời đi không?"

"Tại sao?"

"Tôi muốn ở lại bên cạnh Từ Hy Viễn, tôi sẽ chăm sóc cho anh ấy. Chỉ sợ nếu anh ấy biết là tôi, sẽ hận không thể giết chết tôi..." "Vì cô, hần mới xảy ra tai nạn. Tô Thiện không muốn né tránh, chẳng vì sao cả, vì cô hèn nhát động tâm, muốn ở lại bên cạnh chăm sóc người đàn ông kia."

Vương Triết hần tuy là kẻ ngoài cuộc, nhưng hần biết rõ, Tổng giám đốc quả thực rất thương người phụ nữ này, chỉ là cái tính máu lạnh kia luôn bộc phát... càng đem người phụ nữ này cách xa hơn.

"Được, tôi đồng ý với cô. Nhưng Tô tiểu thư, xin đừng tự ý bỏ đi nữa."

"Được."

....

"Là máu bầm đè ép dây thần kinh, bệnh nhân có thể là mù tạm thời cũng có thể là vĩnh viễn. Đương nhiên, cần phải làm phẫu thuật loại bỏ máu bầm, tốt nhất là như vậy, để hạn chế di chứng về sau."

Vương Triết mở miệng "Vậy phẫu thuật có nguy hiểm không?"

"Tôi phẫu thuật." Từ Hy Viễn nằm trên giường lạnh giọng lên tiếng, khẳng định lại một lần nữa "Tôi sẽ làm phẫu thuật."

Bác sĩ già đầy đầy gọng kính "Phẫu thuật lần này, cũng không hẳn là nguy hiểm, nhưng cũng không thể chủ quan khẳng định 100% an toàn."

Từ Hy Viễn nhíu mày "Không nói nhiều, sắp xếp thời gian đi, tôi sẽ làm phẫu thuật."

"Cậu mới vừa trải qua phẫu thuật chưa lâu, tôi sẽ sắp xếp thời gian phẫu thuật cho cậu, thời gian này an tâm tĩnh dưỡng." Nói rồi ông ta thờ dãi, lại liếc nhìn người phụ nữ im lặng này giờ đang đứng cạnh giường một lúc rồi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tôi mù ,cô câm

Tô Thiện đã sớm ở trong phòng, chỉ là cô không lên tiếng, sợ để lộ sơ hở Từ Hy Viễn biết được.

"Được rồi, Vương Triết, cậu về nhà đi. Không cần ở lại bệnh viện mãi đâu." Ánh mắt hắn vẫn vô định hướng nhìn vách tường, ngoài bóng tối bao trùm đều không một chút lấp loe của ánh sáng.

"Từ tổng, vậy tôi để Tiểu Tô ở lại chăm sóc ngài, tôi về trước."

Hắn nhủ mảy "Khoan đã, ai là Tiểu Tô?"

"À, tôi mới thuê cô ấy, Tiểu Tô đứng bên cạnh giường ngài, ngài cần gì gọi cô ấy là được. Tiểu Tô bị câm bẩm sinh nên không thể đáp lại ngài, ngài chỉ cần gọi cô ấy là được."

Hắn lúc này mới xua tay "Được rồi, cậu về đi, sáng mai quay lại báo cáo tình hình công ti cho tôi."

Vương Triết rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hắn và cô, Từ Hy Viễn hồ hững nhếch môi "Tôi mù, cô câm, cũng thật hợp đôi đi."

Tô Thiện chưa xót, vẫn lặng im nhìn hắn không nói.

"À, tôi rất xấu tính, chịu không được thì đi gặp Vương Triết lấy tiền lương rồi nghỉ đi."

Tô Thiện vẫn không nói, cô đi lại cầm lấy bàn tay hắn.

Từ Hy Viễn ngay lập tức rút tay lại, giận dữ quát "Cô làm gì vậy?"

Cô lại đưa tay bắt lấy tay hắn, đem lòng bàn tay hắn xoè rộng ra, viết viết lên đó "Tôi không sợ."

Từ Hy Viễn bị ngón tay cọ qua cọ lại trong lòng bàn tay, hoá ra cô ta viết chữ cho hắn. Không sợ? Ý là không sợ hắn hung dữ?

"Cô nói không sợ sao? Cô đừng làm tướng, người phụ nữ của tôi vì sợ tôi mà đã trốn khỏi tôi!" Nói tới đây, tim của hắn nhói lên đau đớn, khoé miệng gượng cười cứng đờ. Hắn nhớ người phụ nữ đó, nhớ đến điên lên được. Hắn không dám hỏi Vương Triết cô giờ thế nào, sợ khi biết được đáp án, hắn hận không thể kéo cô về bên mình.

Tô Thiện nhìn hắn, cả người khẽ run, hắn cuối cùng có bao nhiêu hận cô. Cô cúi đầu, khẽ ghi vào lòng bàn tay hắn "Anh hận không?"

Hận sao? Hận hận được sao? Người phụ nữ hắn nhớ phát điên hằng đêm không ngủ được, hắn nên hận cô sao? Nhưng vẫn cứng miệng:

"Hận? Đương nhiên là hận! Tôi hận không thể bóp chết người đàn bà đó."

Mặt Tô Thiện trắng bệch, cô đưa tay đè chặt lòng ngực ề ầm, Từ Hy Viễn - nếu giờ gặp lại anh có một tay bóp chết tôi thật?

Cô lại cúi đầu, tay run run khẽ ghi "Vậy quên cô ta đi."

Quên? Hắn thà rằng quên cô cũng không muốn nỗi nhớ lan vào tận xương tủy như vậy, đau đớn tràn lan làm hắn khó thở. Nhưng quên được sao?

"Người phụ nữ đó - tôi quên không được." Từ Hy Viễn trầm giọng nói, ánh mắt bị bóng tối che phủ mờ mịt nhìn thẳng tắp phía trước, đau đớn có mình hắn hiểu.

Hắn vì cái gì lo lắng sốt ruột khi cô đi lạc?

Hắn vì cái gì không muốn người phụ nữ đó đói bụng, sợ cô gầy đi?

Hắn vì cái gì bỏ qua cái nhìn của nhân viên, đường đường là tổng giám đốc lại chạy sộc sếch trong công ti đến nhà kho tìm cô? Hắn lo cô sợ.

Hắn vì cái gì muốn bỏ qua cô, muốn giao cô cho người khác lại nổi điên, lại không chịu được?

Hắn sợ nhìn thấy Tô Thiện khóc mới đến Bar uống say đến mờ mịt cũng không chịu về, sáng mờ mắt đã muốn nhìn thấy dáng vẻ nhu mì của cô.

Hắn đau đầu, dạ dày cào loạn cũng không màn lái xe tìm cô, lại không ngờ người tìm không thấy, chỉ là.... chìm trong bóng tối.

Giờ nằm ở đây, hình bóng người phụ nữ đó vẫn ngập trong đầu hắn.

Ở nước ngoài, người phụ nữ đó có ăn uống tốt không? Cái thói lười ăn chắc là không ổn rồi. Lại sợ cô hằng đêm bị ác mộng quần lầy, lại không có hắn ở bên dỗ dành.

Cô có ổn không? Có một chút nào sẽ... nhớ tới hắn không? Chắc là không đi.

Hắn lắc đầu,cười chua xót,lại cảm thấy lòng bàn tay nhột nhột.Cô ta lại ghi gì nữa đây?

"Đừng buồn."

"Nực cười,cô từ khi nào nhìn ra tôi buồn.Đi ra chỗ khác,tôi muốn nghỉ ngơi."Hắn xoay người nằm xuống giường,ai buồn chứ!

Tô Thiện nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên cho hắn,một mình ngồi an tĩnh cạnh giường.Cô thực muốn mình sẽ hận hắn,ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn,nhưng mà cô không làm được.

Thứ cho cô ngu ngốc,đem tâm tư đảo loạn thương tâm hắn.

....

Ngày hôm sau Vương Triết theo lời hắn nói tới báo cáo tình hình công ti,Từ Hy Viễn dẫn dò với cậu ta xong,cậu ta lại bận rộn trở về công ti.

Từ Hy Viễn mờ mịt nhàm chán ngồi một lúc,lại cảm thấy...

"Tôi muốn đi vệ sinh."Từ Hy Viễn lạnh tanh lên tiếng,đợi một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh,hắn cao giọng gọi "Tiểu Tô?"

Tô Thiện ngủ chưa được sâu đã giật mình,cô thấy hắn nhíu mày khó chịu gọi một tiếng "Tiểu Tô" liền vội đi lại nắm lấy tay hắn,viết viết "Tôi đây."

Hắn lặp lại "Tôi muốn đi vệ sinh."

Tô Thiện kéo tay hắn,chậm chạp bước từng bước.

Từ Hy Viễn bức dọc quát "Đi nhanh một chút,tôi mù chứ không có què."

Xem hắn xem,độc miệng vẫn không đổi.Tô Thiện thờ dài,chân bước nhanh thêm.

Ở trong phòng vệ sinh,Từ Hy Viễn rất tự nhiên kéo khoá quần,không màng đến cô vẫn còn đứng bên cạnh,Tô Thiện đỏ mặt,vội xoay người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: 4 ngày ở cùng

Cỡ chừng 5 phút mới nghe thấy tiếng hắn gọi "Tiểu Tô?"

Tô Thiện lúc này mới mở cửa,kéo lấy bàn tay hắn ra ngoài.

Từ Hy Viễn vừa đặt mông xuống giường đã lên tiếng "Tại sao tên của cô cũng có một chữ Tô?"Giống người phụ nữ kia,tên cũng có một chữ Tô - Tô Thiện.

Tô Thiện không biết trả lời hắn làm sao,cô nhẹ nhàng đem lòng bàn tay hắn,ghi vào "Ba mẹ đặt."

Hắn gật gật đầu,lại cau mày, lạnh giọng hỏi "Năm nay cô bao tuổi?Chồng con gì chưa?"

Tô Thiện nhìn hắn,quả thực có chút thắc mắc vì sao hôm nay hắn lại lăm lăm hỏi như vậy,nhưng cô vẫn giả vờ "31 tuổi,chồng con chưa."

Hoá ra lớn hơn người phụ nữ kia rất nhiều,nhưng bàn tay lại mềm mại ấm áp hết người phụ nữ của hắn.

Từ Hy Viễn phát hiện,hắn nhớ Tô Thiện hơi nhiều rồi.

Thấy vẻ mặt Từ Hy Viễn trầm ngâm khó hiểu,Tô Thiện một tay cầm lấy bàn tay hắn,đem tay còn lại viết lên "Anh sao vậy?"

Hắn nhếch môi "Tôi thì có thể làm sao,chỉ là hơi nhớ tới người phụ nữ đáng chết kia."

Tay cô bất giác run lên,hận thù với cô cuối cùng là sâu cớ nào,ngay lúc nhớ tới cô,lòng hắn cũng toàn là hận thù sao?

Hắn đưa lưng tựa ra phía sau,vô hồn cười giễu "Cô chắc không biết đâu,tôi giây phút nào cũng không quên được cô ấy.Ngay cả lúc này cũng không biết người phụ nữ đó đang làm gì?Ở bên ai?Vui vẻ không?"

Tô Thiện còn chưa kịp hết ngạc nhiên đã nghe hấn nói "Để tôi biết được cô ấy dám cùng người đàn ông khác vui về... tôi liền bóp chết cô ấy,kể cả người đàn ông kia."

Tô Thiện rất muốn hét lên với hấn: "Vậy tại sao hôm đó anh lại đem tôi trao đổi cho Ngô Diễm,lại nói tôi phải ngoan ngoãn đi theo lão ta?Cuối cùng là anh có lương tâm không hả" Nhưng cô cũng chỉ biết im lặng,tức tối quăng tay hấn sang một bên,hậm hực xoay người đến ghế sofa ngồi phịch xuống,chán ghét liếc xéo hấn.

Từ Hy Viễn không hiểu vì sao Tiểu Tô lại mạnh tay quăng tay hấn đi,không phải lúc nào cũng dịu dàng cầm lấy tay hấn rồi nhu mì viết viết à?Phụ nữ đều giống như nhau,khó hiểu!

....

Chiều hôm đó Tô Thiện viết vào lòng bàn tay hời hấn có muốn xuống dưới đi dạo.

Hấn lại lạnh nhạt "Đi ngắm hoàng hôn hay gì?Mù thế này ngắm cái gì?Cô thích tự mà đi ngắm,nhàn chán."

Tô Thiện bĩu môi chê hấn độc miệng,có ai mù mà lạc quan mắng chửi người khác như hấn đâu?Ý của cô cũng chỉ muốn đi dạo,chứ sẽ ngắm gì sao?

Cuối cùng cả hai ở trong phòng ngủ ngốc cả buổi chiều,ngay lúc cô sắp ngủ gập lại nghe hấn gọi "Tiểu Tô."

Tô Thiện đi lại,theo thói quen cầm lấy tay hấn.

Hấn nói "Còn bao lâu nữa thì phẫu thuật?"

Tô Thiện nhớ lúc sáng bác sĩ có nói với họ là 4 ngày nữa thì phải.Nói rồi cô đem lòng bàn tay hấn viết vào "4"

"Vậy thu xếp đi,về nhà."

Hả?Không phải sẽ ở đây tới khi phẫu thuật sao?Cô vội viết vào lòng bàn tay hấn "Không được."

Hấn gạt tay cô ra,ấn đường cau lại,gắt lên với cô "Lắm chuyện,ung ở mình cô đi mà ở."

Cuối cùng Tô Thiện phải thương lượng với bác sĩ muốn đưa Từ Hy Viễn về nhà,vị bác sĩ cũng không ưng ý cho lắm nhưng cuối cùng cũng đành thoả hiệp,còn liên miên dặn dò cô chú ý cẩn thận chăm sóc.

Tô Thiện bắt đầu đi nhờ taxi,thu xếp hành lý đợi Vương Triết đến đón về nhà.

Xe dừng trước cổng ra vào,Từ Hy Viễn không đợi có người nắm tay đã tự động mở cửa xuống xe,Tô Thiện ngay lập tức lật đặt xuống xe chạy lại kéo lấy tay hấn.

Vừa mở cửa nhà,Từ Hy Viễn đã hướng cô lên tiếng "Tôi cảm cô đựng lung tung đồ đạc trong căn nhà này,để tôi biết được là không xong với tôi đâu!"

Căn nhà này người phụ nữ của hấn từng ở,đồ đạc của cô vẫn còn,ngay cả căn bếp Tô Thiện hay loay hoay nấu cơm cho hấn vẫn không ai được phép động.

Hấn nghĩ thầm,nếu Tô Thiện có trở về biết được có người phụ nữ khác đụng vào đồ của cô,chắc cô sẽ không vui.

Tô Thiện nhìn về mặt lạnh tanh ra lệnh của hấn,lại khề thờ dài,trước đây cũng đâu phải chưa từng động.Còn chưa kịp lên án đã bị hấn kéo một cái vào trong,đây là cổ mù hay hấn mù đây?Nói cũng phải,dù sao đây cũng là nhà hấn,không quen thuộc mới lạ.

Mọi thứ vẫn như cũ,ngay cả đồ đạc cô vẫn còn nguyên,hấn không sai người ném đi sao?Tô Thiện có chút hoảng hốt cùng hấn lên lầu,ngay cả mọi thứ trong phòng vẫn không hề thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: 4 ngày ở cùng (2)

Cô kéo bàn tay hấn viết viết,có ý thăm dò "Có phụ nữ ở đây?"

Hấn nhếch môi "Ừm!Cô ấy là vợ tôi cưới về,đi rồi."Đúng vậy,là vợ cưới hồi đảng hoàng của hấn,tuy có chút cực đoan nhưng Tô Thiện vẫn là vợ hấn cưới về.Vật còn,người lại không còn.

Tô Thiện nhìn khoé môi hần cứng nhắc cười gượng,nổi chua xót trong lòng không khỏi dâng lên,cô lại nắm bàn tay hần,ghi "Tại sao?"

Từ Hy Viễn bỗng đứng thay đổi sắc mặt vung tay ra,mặt lạnh tanh quát cô "Ai cho phép cô hỏi tới cô ấy?Lắm điều,mau xuống dưới dọn dẹp đi."Cái người phụ nữ Tiểu Tô này,Vương Triết không biết lượn ở đâu về,lại không biết điều đối với hần hỏi nhiều như vậy?

Tô Thiện lại thở dài,cái tính của hần đúng là khó chiều,trở mặt chỉ trong cái chớp mắt.

Tô Thiện nhìn hần lười biếng nằm ở trên giường,suy nghĩ vài giây rồi xoay người xuống lầu,cũng gần giờ cơm tối rồi,chắc hần sẽ nhanh đói.

Tủ lạnh cũng không còn nhiều đồ tươi,vẫn là nên đi chợ mua một ít đồ bổ cho hần.

Quyết định xong,Tô Thiện lại chạy lên phòng hần.

Nghe tiếng bước chân,Từ Hy Viễn ghét bỏ lên tiếng "Lại gì nữa?" lại theo thói quen chìa bàn tay to lớn ra cho cô ghi.

Tô Thiện viết viết "Tôi đi chợ."

Hần lúc này xua tay "Đi đi,có tiền ở trong ngăn kéo bên dưới,cô cứ lấy ứng mua gì tùy."

Tô Thiện gật gật đầu,lại quên rằng hần không thấy,tuỳ tiện mở ngăn kéo lấy ra một ít tiền mặt rồi rời đi.

2 món mặn,2 món chay,canh bí đỏ bày ra bàn.Chắc hần là hần thích ăn đi,lúc trước Tô Thiện làm những món này,hần cũng ăn rất ngon miệng.

Cô nói rồi lật đật coi bỏ tạp dề chạy lên lầu.

Từ Hy Viễn nằm nghiêng trên giường chắc là do nhàm chán quá liền ngủ thiếp đi.Tô Thiện nhìn gương mặt góc cạnh hoàn mỹ của hần,lúc hần ngủ lại ôn nhu hơn bao giờ hết,lông mi như cái quạt nhỏ nhỏ phủ xuống,môi mỏng lạnh nhạt,nét mặt hiện ra một tầng mềm mại hiếm có.Cô có chút không nỡ đánh thức hần.

Tô Thiện cứ vậy ngo ngắc nhìn hần,đến mãi khi phát hiện hần hơi động.Cô hốt hoảng lùi lại phía sau,lại không cẩn thận đụng phải góc bàn,thắt lưng đau đến hồng mắt.

Từ Hy Viễn vừa lơ mơ tỉnh,mở mắt cũng chỉ toàn một màu đen bao trùm,hần khó chịu buồn bực,hoá ra lúc này là mơ:Tô Thiện trở lại cũng là mơ,rõ là mùi hương quen thuộc trên người cô còn quanh quẩn chớp mũi hần,hoá ra cũng chỉ là mơ. Lúc này nghe âm thanh va chạm,hần cau mày "Chuyện gì?"

Tô Thiện nén đau đón đi lại phía hần,kéo kéo lấy tay hần viết lên "Ăn cơm."

Hần theo Tô Thiện xuống lầu,nghe mùi thơm đồ ăn bên mũi,lòng ngực lại không khỏi dao động,hần lại nhớ đến Tô Thiện - cô lúc trước cũng nấu cơm cho hần.

Kẻ giàu có như hần có thể sở hữu vô số bữa cơm ở nhà hàng cao cấp,Từ Hy Viễn lại rõ hơn ai khác,thứ hần muốn cũng chỉ qua là bữa cơm có hơi thở gia đình,có người tình nguyện nấu cơm chờ hần về ăn,có người ngồi cùng hần trên bàn ăn.Thứ ở nhà hàng cao cấp kia - không so được cơm của người phụ nữ của hần.

Tô Thiện đưa cho hần một đôi đũa,kéo bàn tay còn lại của hần đặt vào một bát cơm nóng.Xong,cô lại gấp thức ăn bỏ vào trong bát cho hần,vun lên thành một núi nhỏ.

Từ Hy Viễn nghe động tĩnh,im lặng ăn cơm,không nói,chi là ấn đường hần luôn cau chặt lại,mỗi lần động đũa gấp thức ăn vào miệng lại như nghiền ngẫm gì đó.

Tô Thiện quan sát liền phát hiện hần liên tục cau mày ăn cơm,còn có vẻ suy nghĩ đắn đo gì đó mỗi khi gấp thức ăn vào miệng.Khó ăn lắm sao?

Tô Thiện đem canh múc ra cho hần một bát nhỏ,đặt bên cạnh.Từ Hy Viễn uống hết bát canh cuối cùng cũng không chịu được mò tìm bắt lấy cánh tay trái của người phụ nữ.

Tô Thiện hoảng hốt vùng ra nhưng không được,cô không biết hần muốn làm gì,chi là sắc mặt hần lúc này rất tệ.

Hần nắm chặt tay cô,cổ tình nhích xuống mò mẫn một hồi liền siết thêm chặt cổ tay người phụ nữ.Ước chừng hơn một phút hần mới chịu buông tay,đá mạnh cái ghế xoay người tự mình lên lầu.

Được lắm,được lắm!

Tô Thiện sợ hần đụng đồ vật,hoảng hốt vội đi lại nắm lấy cánh tay hần,lần này hần mạnh tay vung lên một cái,khiến cô không đề phòng ngã nhào xuống nền.Nơi thắt lưng lại nhói lên đau đớn.

"Mẹ nó,cô đừng đụng vào tôi."Hần hướng ánh mắt trong hư vô,gầm quát lên,mặt hần lạnh toát,môi mỏng mím chặt.

Hần biết mình mạnh tay làm cô ngã,nhưng cơn mãnh thú trong lòng hần giờ đang kêu gào,tốt nhất là đừng chọc cho nó thoát ra ngoài,đòi hần chán

ghét nhất là bị lừa dối.Hắn mặc kệ cô,siết chặt tay xoay người mò tìm lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: 4 ngày ở chung (3)

Tô Thiện sợ hãi té ngã,nhưng cô không dám đi lại đỡ hắn nữa.Nhìn người đàn ông tay vịn lan can cầu thang từng bước nhỏ đi lên,bước chân cô không tự chủ được mà nhích bước đi sau.

Hắn làm sao lại trở mặt lạnh lùng như vậy.Chẳng lẽ?Com không hợp khẩu vị?

Nhưng có không hợp khẩu vị có thể nói,cần gì đối xử với cô như vậy?

"Râm"

Cánh cửa đóng lại ngay trước mặt,Tô Thiện lo được lo mất,lo sợ hãi không thấy lại té ngã ảnh hưởng tới đầu.

Cô đi qua đi lại trước cửa phòng chấp lâu,cuối cùng cũng mạnh dạn đưa tay gõ cửa.

Từ Hy Viễn cũng chẳng tốt hơn là bao,hắn tuy quen thuộc căn nhà này cũng thoát khỏi va chạm khi không nhìn thấy.

Vừa vào được tới phòng đã không tránh đụng khỏi lưng tung,hắn bực bội thà người xuống giường,lòng ngực bách bối không chịu nổi.

Người phụ nữ đáng chết!Dám lừa dối hắn cũng chỉ có cô.

Chưa được một lúc,hắn lại nghe tiếng gõ cửa,Từ Hy Viễn lại lò mò đứng dậy,từng bước chậm chạp đi tới cánh cửa.

Cánh cửa vừa mở ra,đập vào mắt cô là bàn mặt lạnh tanh của hắn,kèm theo tiếng quát chán ghét "Làm gì?"

Tô Thiện tuy hoảng sợ vẫn cố kéo bàn tay của hắn ra,nhưng Từ Hy Viễn lại vung tay không muốn cho cô được như ý.

Tô Thiện còn đang sững sờ lại thấy bàn tay hắn một lần nữa mở rộng,khó chịu ra lệnh "Nhanh."

Tô Thiện theo thói quen cầm lấy bàn tay hắn,ghi ghi "Vì sao tức giận?"

Còn hỏi hắn vì sao?Còn ai có khả năng khiến hắn luôn tức giận?Không vì cô thì còn hà cớ gì khiến hắn tức giận đến như vậy.

"Không vì sao hết,thích."

Tức giận cũng có thể thích lúc nào là tức giận lúc đó sao?Tô Thiện cắn răng chịu đựng lí do vô lí của hắn,đem tay hắn viết viết "Đừng tức giận."

Hắn nhếch môi,giương mặtngay tức khắc trở nên tà ác "Được thôi,cô hôn tôi một cái,tôi liền hết tức giận."

Tô Thiện tròn tròn mắt,không thể tin được hắn lại dám đùa giỡn người làm thuê như thân phận Tiểu Tô hiện tại của cô.Cái thói háo sắc của hắn thật khiến người ta ghê tởm,ngay cả người hầu cũng không buông?

Tô Thiện thầm phỉ nhổ trong lòng,có chút đau lòng chính mình lại có tư tình thương tâm hắn,cô cầm bàn tay hắn "Không được."

Hắn cau mày "Có hôn không?Không hôn có tin tôi cưỡng bức cô không?"

Hắn điên rồi!Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô,Tô Thiện hoảng sợ buông tay hắn,xoay người chạy lấy thân.

Hắn sớm biết người phụ nữ này muốn buông tay hắn chạy đi,làm gì dễ dàng như vậy.Từ Hy Viễn lật tay tóm lấy cổ tay người phụ nữ,xoay người đè cô lên tường.

Hắn tuy mắt không thấy nhưng phản xạ lại không hề kém đi,thần thủ hoàn toàn tốt không thua kém lúc trước, kìm chặt người phụ nữ "Có hôn không?"

Tô Thiện vùng vẫy vô ích,vẫn như mọi lần không thoát khỏi bàn tay hắn.Cô chờ đến một hồi,cuối cùng thoả hiệp nhón chân hướng môi hắn hôn tới,cũng không phải lần đầu cùng hắn hôn môi đi.

Môi người phụ nữ nhẹ nhàng đặt lên môi hắn,có hương thơm quen thuộc mà hắn mong nhớ.Từ Hy Viễn đưa tay nhanh chóng kìm chặt gáy cô,cúi thấp đầu hôn cô.

Tô Thiện vùng tay đánh vào người hắn,cô hoảng sợ muốn la lại làm hắn có cơ hội đem lưỡi tiến vào,khuấy đảo ngọt ngào.

Hắn mặc cô không yên,mặc cô đánh loạn trong ngực mình,vẫn chăm chú hôn người phụ nữ,một chút cũng không buông.

Môi lưỡi day dưa quần quýt cho đến khi Tô Thiện tức giận cắn mạnh vào lưỡi hắn.

Từ Hy Viễn rên hừ một tiếng liền buông cô ra,khàn giọng "Người phụ nữ đáng chết!" Vẫn hung hăng như vậy.

Tô Thiện sợ run cả tay,muốn hét lên mắng hắn khôn nạn,vô liêm sỉ nhưng chính mình còn đang là Tiểu Tô nên nhịn xuống.Hậm hực đẩy hắn ra chạy xuống lầu.

Kính tòm!Tô Thiện biết hắn hung hăng,biết hắn lạnh lùng tàn ác nhưng lại không hề biết hắn lại có một mặt háo sắc kinh tòm như vậy.

Trong khi Tiểu Tô là người hầu được thuê về,còn bị cầm hắn cũng không tha,loại người như hắn cảm thù cũng không bằng.

Tô Thiện tức đến run người,cảm phần bản thân có thể vì loại người này mà đau lòng thương tâm.

Cả đêm hôm đó cô không hề đến tìm hắn một lần,hắn có làm sao cũng mặc hắn.

Dù sao đây cũng là nhà hắn,có vấp cũng không chết được đi.

Hừ!

Sáng hôm sau,

"Tiểu Tô!Tiểu Tô?Ra đây cho tôi!"

Tô Thiện còn đang mãi loay hoay trong bếp,nghe hắn gầm lên trên lầu không khỏi giật mình làm rơi cả cái vá trên tay.Ôn thần háo sắc này lại không phải có chuyện gì chứ?

Cũng không thể mặc kệ hắn mãi được,cuối cùng vẫn là cô mềm lòng chạy lên xem hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: 4 ngày ở chung (4)

"Tôi muốn đi vệ sinh."Từ Hy Viễn nghe tiếng mở cửa liền nhón miệng thật ra việc đi vào phòng vệ sinh đối với hắn không hề gặp trở ngại,tối hôm qua hắn còn tự đi được,chỉ là hắn không thích người phụ nữ đó lạnh nhạt hắn quá lâu.

Trước đây không thích,bây giờ cũng vậy!

Tô Thiện thờ dài bắt đầu đi đi qua nắm lấy tay hắn,Từ Hy Viễn lần này lại đột nhiên xoay tay nắm chặt lấy cổ tay cô,xoa nắn một hồi liền cảm thấy ổn định cùng hài lòng,hắn không hề nằm mơ.

Tô Thiện cũng mặc hắn kì quái,điềm tĩnh dẫn hắn đến nhà vệ sinh.

"Tay tôi đột nhiên đau,kéo khoá quần giúp tôi."Mắt hắn không nhìn thấy,vẫn vô định thẳng tắp phía trước,chỉ là... khoé môi mỏng khẽ cong,tà tà mỉa mỉ.

Tô Thiện nhẫn nhịn hít một hơi,vẫn chậm chạp không động.

"Tiểu Tô,mau nhanh lên!Cô đùa với lửa à?"

Tô Thiện nhìn cái vẻ mặt không thành thật của hắn,hắn không thể để hắn nín đến phé đi,cuối cùng tay cô vẫn hướng bụng dưới của hắn,cứng nhắc tháo nút,kéo khoá.

Cô thề!Việc làm như vậy chính là lần đầu tiên đi,thật mất mặt.

Tay người phụ nữ mềm mại như có như không đụng chạm nơi nào đó của hắn,Từ Hy Viễn hít sâu một hơi,yết hầu khẽ động đậy,thật muốn trêu chọc hắn!

Tô Thiện nhanh chóng không còn mặt mũi gằn như là chạy ra ngoài,mặt cô nóng bừng hằm hạp,tên biến thái chết tiệt!

Từ Hy Viễn biết cô da mặt mỏng,cũng không đành lòng trêu chọc cô nữa,hắn giải quyết xong cũng tự mình mở cửa ra ngoài.

Tô Thiện nhíu mày nhìn hắn,tay hết đau rồi sao?Hay là vốn dĩ không hề đau?Tên biến thái chết tiệt!

"Tiểu Tô?"Hắn mờ mịt gọi tên,cảm thấy hơi lạ khi người phụ nữ đó sao còn chưa nắm lấy tay hắn.Mọi lúc không phải đều nghe lời ngoan ngoãn nơi nào cũng nắm lấy tay hắn sao?

Tô Thiện vốn định mặc kệ hắn,nhưng vẫn bị bản tính mềm lòng nhấn chìm.Cô theo thói quen tiến lại nắm lấy tay hắn "Ăn sáng?"

Từ Hy Viễn lúc này mới hải lòng,tay hắn cố tình cọ qua lại trong lòng bàn tay mềm mại của người phụ nữ,khóe môi khẽ cong "Được."

Cuộc sống cứ như thế này hắn tình nguyện không thấy suốt đời cũng được,cả ngày đều có người phụ nữ này bên cạnh hắn,ba bữa đều do cô chuẩn bị sẵn sóc,trong căn nhà tràn ngập mùi hương ấm áp của một gia đình,tất cả đều làm hắn thấy giống như mơ.Chỉ hy vọng giấc mơ này đừng kết thúc.

Hóa ra hắn phát hiện - hắn chỉ cần cô là đủ!

Sáng nay có cháo thịt bí đỏ cùng một ít bánh bao hấp,Tô Thiện múc cháo ra bát,hơi nóng bốc lên thơm ngào ngạt.

Cô đẩy cái bát đến trước mặt hắn,lấy cái thìa bỏ vào tay hắn xong khẽ ghi "Cẩn thận nóng."

Hắn nhíu mày "Buổi sáng có gì?"

Tô Thiện thuận tay rót thêm ly sữa nóng cho hắn,đặt qua bên cạnh rồi cầm bàn tay hắn viết viết "Cháo,bánh bao,còn có sữa."

Từ Hy Viễn đen mặt,hắc khí bao quanh.Cháo?Bánh bao?Sữa?Toàn là những thứ đồ ăn hắn chán ghét,vốn từ nhỏ đã không thích ăn qua,nhất là cháo đi.

"Cô bón cho tôi."

Hắn mấy tuổi rồi còn đòi bồi ăn như trẻ con vậy?

Tô Thiện trừng mắt nhìn hắn,có chút bực mình lặng im.

Hắn kéo dài giọng,mặt hơi ngệt ra "Tiểu Tô,đồ ăn nóng như vậy,tôi không thấy vốn dĩ không thể tự ăn mà."

Cái quái gì vậy chứ?Hắn đang làm nũng với cô sao?Có ai nói cho cô biết đây có phải là Từ Hy Viễn hay không đi?Hắn còn biết làm nũng sao?Tô Thiện mắt mở to sững sờ,không dám tin vào mắt mình.

Từ Hy Viễn thấy cô không có động tĩnh,tiếp tục mở miệng "Cô không làm sao?Tiểu Tô,cô định để tôi đói sao?"

Được rồi,Tô Thiện chịu thua.Cái giọng điệu hờn dỗi này,cô sợ nghe nữa chắc không kim chế được nhảy qua ôm lấy mặt hắn mà hỏi "anh có phải là Từ Hy Viễn mà tôi biết không?"

Tô Thiện kéo cái ghế lại sát bên hắn,một tay cầm lấy tay hắn,một tay đem cháo bồi hắn ăn sáng.Nhìn cái cảnh tượng này,hệt như chăm con đi.

Từ Hy Viễn mỗi lần nuốt xuống đều nhíu nhíu chân mày phượng,hắn phải nói là cực ghét ăn thứ nhão nhão nát nát này.

Nhưng mà người phụ nữ kia bồi hắn ăn,hắn tình nguyện dù có độc cũng sẽ ăn.

Bát cháo được giải quyết nhanh chóng.Tô Thiện đem ly sữa nóng đi hâm lại một chút rồi đặt vào tay hắn.

Từ Hy Viễn nghe mùi sữa không khỏi chán ghét "Không uống."

Không phải lúc này còn ngoan lắm sao?Giờ lại lạnh tanh đây ly sữa đi,hắn có bị đa nhân cách không vậy?Tô Thiện hơi hốt hoảng với suy nghĩ của mình,lắc lắc cái đầu rồi cầm lấy tay hắn ghi "Phải uống."Tuy trước đây cô chưa từng thấy hắn uống sữa nóng trong bữa sáng,nhưng cũng không phải là không uống được đi.Thứ này rất tốt cho sức khỏe nha!

Từ Hy Viễn im lặng,vài giây sau đột nhiên cong khoé môi tà mị.Tô Thiện nhìn hắn,biết rõ hắn lại sắp làm trò không hay ho.

Đúng như lời cô nói,hắn mở miệng nhàn nhạt "Cô hôn tôi,tôi liền uống."

Tên biến thái chết tiệt!

Tô Thiện tức đến nghiêng răng,cô dứt khoát đem ly sữa chính mình uống sạch,sau đó liền đặt cái ly vang cái "cạch" lên trên bàn.

Anh không uống,tôi uống!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: 4 ngày ở chung (5)

Gần giờ cơm trưa Vương Triết tới gặp hần báo cáo tình hình công ti,tin tức Từ Hy Viễn gặp tai nạn cùng bị mù bị giảo nhệmcũng không nhà báo nào dám đả tởi tới Từ Thị.

Tô Thiện ngồi trên ghế xem sô pha xem tivi,cơm trưa vốn đã chuẩn bị xong,chi là chờ hần bàn xong công việc.Cô thấy Vương Triết mặt mày bận rộn mang theo tài liệu đi xuống cũng lên tiếng chào hỏi "Cậu có muốn ở lại ăn cơm không?"Dứt lời,Tô Thiện hơi hoảng nhìn lên lầu trên,cửa phòng hần vẫn khép chặt,cô bắt giác thờ ra một hơi nhẹ người.

Cô thế mà sơ hở quên mình đang là Tiểu Tô.

"Vây phiền phu nhân* rồi."Hần sớm đã đói đến bụng cồn cào,cả buổi sáng đều tắt bận ở công ti,quên luôn cả giờ ăn.

*Ở đây Vương Triết gọi theo phép lịch sự là phu nhân của Từ Hy Viễn - tổng giám đốc của cậu ta nhé!

Tô Thiện hơi ngại ngừng,cậu ta lại như thế nào còn gọi cô là phu nhân,cô sớm đã không phải.

May mà cửa phòng Từ Hy Viễn từ lâu đã khép chặt,nếu để hần nghe được,sợ từ lâu đã quát ầm lên.

"Cậu đừng gọi tôi là phu nhân nữa,gọi tôi là Tiểu Tô là được,cẩn thận một chút."

Vương Triết lúc này biết mình lỡ lời,liền đáp ứng gật đầu với cô.

Cơm trưa nhanh chóng được dọn,Tô Thiện theo thói quen tháo tạp dề xong liền chạy lên phòng hần.

Từ Hy Viễn lười biếng nằm trên giường,chân tay gác tuý ý,mặt mày nhả lại như đang nghiền ngẫm gì đó.

Mắt hần vẫn như cũ mờ mịt về phía trước,gương mặt góc cạnh không một điểm xấu,ấn đường hơi nhăn.

Tô Thiện đi lại,kéo lấy tay hần,vội ghi "Cơm trưa."

Từ Hy Viễn đột nhiên kéo chặt lấy tay cô,xoay người một cái đem cô kéo xuống dưới thân mình,thân thể cao lớn nằm đè ép phía trên.

Hần đem đầu chôn ở cổ người phụ nữ,bàn tay không thành thật dòi xuống khoá chặt lấy eo cô,giọng khàn khàn lên tiếng

"Thật ngại quá,lỡ tay."

Lỡ tay?Cái lí do chó má cho việc háo sắc của hần ư?Tô Thiện cắn răng nhin không đáp cho hần một cái,cô cọ người đẩy hần ra,cả người bị hần đè đến hô hấp cũng khó khăn.

Hần rất ưng ý với thời điểm hiện tại,môi mỏng có như không vô tình chạm vào cấn cổ cô,yết hầu trượt dọc,thật muốn đem cô đè ép làm một phen.

Tô Thiện không hề xê dịch được thân thể cao lớn của hần,cô tức tới há miệng cắn lên bả vai hần.Thầm rủa thứ biến thái như hần nên tiết chế đi.

Từ Hy Viễn bị cô cắn đau cũng mặc kệ,hần khẽ rên hừ hừ cũng không găm quát như mọi khi,chi là khi người phụ vừa buông bả vai hần ra,hần liền hướng đầu lên trên chuẩn xác môi cô mà hôn xuống.

Tay hần càng không yên phận nhích tới nhích lui nơi eo cô,mặc Tô Thiện vùng vẫy đè ép hôn cô,càng hôn càng phát hiện chính mình lại nghiện hôn cô,rõ là không muốn buông.

Người phụ nữ này thật ngọt.

Đợi lúc cô sắp hít thở không thông hần lúc này mới tình nguyện buông cô ra.

Chát

Dục vọng đang hùng hực như lửa đốt vì cái tát này mà mắt sạch,mặt trái của hần rất rạt,Từ Hy Viễn đưa lưỡi đẩy đẩy má,khoé miệng nhếch lên,sức lực không tởi.

Tô Thiện vùng tay đẩy hần,cào đả hần,một cái tát đối với cô còn chưa đủ.

Dù là thân phận Tiểu Tô hay Tô Thiện thì cô từ lâu đã xuống đánh hấn, đánh chết tên háo sắc biến thái nhà hấn. Mẹ kiếp!

Từ Hy Viễn còn chưa kịp phản ứng sau cái tát lại bị cô cào đánh, hấn tức giận đưa tay mò tìm bắt được tay cô, không do dự siết chặt lấy khoá lên đỉnh đầu.

"Con mẹ nó, cô làm loạn cái gì?" Đòi Từ Hy Viễn hấn, cũng chỉ có cô dám đánh đi.

Tô Thiện ghen đến uất ức, còn bị hấn quát lên như chính cô mới là người sai. Hốc mắt cô dần đỏ lên, nước mắt trực trào.

Cô nhìn hấn chưa đủ sao? Hấn sao có thể hết lần này lần khác đều muốn chèn ép cô? Nỗi uất ức ngày càng dâng cao, đè ép lồng ngực, Tô Thiện tủi thân thút thít khóc, cả người run bần bật.

Sao lại không phản ứng? Từ Hy Viễn vốn còn định phải trừng trị cô, lại không ngờ nghe được tiếng thút thít nhỏ xíu bên tai, là khóc sao?

Khóc thật ư?

"Tiểu Tô?"

Đáp lại hấn chỉ là tiếng thút thít cực nhỏ cùng thân thể người phụ nữ dưới thân đang run lên không ngừng.

Khóc thật rồi!

Hấn phát hiện lúc này hấn quả thực lúng túng không biết nên xử lí ra sao? Đối với thương trường đối trá ngoài kia, chuyện của hấn đều được hấn xử lí nhanh chóng dứt khoát, nhưng đối với người phụ nữ này, hấn quả thực không biết nên làm sao.

Lại phát hiện bản thân có chút bối rối.

(□□Xử lí nhanh đi lão Từ, trợ lí Vương còn đang kêu gọi muốn ăn cơm chờ ở dưới nha.)

Hấn buông lỏng bàn tay đang siết chặt tay cô, cả người thả lỏng một lần nữa nằm đè lên người cô, bàn tay thô ráp khẽ lau lung tung trên mặt người phụ nữ, chạm phải nước mắt lạnh lạnh cảm thấy vô cùng bức bách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hấn nhỏ giọng dỗ dành "Tiểu Tô, đừng khóc nữa."

Từ Hy Viễn vẫn như cũ vui đầu nơi cổ người phụ nữ "Tiểu Tô, tôi đói, dẫn tôi xuống ăn cơm."

Tô Thiện vẫn đang chìm trong nỗi uất ức ghen ngào, cô nghe hấn nói đôi liền nhớ sự đến trợ lí vương còn đang ở dưới lầu không khỏi vội vàng.

Đẩy người hấn ra không được Tô Thiện liền nổi nóng đập đánh lung tung. Từ Hy Viễn cũng không muốn chọc cho cô khóc liền ngoan ngoãn đứng lên, chia bàn tay ra "Cơm trưa."

Tô Thiện quệt nước mắt nhìn hấn, cái mặt kiêu ngạo kia giờ đang nghệt ra như con nít 3 tuổi đòi kẹo.

Đừng hòng cho rằng cô mềm lòng. Tô Thiện mặc hấn ngơ ngác vẫn đứng đó đưa tay, cô sửa soạn lại một lát liền chạy xuống lầu.

"Phu... Tiểu Tô, tổng giám đốc đâu?" Vương Triết nhìn mắt cô đỏ hoe, thăm nghĩ ngai áy lại câu gắt gì rồi, vẫn là lạnh lùng như vậy hấn là đàn ông đôi khi cũng rất sợ hoảng hốt là phụ nữ động cái liền khóc.

Tô Thiện dùng khẩu hình miệng đối diện với Vương Triết "Mặc hấn." Dứt lời cô liền đi vào phòng bếp.

Wương Triết chờ người đứng ngồi không yên, không phải muốn bỏ đôi tổng giám đốc nhà hấn chứ?

Từ Hy Viễn - người đàn ông này cũng rất lạ, một mực thích ăn cơm Tô Thiện nấu, lúc trước ở công ti hấn theo thói quen đưa cơm trưa. Từ tổng lại bảo hấn từ nay không cần mua cơm nữa, Tô Thiện sẽ mang cơm cho hấn. Hấn nhớ có lần Tô Thiện bị lạc đường, tổng giám đốc cũng vì chờ cô mà bỏ luôn bữa trưa.

Hấn còn suy nghĩ đã thấy cửa phòng trên lầu mở ra, Từ Hy Viễn đứng trước cửa, mặt mày lạnh tanh găm lên "Tiểu Tô, cô dám bỏ mặc tôi?" Hấn không ngờ cô thể mà không thèm nắm tay hấn, lại còn bỏ chạy lấy thân.

Vương Triết nhìn tổng giám đốc của hắn, không phải chứ? Sao nghe câu này có chút không hợp lý, Từ tổng ngài còn có người dám bỏ mặc sao?

Cậu ta vội chạy lên đỡ lấy tay hắn "Tổng giám đốc, thật ngại quá, Tiểu Tô đang ở trong bếp."

"Sao cậu còn ở đây?" Từ Hy Viễn nghe giọng cậu ta, không khỏi nhú mày vì sao còn chưa về công ti.

Cậu ta chột dạ sờ mũi "Tôi... ké một bữa cơm ạ?"

Hừ! Càng ngày gan càng lớn, cơm người phụ nữ hắn nấu ai muốn cho hắn ké.

"Đưa tôi xuống lầu."

Từ Hy Viễn vừa ngồi xuống bàn ăn đã không chịu im lặng "Tiểu Tô? Tiểu Tô?" Đồng thời bàn tay hắn nhúc nhích khẽ lệch ra ngoài một chút, nghĩ thuận lợi cho người phụ nữ đó dễ nắm lấy đi.

Đợi một lát vẫn chưa thấy bàn tay có người nắm, hắn tức giận "Tiểu Tô, cô có tin tôi đến tận phòng bếp lôi cô ra không?" Hắn không tin cô lại không nghe thấy.

Tô Thiện mặc nhiên đi từ phòng bếp ra, không ngoảnh nhìn đến một cái, đặt thức ăn xuống bàn, cô cứ ra ra vào vào như vậy, một lần cũng chưa liếc đến vị đại nhân mặt mày như đang muốn giết người kia.

Đến khi kéo ghế ngồi xuống, mắt cũng không nhìn đối diện lần nào, xem ra là cố tình lơ cả hắn.

Vương Triết hắn ta cũng không tốt hơn là bao, hắn ta ngay cả động đũa cũng chán chừ "Tổng giám đốc... ăn... ăn cơm"

"Rắc"

Đôi đũa trong tay hắn gãy làm đôi, gân xanh nổi quanh bàn tay to lớn, không vui dần siết chặt. Từ Hy Viễn mắt nhìn thẳng phía trước, gồng từng chữ "Tiểu Tô, cô thế mà dám lơ cả tôi."

Tô Thiện khinh khỉnh liếc xéo hắn, lơ đã là gì? Tô Thiện tôi còn muốn cho đôi chết anh đi, hừ! Nói rồi cô lại mặc nhiên không quan tâm hắn, cúi đầu ăn cơm.

Trên bàn ăn cũng chỉ còn lại tiếng động đũa của cô, ngay cả Vương Triết cũng không dám nhúc nhích, Từ Hy Viễn sắc mặt càng khó coi, hắn ta ghen tức đứng dậy đá văng cái ghế cái "rầm". Đanh mặt quát âm lên "Mẹ nó, cô đây là muốn loạn cái gì?"

Tô Thiện quyết định không mềm lòng mà nắm lấy tay hắn như mọi khi nữa, cô hậm hực đặt đôi đũa cái "cạch" lên bàn, cũng học theo hắn đứng dậy đá ghế xoay người lên lầu, chỉ là sức lực nhẹ hơn rất nhiều.

"Con mẹ nó, cô càng ngày càng lớn gan."

Vương Triết nhìn tổng giám đốc của hắn mặt mày xám xịt, khó khăn mở miệng "Tổng... tổng giám đốc, Tiểu Tô về... về phòng rồi." Cũng thật làm khó hắn đi.

Được lắm, càng ngày càng muốn leo lên đầu lên cổ hắn, không coi ra gì đây mà, xem ra người phụ nữ này cần phải dạy dỗ lại, hắn kìm chế lửa giận trong lòng ngực, lạnh giọng:

"Cậu - dắt tôi lên phòng."

...

Bàn ăn giờ chỉ còn lại Vương Triết đơn thân độc mã, hắn thờ dài hết liếc đồ ăn trên bàn lại liếc lên lầu trên. Thôi thì mình hắn ăn vậy, dù sao cũng không nên lãng phí thức ăn.

Cả chiều hôm đó Tô Thiện liên liêu chết ở lì trong phòng không ra ngoài, chỉ là... thật ra, cô quả thực hơi lo cho hắn, cũng hơi hối hận, dù sao... hắn cũng không nhìn thấy mà, với cả thân phận Tiểu Tô hiện tại của cô - cũng chỉ là một người hầu thấp cổ bé họng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Đi đi lại lại trong phòng nhiều giờ, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ dần tối, cuối cùng cũng là cô không chịu được mở cửa chạy sang xem hắn.

Cửa phòng Từ Hy Viễn khép hờ, trên giường lớn, thân thể cao lớn của người đàn ông co lại thành một đoạn, mồ hôi rịn ra ướt cả vạt áo sau lưng hắn, chỉ nghe thấy hắn khẽ hừ hừ.

Tô Thiện phát hoảng, vội chạy đến nắm lấy tay hắn, lòng bàn tay của người đàn ông cứng ngắt mặc cho cô viết viết vẫn không có cảm giác, hắn đau đến thở ra một hơi, mặt mày trắng bệch.

Tô Thiện áp tay lên trán người đàn ông, cả trán, trên sống mũi đều rịn ra tầng mồ hôi mỏng, cơ hồ đau đến ấn đường cau lại, môi mỏng mím chặt.

Làm sao vậy chứ? Tô Thiện mơ hồ nhớ tới lời bác sĩ dặn dò trước khi về nhà, cô luống cuống lục tìm trong ngăn kéo thuốc đau dạ dày, rồi lại vội chạy xuống rót lên một ly nước.

Tô Thiện khó khăn mới đỡ được Từ Hy Viễn dậy giúp hắn uống thuốc, cuối cùng vì hồi hận mà cơ hồ mặc hắn tựa người vào cô, yên lặng không nói.

Nhìn người đàn ông hô hấp đều đều trở lại, không còn thở hắt ra nữa, Tô Thiện có chút mừng rỡ nắm lấy tay hắn, chỉ là đơn giản nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, cũng không để gì.

Cô trước đây biết Từ Hy Viễn bị bệnh dạ dày, cũng hay bắt gặp hắn xuống lầu rót nước uống thuốc, nhớ tới lời bác sĩ dặn dò hắn không được phép bỏ bữa, trong lòng liền dâng lên cảm giác áy náy hồi hận. Hắn là lúc trưa cũng không ăn gì rồi? Lúc sáng cũng chẳng chịu ăn nhiều một chút. Nên mới đau thành ra như vậy.

Người đàn ông này, Tô Thiện cuối cùng vẫn là không nỡ ngược đãi anh.

Từ Hy Viễn tựa người vào cô, hít thở chậm rãi, hắn cảm giác bàn tay ấm áp dần, bàn tay người phụ nữ mềm mại nhẹ áp lấy tay hắn, nhu thuận lồng vào tay hắn, siết nhẹ.

Mùi hương người phụ nữ quen thuộc quấn quanh chớp mũi hắn, vẫn là thấy yên tâm hơn bao giờ hết.

Vẫn là không nỡ lơ hắn chứ gì? Đây không phải là sức hấp dẫn của hắn lớn sao!

Tô Thiện thấy hắn chậm rãi nhếch khoé môi, cũng chẳng hiểu hắn đang vui chuyện gì? Cô đem lòng bàn tay hắn ghi lên "Muốn ăn gì?" Phải là ăn nhiều một chút đi, lại sợ hắn đau.

"Ăn cơm." Tốt nhất đừng bắt hắn ăn cái thứ nhão nát đó nữa, vẫn là ăn cơm đi.

Tô Thiện nhớ tới rau củ còn lại trong tủ lạnh, cô tiếp tục viết viết "Canh củ quả nhé?"

Hắn gật nhẹ cái đầu, lại dùng giọng mũi trả lời "Ừ"

Tô Thiện đẩy đẩy bã vai hắn, ý muốn hắn xê ra để cô còn xuống bếp, cứ dựa sát thế này làm sao mà đi đây.

Từ Hy Viễn đương nhiên biết cô có ý gì, hắn cố tình chơi xấu nhích người càng dính sát cô, đầu cọ cọ trong lòng Tô Thiện hệt đứa trẻ làm nũng. Thảm cảm thán còn mềm mại hơn cả chăn bông gì đó.

Tô Thiện thật hết cách với hắn, cô thừa nhận, chiêu làm nũng này quả thực có tác dụng với cô đi, mềm lòng chết được.

Nhưng cũng không thể cứ như vậy tới khuya được, Tô Thiện đẩy hắn ra, lần này không ngờ Từ Hy Viễn lại ngoan ngoãn nghe lời xoay người nằm xuống bên cạnh giường.

Tô Thiện nhìn hắn, đột nhiên rất muốn đưa tay xoa đầu hắn, cô lắc lắc đầu, không làm hắn mắng ầm lên mới lạ.

Cơm tối có chút vội dọn lên bàn ăn, Tô Thiện theo thói quen tháo tạp dề lại lật đật chạy lên phòng hắn.

Từ Hy Viễn tùy ý nằm ở trên giường, tay gác trên đầu, hai chân cũng lười nhác gác chéo, còn đung đưa qua lại.

Nghe tiếng mở cửa, hắn đứng dậy, thoải mái đưa bàn tay to lớn ra, khớp xương rõ ràng, sạch sẽ lại cứng cáp.

Tô Thiện hơi buồn cười đi đến nắm lấy tay hắn, cô cảm giác bàn tay hắn cũng dần siết chặt tay cô, còn người kia khoé môi cũng vui vẻ cong lên, rất hài lòng đi.

Một bữa cơm hắn ăn rất ngon miệng, Tô Thiện ngồi đối diện lại ngăn người nhìn hắn ăn, chính mình cũng chưa ăn được bao nhiêu chỉ biết liên tục động đũa gấp thức ăn đặt vào bát hắn.

Từ Hy Viễn khẩu vị rất tốt, hắn no bụng tự động đặt đũa xuống, theo thói quen hướng bàn tay lên bàn, Tô Thiện biết ý liền múc cho hắn một bát canh đặt vào tay hắn, Từ Hy Viễn uống xong bát canh liền thoải mái hướng cô mở miệng:

"Tiểu Tô, cô nấu ăn rất tốt, đặc biệt giống một người phụ nữ."

Dứt lời,hắn tà mị nhếch môi lạnh nhạt,sắc mặt dần thay đổi "Một người phụ nữ lừa gạt."

Tô Thiện cứng người,cô ngước mắt nhìn hắn chỉ thấy gương mặt lạnh nhạt khó gần,cô từng lừa gạt hắn gì sao?

Cô cố tình kéo cái ghế lại gần hắn,thăm dò kéo bàn tay hắn ghi lên "Ai vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tô Tô

Còn hỏi ai?Được lắm,rất tốt!

"Một người phụ nữ đáng chết,rất biết lừa gạt người khác,à không,là rất biết lừa gạt tôi."

Tô Thiện nghĩ hồi lâu vẫn chưa nghĩ ra cô từng lừa gạt gì hắn,lại để hắn có ấn tượng sâu như vậy.Cô tò mò viết "Lừa gạt chuyện gì?"

Hay cho câu "Lừa gạt chuyện gì?",Từ Hy Viễn mở miệng chế nhạo "Tôi còn tưởng cô biết."

Cô làm sao mà biết được?Hắn đang nói linh tinh gì vậy,nhìn sắc mặt hắn không tốt,Tô Thiện cũng không muốn chọc tức hắn làm gì,cô lại viết viết "Được rồi,anh đừng tức giận."Cứ nhắc về cô y như rằng hắn đều thay đổi sắc mặt,trở nên lạnh nhạt khó gần.

Hừ!Chỉ biết gây hoạ chọc tức hắn rồi đổ dành như con nít là được sao?Chỉ qua là hắn rộng lượng không so đo đi.

....

Cuối cùng cũng đến ngày Từ Hy Viễn quay trở lại bệnh viện làm phẫu thuật,sắc mặt hắn từ đầu đến cuối đều không thay đổi,nhưng Tô Thiện biết: hắn là đang lo lắng đi,bàn tay nắm lấy tay cô liên tục siết chặt rồi thả lỏng,lại siết chặt rồi thả lỏng có mồ hôi ươn ướt,liên tục như vậy đến khi bác sĩ gọi hắn.

Từ Hy Viễn lúc này xoay người kéo cô ôm thật chặt,siết chặt Tô Thiện vào lòng ngực hắn,nhịp tim tăng nhanh,hắn nói:

"Tô Tô,nhất định phải chờ tôi ra."

Lại cúi đầu,hoi ẩm lan toả bên tai cô "Tô Tô,tôi muốn khi thấy được,người đầu tiên tôi muốn thấy là em."

"Tô Tô,nhất định phải chờ tôi."

Tô Thiện ngờ ngẩn nhìn thân thể cao lớn được đưa vào phòng phẫu thuật,bên tai còn lại hơi ẩm của hắn,lắm bầm "Anh nhất định sẽ thấy lại được,nhất định."

Đứng ngơ ngác nhìn chăm chăm cửa phòng khép chặt một hồi Tô Thiện chợt sực nhớ:Hắn gọi cô là Tô Tô mà không phải là Tiểu Tô?Còn nói những lời thâm tình như vậy,không lẽ...

Từ Hy Viễn thích Tiểu Tô,thích thân phận Tiểu Tô của cô?

"Phu nhân,xin lỗi... tôi tới muộn."

Tô Thiện hoàn hồn nhìn người trước mặt:Vương Triết sộc sộc từ xa chạy tới,người hắn nhể nhại mồ hôi,tóc tai lộn xộn,ngay cả cà vạt cũng lệch đi một bên,thở vồ vập.

"Đã nói cậu đừng gọi tôi là phu nhân."

Cậu ta vồ vồ cái đầu rối của mình,ngượng ngùng "Xin lỗi,cũng tại tôi quen rồi."

Dường như sực nhớ chuyện quan trọng,cậu ta mặt mày sát lại "Tổng giám đốc đã vào phòng phẫu thuật rồi ả?"

Tô Thiện gật đầu "Mới vào."

Vương Triết quay lại nhìn cửa phòng khép chặt,khó khăn mở miệng "Chết tiệt thật,cũng tại công ti quá nhiều việc."

Tô Thiện nhìn hắn áy náy mặt mày cau có,cô khẽ cười "Cậu có gì cần nói với tổng giám đốc nhà cậu sao?"

"Cũng không có gì,chỉ là... chỉ là muốn gặp ngài ấy trước khi ngài ấy vào trong thôi."Mặt cậu ta hơi đỏ lên,áp a áp ứng.

Tô Thiện trợn mắt há mồm, một suy nghĩ không hay ho vụt lên trong đầu, không thể tin được đưa tay chỉ cậu ta "Trợ lý Vương, cậu... cậu không lẽ... cậu thích Từ Hy Viễn?"

Cậu ta nghe thấy thì suýt sặc, vội vàng xua tay giải thích "Không phải, không phải vậy đâu, tôi chỉ coi Từ tổng như tiền bối trong nhà, tôi... tôi không thích ngài ấy."

Nhìn vẻ mặt sống chết bác bỏ của hắn, Tô Thiện thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, không ai biết rõ Từ Hy Viễn là nam thẳng hơn cô, phải nói là cực thẳng đi. Nếu thật trợ lý Vương thích hắn, không biết chuyện gì sẽ xảy ra...

"Trợ lý Vương, tại sao cậu... cậu phải lo lắng cho hắn như vậy? Tôi thấy cũng không phải là quan hệ trợ lý giám đốc như bình thường nha." Tô Thiện cố ý thăm dò, liếc mắt đảo diết quan sát hắn.

Vương Triết trầm tư, một lúc sau mới mở miệng "Thật ra tôi là con trai của Vương Tuấn - chủ tịch tập đoàn Vương Bác. Sau này Vương Bác bị cổ đông chơi xấu, phá sản. Ba tôi vì suy sụp mà mất không lâu sau đó, mẹ tôi cũng vậy. Cả gia đình chỉ còn lại tôi, lúc đó... tôi phải gánh một số nợ lớn trên vai, những người trước đây có quan hệ với ba tôi đều dần trở mặt. Ngay lúc tưởng chừng như tôi sẽ suy sụp đến chết, thì gặp Từ tổng. Đối với Từ Thị, số nợ mà tôi gánh vác không đáng kể, nên Từ tổng đã thay tôi trả, với điều kiện phải đi theo làm trả nợ cho ngài ấy."

Tô Thiện trầm mặc, điều kiện hoàn cảnh của cậu ta mà nói cũng không khác gì cô bao nhiêu. Ba mẹ sau một ngày đều mất mạng cả hai, nhưng cô còn Tô Văn, đối với cô đã là an ủi lớn nhất rồi.

Vương Triết tiếp tục mở miệng:

"Thật ra nói đi theo trả nợ nhưng Từ tổng đối với tôi rất tốt, chỉ là ngài ấy vốn tính lạnh lùng không thích biểu hiện ra ngoài. Đối với Từ tổng, tôi rất kính trọng."

Tô Thiện đồng ý với ý kiến này của cậu, người đàn ông kia quả thật tính rất lạnh lùng, còn không thích biểu đạt tâm ý lộ liễu. Nhưng mà... Tô Thiện không phủ nhận, hẳn đôi khi đối xử với cô rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Quên Tiểu Tô đi, quên Tô Thiện đi

Cô nhớ tới những ngày ở chung với hắn, không khỏi cong khoé môi nhưng lại rồi nhanh chóng cúp mắt buồn rầu "Trợ lý Vương, tôi... sắp phải rời khỏi nơi đây."

"Tiểu thư, cô không thể ở lại với Từ Tổng sao?"

Có thể ư? Tất nhiên là không thể "Tôi không thể để anh ấy phát hiện Tiểu Tô chính là Tô Thiện được, cứ để anh ấy cho rằng tôi vẫn là đang ở Pháp, còn Tiểu Tô... cậu tùy tiện tìm một lý do là được rồi."

Nỡ xa hắn không? Đương nhiên là không nỡ rồi.

"Tiểu thư, thành thật mà nói... Từ tổng rất thích cô, thật đấy."

Tô Thiện mỉm cười chua xót lắc đầu "Thích tôi sao? Cậu làm rồi, anh ấy chỉ hận không thể bóp chết tôi." Cô chỉ cầu mong hắn khoan dung một chút, đừng đụng đến Tô Văn là được rồi.

Vương Triết im lặng không nói, hắn cũng không có cách giữ Tô Thiện lại, ban đầu đem cô giả thành Tiểu Tô - hắn cũng đã biết sẽ có ngày hôm nay.

Hai người im lặng ngồi chờ trên ghế hành lang, Tô Thiện vẫn một mực nhìn cánh cửa khép chặt. Còn Vương Triết, cậu ta gần đây lu bu công ti đến một chết đi, ngồi được một lúc liền gục đầu lên tường ngủ mơ màng.

Hơn 4 tiếng đồng hồ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Tô Thiện nhanh chóng chạy lại.

Bác sĩ vừa tháo bao tay y tế vừa lên tiếng "Ca phẫu thuật khá thuận lợi, bệnh nhân sẽ được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, sáng ngày mai là có thể tháo băng che mắt rồi."

Tô Thiện thờ phào nhẹ nhõm, cục đá đè nặng trong lòng dường như đã tiêu tan đi, cô gọi Vương Triết dậy, cậu ta còn chưa tỉnh ngủ, nghe cô thuật lại chuyện ra một lúc mới hoàn hồn "Ca phẫu thuật thành công rồi sao? Thật tốt quá, vậy chúng ta có thể vào thăm ngài ấy không?"

"Anh ấy được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, cậu đi mua một ít đồ dùng rồi lên sau, tôi sẽ lên trước với anh ấy."

Đến gần tối, thuốc gây mê hết tác dụng Từ Hy Viễn mới tỉnh lại, mắt còn quăn băng, hân vừa tỉnh đã vội vàng gọi "Tiểu Tô? Tô Tô?"

Tô Thiện ngồi bên cạnh giường khẽ đưa tay nắm lấy tay hân, cô phát hiện hân lúc này thở phào một hơi, khàn giọng lên tiếng "Đợi tôi à? Ngoan lắm."

Tâm trạng của hân rất tốt, còn cong khoe môi vui vẻ hỏi cô "Phẫu thuật thất bại rồi ư?" Thất bại cũng được, hân không lắm quan trọng, dù sao thì cô vẫn đang ở bên hân, như vậy là tốt rồi.

Tô Thiện nhìn hân khá thoải mái với vấn đề này, cô đem lòng bàn tay hân viết viết "Không có, chưa tháo băng."

Hóa ra là vậy "Vậy chúng ta về nhà."

Tâm tình của cô hôm nay không tốt, nghe hai chữ "về nhà" tâm tình lại xuống cấp một bậc. Căn nhà đó, có lẽ... sẽ không được đặt chân đến nữa đi.

Nhanh thôi, cô sẽ rời khỏi hân rồi.

Tô Thiện hít sâu một hơi, viết viết lên tay hân "Không được, phải đợi bác sĩ tháo băng."

Từ Hy Viễn cầm lấy bàn tay cô khẽ vuốt, gặt đầu.

Tối đó Tô Thiện ngủ lại bệnh viện với hân, nói ngủ nhưng cô lại không hề chợp mắt được lúc nào, nằm lặng im trên ghế sofa nhìn chằm chằm lấy người đàn ông trên giường đến thất thần, mãi cho đến khi bình minh ló dạng bên cửa sổ cô mới miễn cưỡng chợp mắt được một tí.

Hơn 8h sáng, Tô Thiện ngồi bồn thân bên cạnh giường hân mãi đến khi

chuông tin nhắn điện thoại rung lên, Tô Thiện mở máy "Tô tiểu thư, bác sĩ sắp đến rồi."

Cô đem điện thoại bỏ lại trong túi, nhích lại gần nhìn thật kĩ gương mặt phóng đại trước mắt, bàn tay cô khẽ đưa lên muốn chạm vào mặt hân rồi lại hạ xuống, bàn tay mềm mại có chút run rẩy ngoài ý muốn nắm lấy tay hân, có giọt nước mắt đau lòng rơi xuống rơi tí tách trên tay cô.

Từ Hy Viễn cảm giác có điều gì đó khác thường nhưng hân không nhận ra được, thấp giọng hỏi "Sao vậy? Muốn nói gì à?"

Tô Thiện đưa tay gạt nhanh nước mắt, đôi mắt ướt đẫm đỏ hoe nhìn hân, cuối cùng cũng hạ quyết tâm ghi xuống tay hân "Tôi muốn đi chợ."

Từ Hy Viễn không suy nghĩ nhiều liền gặt đầu đáp ứng cô, thăm nghĩ người phụ nữ này chắc hẳn muốn nấu cơm cho hân lúc về nhà đây mà.

Tô Thiện có chút khó khăn đứng dậy, cô cầm lấy túi xách, lại đứng ngơ ngẩn nhìn hân thêm một lát rồi xoay người ra ngoài.

"Quên Tiểu Tô đi, cũng như quên Tô Thiện đi."

Tô Thiện đau lòng không nhìn được vừa vào thang máy đã ngồi sụp xuống khóc đến khàn cả giọng, từng hình ảnh của hai người như cuốn băng tua chậm xoay quanh đầu cô, đau đến ngộp thở.

Lúc thang máy mở ra, cô vội đưa tay lau lung tung nước mắt trên mặt rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, lại không ngờ va phải một người phụ nữ.

Tô Thiện cuốn quýt xin lỗi.

"Cái quỷ gì đây, cô để mắt dưới móng à?" Người phụ nữ đưa tay phui phui nơi bả vai bị cô đụng trúng, một thân váy rườm rà cùng giày cao gót đỏ chói bước vào trong thang máy, còn không quên tặng cô cái liếc khinh bỉ.

Tô Thiện không còn tâm tình để ý tới cô ta, mặt mày rầu rĩ bước ra khỏi bệnh viện.

Cô bắt taxi, lại không biết nên đi về đâu, cuối cùng lại vô tri vô giác đọc địa chỉ nhà Từ Hy Viễn.

Nhìn căn nhà quen thuộc, mắt Tô Thiện lại ửng hồng, cô cố tình vào lấy đi một ít đồ rồi nhanh chóng rời đi, lần này là mua vé tàu đến một vùng xa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sự dịu dàng chỉ dành cho một người phụ nữ

Ánh đèn mờ nhoè trước mắt, chỉ thấy lờ mờ trắng xoá một lúc rồi dần dần rõ dần. Vừa tháo băng, Từ Hy Viễn chưa thích ứng được với ánh sáng trong phòng, có chút khó chịu nheo mắt.

"Từ từ thích ứng sẽ ổn." Vị bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, xác định không có chuyện gì rồi mới đi ra ngoài.

"Từ tổng, ngài sao rồi? Ngài ổn không?" Vương Triết nhanh chóng tiếng sát lại đưa tay hươ hươ trước mặt hắn.

Người phụ nữ giẫm cao gót đỏ sát lại:

"Viễn ca, Viễn ca, anh thấy em không? Em là Tiểu Vi a."

Từ Hy Viễn dần dần thích ứng với ánh sáng, hơi cau mày không quen, một lúc sau liền đưa mắt quanh phòng một lượt, cao giọng "Cô ấy đâu?"

Vương Triết đương nhiên biết là hỏi Tô Thiện, cậu ta nuốt nước bọt, nói dối "Từ tổng, Tiểu Tô mới điện nói dưới quê có việc nên về gấp, cũng... cũng đã xin nghỉ rồi."

Sợ Từ Hy Viễn không tin, cậu ta còn bồi thêm "Hình như... hình như là về quê lấy chồng."

Cậu ta vừa dứt lời đã nghe thấy "Bang" một tiếng, cái điện thoại trên bàn bị ném xuống đất, chia làm ba mảnh, một mảnh bay tới dưới chân của cậu ta.

Vương Triết sợ đến trợn mắt há mồm nhìn Từ Hy Viễn, hắn ta lúc này như người điên lên cơn, mặt hầm hầm tức giận, gân xanh nổi đầy trán, ánh mắt nhìn hắn như muốn lấy mạng "Mẹ nó! Vương Triết, đến nước này cậu còn dám gạt tôi, con mẹ nó cậu..."

"Viễn ca, đừng tức giận, kéo ảnh hưởng tới vết thương a." Người phụ nữ giẫm giày cao gót đỏ chồm đi lại phía hắn, chưa kịp chạm vào đã bị hắn mạnh tay hất ra, gầm quát "Cút."

Hắn nhắm mắt chính mình bình tĩnh, một lúc sau lại mở mắt nhìn chằm chằm Vương Triết, ánh mắt vẫn không khác muốn lấy mạng là bao, gắng lên từng chữ "Tôi hỏi cậu lại lần nữa: Tô Thiện ở đâu?"

Vương Triết lúc này cứng đờ người, hắn không thể tin được nhìn người đàn ông tràn đầy hắc khí trước mặt, hắn lắp bắp "Từ tổng, Tô Thiện không phải đã bay qua Pháp..."

"Câm miệng, mẹ nó! Tôi cho cậu cơ hội nói lại lần nữa."

Hoá ra là biết rồi, Vương Triết không còn cách nào khác đành cúi đầu "Từ tổng, thành thật xin lỗi, cô ấy đã sớm rời đi."

Lòng ngực hắn phập phồng lên xuống, tức giận đến gương mặt căng ra trắng bệch, tay siết chặt đến gân xanh nổi đầy.

Không phải nói với hắn là đi chợ sao? Không phải là chỉ đi chợ rồi nên về với hắn sao?

Mẹ nó, Tô Thiện, em sống chết cũng không muốn cùng tôi sao?

Ngày đó lúc ăn cơm hắn đã thấy tất cả đều không thích hợp, lại có chuyện hai người lại có thể nấu ăn khẩu vị hợp nhau sao? Đến lúc uống xong bát canh hắn mới càng nghi ngờ đặc biệt, Tô Thiện có thói quen thích thêm rau thơm vào canh, ngày đó trong canh cũng có rau thơm.

Hắn cuối cùng cũng không nhìn được mà mò tìm bắt được cổ tay cô, đúng như hắn nghi ngờ, trên cổ tay trái quả nhiên có vết sẹo do cắt cổ tay để lại. Hắn không thể làm được, lúc trước thường dỗ dành cô ngủ, lúc cô ngủ say hắn nhìn vết sẹo đó rất chướng mắt liền sờ đi sờ lại rất nhiều lần. Không thể nào có chuyện hai người khác nhau lại có cùng đặc điểm giống nhau nhiều như vậy, hơn nữa bàn tay mềm mại của Tô Thiện hắn cũng chưa phải từng nắm bóp qua, làm sao có thể cảm thấy không quen.

Ngày đó hắn rất tức giận vì cô giả Tiểu Tô lừa gạt hắn, nhưng không ai biết, tận sâu đáy lòng hắn, nỗi niềm vui sướng liền nhanh chóng dâng lên.

Cô vậy mà không đi Pháp, lại về chăm sóc hắn, ở cạnh hắn.

Hắn giờ trò lưu manh hôn cô, ôm cô đều là vì hắn thích như vậy, có cô ở bên, hắn còn cần gì sao?

Giờ thì sao? Lại tiếp tục lừa gạt hắn, trốn đi.

Tô Thiện, tốt nhất là em trốn cho kỹ, nếu để tôi phát hiện, xem tôi có trói em về trừng phạt đến chết không?

Hắn đưa mắt nhìn Vương Triết, cậu ta cũng gan lắm! Một lần để cô chạy đi hắn còn chưa truy cứu, lần này lại tiếp tục để cô trốn đi, cuối cùng là có để hắn vô mặt không?

Hắn đứng dậy, chưa hết giận liền đưa chân đá cái ghế cái "rầm", quét mắt lạnh tanh nhìn cậu ta, lạnh lùng lên tiếng

"Cậu - chính thức bị sa thải."

Dứt lời, liền lướt qua người hắn, thân thể cao lớn dứt khoát đi ra khỏi cửa, ngay cả người phụ nữ phía sau hắn cũng chưa liếc mắt tới lần nào.

Hứa Tiểu Vi nện giày cao gót nhanh chóng đuổi theo, cô ta đuổi kịp liền bám lấy cánh tay hắn "Viễn ca, anh không sao chứ?"

Từ Hy Viễn dừng bước,cũng không quay đầu nhìn cô ta đến một lần,phun ra hai chữ lạnh nhạt "Bỏ ra."

Hứa Tiểu Vy càng thêm bám chặt,nững nịu hô một tiếng "Viễn Ca."

Dứt lời cô ta liền hét lên một tiếng ngã nhào xuống đất,người đàn ông sau khi vung tay hất cô ta ra liền sải bước chân rời khỏi,một lần ngoáy đầu cũng không có.Hắn thừa nhận hắn cũng chẳng phải đàn ông dịu dàng gì,đối với hắn mà nói,sự dịu dàng của hắn chỉ dành cho một người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lão Tam

Hứa Tiểu Vi kiêu ngạo vốn trời sinh,cô ta bị đẩy ngã tức giận đến văng tục.Đàn ông cô ta nhắm đến,không có chuyện không thuộc về cô ta.

Cách đây mấy ngày cô ta có vào bệnh viện lén làm phẫu thuật vá màn trinh,lại vô tình phát hiện bệnh án của Từ Hy Viễn.Mặc dù cô ta mới về nước,nhưng lại rất quen thuộc với cái tên Từ Hy Viễn này.

Lúc trước nhà họ Hứa cùng nhà họ Từ có quan hệ rất tốt,liền tạo hôn ước cho cô và Từ Hy Viễn.Lại không ngờ biến cố xảy ra,phu phụ nhà họ Từ đều chết sau thảm họa một đêm,ba mẹ cô thấy không ổn liền huỷ hôn ước,Từ Hy Viễn lúc đó chỉ lặng im không nói.Nhưng Hứa Tiểu Vi lúc đó đã ưng ý với anh ta,liền bám lấy không buông,sau này liền bị ba mẹ phát hiện bắt du học sang Anh Quốc.

Lần này cô đã về,người đàn ông đó phải là của cô.Ánh mắt cô ta loé lên,ngón tay son đỏ khẽ siết lại.

...

Từ Hy Viễn xưa nay đều là người có nguyên tắc,lại không ngờ vừa về nhà liền ngồi trên bàn ăn đến gần người,lúc hoàn hồn cũng đã là vài tiếng sau.Không khác gì tình trạng mất hồn.

Hắn đưa mắt nhìn quanh căn nhà rồi lại nhìn vào trong bếp,hình dáng người phụ nữ nhu mì lại hiện lên trong đầu hắn,không sao xoá mờ.

Hắn xoè bàn tay rộng lớn của mình,lại nhìn chăm chăm đến thất thần,nếu có cô ở đây thì tốt,không cần phẫu thuật cũng không cần thấy lại,hắn chỉ cần người phụ nữ đó.

Thấy lại thì được gì?Để nhìn căn nhà trống trải lạnh lẽo này đi.Hắn nhếch môi tự giễu,cảm thấy trong tim trống rỗng vô cùng.

Cái gì là hận thù,cái gì là đem cô sống không bằng chết,hắn từ lâu đã cho qua,sớm đã dụng tâm yêu thương người phụ nữ đó.

Tiểu Tô của hắn,Tô Thiện của hắn!

...

3 tháng sau.

"Vương Triết,cậu im miệng,tôi không đi."

Người đàn ông bắt chéo chân ngồi trên ghế làm việc,hắn đưa tay day day ấn đường mệt mỏi,mở miệng cáu gắt.

Vương Triết thờ dài,cậu lại không dám chọc giận đến hắn ta,nhanh chóng cầm theo tài liệu lui ra ngoài.

3 tháng trước ai biết cậu cực khổ thế nào mới quay lại được công ti,không khác gì chó con leo đèo theo chủ mong sự tha thứ.

Sáng sớm cậu đã đợi trước cổng nhà,sau n lần Từ Hy Viễn mặc xác cậu cùng đá cậu sang một bên,cuối cùng hôm đó cũng bị mắng thậm tệ không còn mặt mũi.

Nhưng cậu ta vốn không lạ gì tính tình tổng giám đốc nhà mình,vẫn một mực bám theo như con chó nhỏ.

Ngày đó Từ Hy Viễn có việc phải qua công trình,lại không ngờ bị đá rơi suýt trúng đầu,may lúc đó là cậu nhanh chóng đẩy hắn ra,còn mình nhập viện may mười mấy mũi.

Vẫn là không ngờ tổng giám đốc như vậy vẫn lạnh nhạt với cậu ta,cậu ta xuất viện liền tiếp tục làm chó nhỏ bám đuôi.

Không ngờ sáng hôm đó Từ Hy Viễn ra khỏi nhà gặp cậu,lại ném chìa khoá xe sang cho cậu,lạnh nhạt mở miệng "Đến công ti."

Vương Triết lúc đó thật mừng đến rớt nước mắt.

Nhưng số cậu ta cũng thật khổ, 3 tháng nay tổng giám đốc nhà hắn đều bày ra một gương mặt "lạnh lùng khó gần", cả ngày tâm tình đều không tốt. Số làm trợ lý như cậu ta cũng thật không may mắn cho lắm đi.

Từ Hy Viễn đêm về 5 bữa đã say hết 3 bữa, mỗi sáng thì quần thâm mất lại thêm một bậc, ăn đường chẳng khi nào thả lỏng, hút thuốc lá còn thường xuyên hơn trước đây.

Vương Triết nghiệm ra một điều: Tốt nhất là đừng lấy vợ, day vào phụ nữ liền rất mất phong độ, khôn khổ đi. Điển hình là tổng giám đốc nhà hắn.

Sáng hôm nay hắn đem tài liệu vào báo cáo, chỉ là bên khu vực mở rộng phía Tây đang trong thời kỳ quy hoạch lại có người khác dòm ngó muốn động tay, vẫn là Từ Hy Viễn nên đến đó một chuyến.

Vừa mở miệng đã bị mắng câm miệng, hắn còn thể báo cáo ư?

Tô Thiện ơi là Tô Thiện, cô làm sao lại khiến tổng giám đốc tôi thành ra như vậy.

....

"Hắt xì."

Tô Thiện xoa xoa cái mũi đỏ ửng, cảm thán hôm nay trời lại lạnh thêm rồi. Cô dọn dẹp dụng cụ mang xuống dưới, cẩn thận suy nghĩ mai phải làm thêm bao nhiêu bánh, hôm nay lại hết sớm rồi.

Tiệm bánh của cô mở cách đây không lâu, mặc dù cũng chẳng lời được nhiều, nhưng lại bán buôn rất tốt, còn nhận được rất nhiều phản hồi tích cực nha.

Cô cũng rất thích công việc này, vốn chính mình đã rất thích nấu ăn, lại nhìn những chiếc bánh nhỏ nhỏ xinh xinh do mình làm ra không khỏi cảm thấy vui vẻ hạnh phúc. Cô nhớ tới người đàn ông đó không thích đồ ngọt, không biết bánh cô làm có muốn ăn không đây? Tô Thiện lắc lắc đầu, còn có thể ăn sao?

"Bà chủ, còn bánh không?"

Tô Thiện nghe thấy âm thanh khàn khàn của một người đàn ông, cô ngẩng đầu lên thoáng chốc sững sờ:

"Lão Tam?"

Người được gọi là Lão Tam cũng khá ngạc nhiên khi người phụ nữ ngẩng đầu lên, hắn cười lớn "Tiểu Thiện, thật trùng hợp."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đem về nhốt lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Thiện pha hai ly cà phê bùng lên, cô đặt trước mặt Tô Minh Sơ một ly rồi chính mình ngồi xuống đối diện "Cậu về khi nào vậy?"

"Hôm qua. Người đàn ông hơi ngã ngửa tựa lưng ra sau ghế, chăm chú nhìn cô, ánh mắt không kiêng kị quan sát, rồi đột nhiên bật cười "Lại xinh đẹp hơn lúc trước rồi."

Tô Thiện liếc xéo anh ta "Cậu thì xấu hơn rồi!"

Tô Minh Sơ hậm hực không đồng ý, hắn đứng dậy "Cậu nói gì? Tớ đây vẫn đẹp trai chết người, còn có cả cơ bụng cuộn cuộn, muốn coi không?" Nói rồi hắn quả thực muốn cởi áo chứng minh.

Tô Thiện thăm mắng hắn bệnh thần kinh, cuối cùng đành tha hiệp "Được, được rồi! Lão Tam luôn đẹp trai nhất. Vẫn là thua ai đó một bậc đi.

Hắn ta tha mãi cười lớn, đưa tay xoa xoa đầu cô, nháy mắt "Vẫn là Tiểu Thiện hiểu chuyện."

Được rồi! Cô không muốn so đo với tên bệnh tự luyến nhà hắn.

Tô Minh Sơ là bạn đại học của cô, vốn còn có thêm hai người là Lão Nhị và Lão Tứ, nhưng bọn họ sau khi tốt nghiệp đều ra nước ngoài làm việc. Tô Minh Sơ cũng ra nước ngoài, nhưng không ngờ hôm nay lại trở về.

Vốn dĩ là bằng tuổi,thế nhưng trong nhóm lại chỉ có mình cô là con gái,nên bọn họ đều thân mật gọi cô là Tiểu Thiện.Tuy là bằng tuổi,ngược lại Lão Nhị và Lão Tứ thực sự giống anh trai cô hơn - bởi vì bọn họ rất nghiêm khắc.

Còn cái tên đang ngồi đối diện này,cả ngày chỉ biết cà lơ phất phơ trên choker cô.

"Tiểu Thiện,năm đó... tớ có biết chuyện của gia đình cậu.Thật xin lỗi,khi đó lại không ở bên cậu."

Tô Thiện hơi ngạc nhiên,mỉm cười yếu ớt "Không sao,cũng đã qua rồi."

"Còn nữa,tớ cũng biết cậu đã kết hôn rồi.Ly hôn đi,tớ sẽ giúp cậu."

Nét mặt cô hơi cứng lại,lắc đầu "Đã kết thúc rồi."

Tô Minh Sơ hơi ngẩn người nhìn cô "Cậu không vui à?"

Tô Thiện cup mắt,đúng thật là không vui "Lão Tam,đừng nhắc nữa,được không?"

"Được."

Tô Thiện ngồi hàn huyên với hắn ta một lúc liền tiễn hắn ta về,đúng là ngồi lâu với tên tự luyến như hắn thật mệt mỏi cô đi.

Cô không biết vì sao Tô Minh Sơ lại đến nơi xa thành phố như nơi đây,cô cũng lười hỏi hắn.Dù sao đại công tử như hắn cũng chẳng thích ở nơi khi ho cò gáy như nơi đây lâu đâu.

...

Sáng sớm hôm nay Từ Hy Viễn đột nhiên đổi ý lên máy bay đến thành phố X,làm Vương Triết còn chưa kịp sắp xếp đã phải lật đật cùng hắn ta đến sân bay.

Thành phố X rõ là lạnh hơn thành phố A,vừa xuống máy bay Vương Triết đã rùng mình vì lạnh,thậm chí trách tại sao lại không mang theo áo khoác,hắn nhìn Từ Hy Viễn một thân áo sơ mi đen đơn giản cùng quần Âu đen,cũng không giống hắn lạnh đến run người,tổng giám đốc nhà hắn mặc nhiên không bị ảnh hưởng bởi thời tiết có chút lạnh này.

Khu quy hoạch phía Tây ở hơi xa trung tâm thành phố X,nên bọn họ đành bắt Taxi đến đó.

Sáng dậy vừa mở cửa tiệm,Tô Thiện vô tình phát hiện ngoài cửa có một con mèo nhỏ,cô không chần chừ vội chạy ra ôm lấy mèo con vào lòng,hình như là đói bụng rồi,nhìn thấy cô liền không sợ mà kêu "meo meo" rất đáng thương.Cô nghĩ nó cũng thật biết điều nha,thôi thì tạm chứa chấp em vậy,nếu chủ em tìm đến thì trả lại cho người ta.

Cô nói rồi xoay người bế mèo con vô nhà,bóng dáng người phụ nữ vừa khuất sau cánh cửa cũng là lúc chiếc Taxi chạy ngang qua.Từ Hy Viễn vô thức đưa mắt ra ngoài cửa sổ,thấy cái tên "Tiệm Bánh Tô Tô" khế nhứ này,cái chữ "Tô" này cũng thật khó chịu đi.

3 tháng,hắn liên tục điều tra các chuyến bay từ Trung Quốc đi các nước,đặc biệt là camera ở các sân bay,nhưng vẫn không hề có tung tích của người phụ nữ đó.Cô dường như bốc hơi khỏi thế gian.

Nói không nhớ chính là không trung thực,hắn nhớ người phụ nữ đó chết đi được.

Để hắn tìm được,hắn liền đem cô nhốt lại,tránh lại để cô chạy lung tung.

Tiệm bánh,

Tô Thiện đột nhiên cảm giác thấy lạnh cả người,cô nhìn trời hôm nay không có lấy đến một chút nắng,lại lạnh hơn rồi.

Hôm nay Tô Minh Sơ nay lại đến tiệm cô lười biếng ngồi ngả ngón ra đó.Tô Thiện mặc hắn,cô còn phải bán bánh rồi lại bận rộn chuẩn bị nguyên liệu làm bánh mới.

Tô Minh Sơ rất thích ăn ngọt,hắn vừa lấy điện thoại chơi game vừa ăn bánh,liền như vậy ngồi tới trưa đã ăn hết 3 cái bánh Tiramisu,thật đúng là thiếu việc.

Low Carb Keto

Tiramisu

Hắn chơi điện thoại chán liền quăng lên bàn, nhìn sang Tô Thiện đang bận rộn bán bánh, hắn xoa xoa cái bụng đi lại "Tiểu Thiện, có com trưa không nha? Thật đói!" (*Liêm sĩ anh ơi!!*)

Tô Thiện tươi cười cảm ơn thối tiền lại cho khách, đợi người ta đi rồi mới thay đổi sắc mặt quay sang lườm liếc hắn "Cậu ăn hết ba chiếc bánh, giờ còn la đói?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Xuất hiện

Hắn sờ sờ mái tóc ngắn cùn của mình, không một chút ngại ngần nháy mắt với cô "Cái đó khác, cơm trưa khác."

Tô Thiện hừ lạnh, cổ tình cao giọng "Tớ nấu cơm sợ không hợp khẩu vị Tô đại thiếu gia."

Hắn gật gật cái đầu, đưa tay sờ cằm, còn tỏ ra rất khoan dung "Không sao, thiếu gia đây cũng không chê cậu."

Xét về mặt dày, hắn xếp 2 chẳng ai dám xưng nhất đâu "Này, Lão Tam, cậu không đi làm sao? Hay là không có việc gì làm?" "Chẳng lẽ còn muốn ở lì chỗ cô, chiếc Audi của hắn để trước tiệm cô cũng thật chói mắt rồi, lại thêm bộ dạng đào hoa dát vàng của hắn, khiến ai vào tiệm cô cũng đều không rời mắt nơi hắn, đặc biệt là phụ nữ đi."

"Thiếu gia đây làm chủ, thích đi hay không còn tùy tâm trạng." Thật ra thì khu quy hoạch kia hắn dành không được, thất bại rồi.

Hắn đương nhiên biết khu quy hoạch kia vốn sẽ được bàn giao về Từ Hy Viễn, nhưng hắn vẫn muốn nhúng tay dành lại, ai sợ hắn riêng Tô Minh Sơ còn lâu mới sợ. Hừ, coi như lần này anh đây nhường.

Dù sao tới cái nơi tồi tàn này cũng không tệ, còn gặp được Tiểu Thiện bé bỏng của hắn.

Hắn đột nhiên nhớ tới điều gì, đi lại khoác lấy vai cô, cà lơ phớt phơ cúi đầu:

"Này, Tiểu Thiện! Người đàn ông cũ của cậu tới đây rồi đấy!"

Tô Thiện đột nhiên run lên một cái, đánh rơi cái thìa xuống đất, cái gì người đàn ông cũ, cô ngược mắt nhìn hắn "Cậu nói ai?"

Tô Minh Sơ không để ý tới cô có điều khác thường, hắn dừng dừng đáp "Còn ai nữa, Từ Hy Viễn."

Hắn đương nhiên biết Tô Thiện gả cho Từ Hy Viễn, nếu không phải vì ba mẹ hắn sống chết ngăn cản, hắn đã chạy về cướp dâu rồi. Tiểu Thiện bé bỏng của hắn khi nào lại đến lượt tên sói già như Từ Hy Viễn!

Tô Thiện nhanh chóng đẩy hắn ra, vội vàng "Cậu về đi, tớ muốn đóng cửa tiệm!" Tô Thiện phát hiện, cô sợ gặp lại hắn.

Hắn xoa đầu cô "Yên tâm, hắn tới có việc, không phải đến tìm cậu đâu?"

Hắn suy nghĩ một lát liền cau mày:

"Này! Cậu sao phải sợ hắn? Yên tâm, Tô đại thiếu gia sẽ che chở cho cậu." Hắn vỗ ngực đảm bảo, mặt hào hứng như ra trận.

Tô Thiện còn lâu mới tin hắn, cô đẩy hắn ra, Tô Minh Sơ lại áp sát người cô "Tiểu Thiện, tớ không hiểu vì sao cậu lại đi gả cho một tên xứng tuổi chú mình như vậy, cũng hơn đến mười mấy tuổi nha!"

"Là 11 tuổi." Tô Thiện đáp, nhắc đến thì cô mới nhớ Từ Hy Viễn thật ra cùng cô chênh lệch khá lớn, nhưng mà hắn ta vốn có gương mặt yêu nghiệt thế kia, chẳng giống sẽ hơn cô tới 11 tuổi. Ở bên hắn, hình như Tô Thiện đã quên mất cái vấn đề tuổi tác này.

Quên đi, vấn đề chính bây giờ không phải là đi so tuổi tác, Tô Thiện đưa tay đẩy người Tô Minh Sơ, hắn được nước lấn tới lại áp sát người cô "Tớ mặc kệ, dù sao hắn cũng là đồ cũ. Hay là, cậu thử xem xét tớ đi?" "Hắn câu khoe môi, nháy mắt "Tớ vừa đẹp trai vừa giàu có này, thế nào?" (khụ... dám nói Lão Từ nhà là đồ cũ, để Lão Từ nghe được xem có thiên người không?)

Tô Thiện chán ghét nhìn cái vẻ phong lưu của hắn, đưa tay đập cái bốp lên đầu hắn, lãnh đạm "Đừng chọc tớ văng tục!" Tên này không đánh không được, cũng chỉ có duy nhất hắn biết chọc cô tức tới văng tục bậy.

Tô Minh Sơ ôm đầu la oai oái, nắc nọ "Bà chẳng đánh đá, còn lâu mới có ai thềm lấy cậu!"

Tô Thiện mặc cười nhìn cái điệu bộ làm quá lên của hắn, cô cũng hòa theo đùa "Ôi ôi, Tô đại thiếu gia không phải lúc này còn muốn tớ xem xét sao? Được rồi, tạm chấp nhận cho cậu làm tình nhân bé bỏng của tớ, được không!" Nói rồi Tô Thiện đưa tay xoa xoa đầu hắn, cái chữ "không" sau cùng còn cổ tình làm nũng kéo dài.

Hắn và cô trước giờ cũng quen đùa với nhau như vậy, thật ra thì cũng chẳng có chút tâm ý gì cả.

Nhưng một màn áp sát xoa đầu nói lời yêu thương lại rơi vào mắt người đàn ông đứng ngoài cửa tiệm này lại chường mắt hơn bao giờ hết.

Từ Hy Viễn hít sâu một hơi, bước chân nhanh chóng đi lại kéo mạnh Tô Thiện ra sau mình, giẫy tiếp theo liền không nói một lời nặng tay quăng nắm đấm lên mặt Tô Minh Sơ.

Tô đại thiếu gia chặt vật ngã nhào ra phía sau, làm nguyên liệu, bột bánh đổ hết ra nền. Hắn ta mắng thảm một tiếng, khó khăn đứng dậy muốn giành lại Tô Thiện.

Từ Hy Viễn còn lâu mới đề hấn như ý, anh* tức giận đưa chân đạp Tô Minh Sơ ngã nhào, rồi lại xách hấn* lên "Mẹ nó! Ai cho mày đụng vào cô ấy?" Dứt lời lại quăng đấm lên mặt hấn.

(Tôi đây đổi cách xưng hô: Anh: Từ Hy Viễn, Hấn: Tô Minh Sơ)

Tô Thiện còn chưa hết hoảng bởi sự xuất hiện của Từ Hy Viễn, cả người cô run lên luống cuống không biết phải làm gì. Lại thấy Từ Hy Viễn sắp đánh Tô Minh Sơ đến tận mặt, Tô Thiện sợ hãi kéo lấy cánh tay anh "Đừng đánh nữa, anh đừng đánh nữa." Thật ra cái tên Tô Minh Sơ này chỉ được cái miệng ba hoa, bị đánh như vậy còn không biết đánh trả.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Rất nhớ ,rất nhớ anh

Thấy Từ Hy Viễn vẫn một mực không chịu dừng tay, Tô Thiện bất chấp nắm đấm anh rơi xuống, nhào đến ôm lấy Tô Minh Sơ, chắn phía trên hấn, hai mắt nhắm chặt.

Cô sợ mặt Tô Minh Sơ bị đánh đến tàn, chỉ sợ sau này hấn sẽ điên mất, đối với hấn mà nói, mặt của hấn còn hơn bảo vật quốc gia đi.

Không đau đớn như cô tưởng, Tô Thiện mở mắt, thấy gương mặt Tô Minh Sơ bầm tím còn chảy cả máu trước mặt không khỏi giật mình hoảng hốt mà quên mất gương mặt lạnh lẽo phía sau "Cậu có sao không?"

Hấn cong khoe môi, khê rên lên vì đau "Cậu nói xem có đau không?"

Tô Thiện thâm mắng hấn giờ này còn cợt nhả được, chưa kịp đỡ hấn dậy đã bị một lực mạnh kéo về phía sau, Từ Hy Viễn mắt như bắn ra lửa nhìn cô, có chút thờ dờn đập, nghiêng răng nghiêng lợi "Ngoại tình với tên mặt trắng này?"

Tô Thiện nhìn hấn, phát hiện ánh mắt hấn không khác gì trước đây, càng nhìn càng đáng sợ. Cô cúi đầu, không đáp. Hấn lại có thể nghĩ tới chuyện cô ngoại tình?

"Phải, cô ấy chê anh già đấy! Ngoại tình với tôi không phải là sáng suốt hơn sao?" Tô Minh Sơ đứng dậy đưa tay lau khoé miệng rớm máu, ngẩng nhìn Từ Hy Viễn chăm chọc.

"Mẹ nó, rõ là mày còn thiếu đòn." Từ Hy Viễn sắp lại muốn đánh hấn, đã bị một bàn tay mềm mại không xương quần quanh eo hấn, Tô Thiện ôm lấy eo hấn, nhỏ giọng "Đừng đánh."

Tay hấn dừng lại trong không trung, vẫn là chậm rãi buông xuống, quay người đối diện với cô, khó khăn mở miệng "Lo cho hấn?"

"Hỏi thừa! Tôi đây vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi, Tiểu Thiện không lo sao được!" Tô Minh Sơ lên tiếng cướp lời, đưa lưỡi đảo quanh miệng, có chút ề ảm.

Tô Thiện cắn răng liếc xéo hấn. Tô Minh Sơ! Cậu không thể ngậm miệng một chút sao, lo cmn tổ tông nhà cậu.

Từ Hy Viễn dùng sức siết chặt hai bàn tay, vẫn chăm chú nhìn cô "Tôi hỏi em, em có lo cho hấn không?"

Tô Thiện sợ hãi chớp chớp mắt, không trả lời. Trả lời làm sao cũng không đúng, quả thực có lo, nhưng cũng không phải là lo cho lắm, cùng lắm thấy tiếc bộ mặt đẹp trai của hấn.

Được lắm! Im lặng là thừa nhận chứ gì?

Từ Hy Viễn cố gắng bình tâm không tiếp tục động thủ, ánh mắt chuyển sang hướng Tô Minh Sơ, từng chữ từng chữ một cảnh cáo, ánh mắt rét buốt "Tốt nhất đừng để tôi gặp lại tên ẻo lã như cậu."

"Còn nữa, thứ con nít chưa cai sữa như cậu, Tô Thiện nhà tôi không hứng thú."

Anh không tin anh lại không đẹp trai hơn hấn ta.

Từ Hy Viễn khinh khỉnh liếc hấn:

"Vợ tôi chỉ thích tôi!" Dứt lời anh kéo Tô Thiện ra ngoài, mặc cô vùng vẫy nhét cô vào trong xe.

Anh đi vòng hướng còn lại mở cửa ngồi vào bên cạnh cô,gầm lên với tài xế "Lái xe về khách sạn."

Tô Thiện bất giác sợ hãi co rụt vào một góc sau xe,cô ngay cả nhìn cũng không dám nhìn anh,mắt không biết hướng đi đâu liền nhìn chăm chăm xuống dưới chân.

Tại sao anh lại biết cô ở đây?Anh có biết chuyện cô giả làm Tiểu Tô chưa?Vương Triết không phải đã nói gì với anh rồi chứ?

Đầu óc cô căng thẳng tới độ,khẽ liếc mắt nhìn sang Từ Hy Viễn ngồi thẳng người bên cạnh cô,mắt nhắm lại.

Anh căng cứng cả người,sợ mất bình tĩnh lại dọa đến cô.Tô Thiện thường ngày đã sợ anh,vẫn là nên kiềm chế.

Anh ở khu quy hoạch vô tình nghe được một số người làm cười nói bàn luận "tiệm bánh Tô Tô" có cô chủ rất xinh xắn hay cười,còn làm bánh rất ngon,tên cái gì Tô Thiện...

Anh mặc Vương Triết kêu gọi phía sau đến giờ gặp nhà đầu tư,nhanh chóng bắt taxi chạy đi.

Anh từng tưởng tượng hàng trăm cảnh tượng khi gặp lại cô,lại không ngờ lần này chộc anh tức đến động thủ.

Vừa đến trước cửa tiệm,đã bắt gặp một màn ân ái cười nói vui vẻ như vậy,anh lập tức không giữ được lí trí.

Nhìn gương mặt anh nhưng nhớ bao ngày vui vẻ cười nói,lại không phải là với anh mà lại cùng một người đàn ông khác.Anh thừa nhận,anh ghen chết đi được,hận không thể bóp chết cái tên mặt trắng kia.

Không phải Tô Thiện thay lòng đổi dạ thích người trẻ tuổi như tên mặt trắng đó chứ?

Anh như vậy rất già sao?Rõ là rất đẹp trai ngồi ngồi đi.

Nhưng dù sao đối với cô cũng chênh lệch khá lớn.

Từ Hy Viễn mở mắt quay sang nhìn cô,nhìn không được đưa tay kéo thân thể mềm mại của người phụ nữ vào trong ngực,chỉ một mực ôm lấy cô,không một lời thừa.

Như vậy liền cảm thấy thoải mái,cả thế giới như thu lại trong lòng ngực anh,rất tốt.

Anh cúi đầu nhìn,chỉ thấy gương mặt nhỏ bé của cô hơi ửng đỏ,xinh đẹp động lòng người.Người phụ nữ của anh đã trở lại bên anh,vì có sao lại có cảm giác lo được lo mất.Bàn tay hần khẽ siết cô vào lòng,thoả mãn hít hà mùi hương quen thuộc trên người cô.

Cuối cùng cũng tìm lại được Tô Thiện của anh,chỉ là của mình anh.

Tô Thiện ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người Từ Hy Viễn,hòa lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt.Cô hít một hơi,cảm thấy không còn sợ hãi như trước,cô thừa nhận bản thân quả thực là rất nhớ,rất nhớ anh.

....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Anh ấy rất giàu

Vương Triết khi bắt Taxi chạy theo tới nơi,cậu ta có chút vội trả tiền rồi chạy sọc vào trong.Nhìn qua một lượt,chỉ thấy người đàn ông thoạt nhìn có vẻ trẻ tuổi đang xuyt xoa xử lí vết thương trên mặt.

Tô Minh Sơ vừa đem thuốc bôi lung tung lên mặt vừa khó chịu rên hừ hừ,đau chết hần rồi,mẹ kiếp tên sói già bạo lực Từ Hy Viễn.

Hắn thấy có người đi đến,ngước mắt liền nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên há hốc mồm của một người đàn ông lạ mặt,hắn khó chịu "Nhìn cái gì?"

Chưa thấy trai đẹp bao giờ à!

Vương Triết lại gần "Cậu bạn,có thấy một người đàn ông cao lớn,mặt mày lạnh lùng... ừm,mặc áo sơ mi đen vào đây không?"

Tô Minh Sơ nhếch môi,đây không phải là hỏi Từ Hy Viễn sao?

"Có đấy!Anh quen hắn??"

Vương Triết gật đầu "Tôi là trợ lý."

Tô Minh Sơ hài lòng gật gật đầu, ngoắc ngoắc tay "Lại đây!"

Vương Triết vừa đi lại hẳn đã quăng thuốc khử trùng cùng băng cá nhân qua, ngã người ra sau ghế, hai chân gác chéo thoải mái đung đưa "Tổng giám đốc nhà anh đánh tôi. Được rồi, thân làm trợ lý như anh cũng chịu trách nhiệm chút đi."

"Hả, Từ tổng đánh cậu? Không phải chứ?" Cậu ta biết tổng giám đốc nhà mình có chút cộc cằn, khó tính nhưng cũng không đến mức đánh người chứ? Trừ phi... được rồi, lại liên quan đến Tô Thiện đi.

Vương Triết thờ dài, có chút không muốn xử lý vết thương giúp hẳn, nhìn gương mặt bầm tím xanh đỏ của hẳn, lại một lần nữa thờ dài thờ dài "Cậu bạn, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng chọc vào người phụ nữ của Từ tổng, chết không thấy xác đấy!"

Tô Minh Sơ đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe tới liền mở mắt, đuôi mắt xéch lên "Tôi cứ thích chọc đấy!" Ông đây phải đòi lại chút lợi lộc cho Tiểu Thiện bé bỏng, tưởng ông đây sợ chắc, hừ, còn lâu!

Vương Triết đem băng cá nhân dán lên chỗ trầy nơi trán hẳn, lại thờ dài lắc đầu "Tuổi trẻ bây giờ thật ngang bướng."

"Này! Nói ai tuổi trẻ ngang bướng." Tô Minh Sơ đứng dậy, khí thế bùng bùng áp về trước "Nói xem, anh hơn tôi được bao nhiêu tuổi? Còn giả vờ làm người lớn dạy bảo con nít à?"

Vương Triết hơi nghiêng người, cậu ta còn vài tháng nữa liền bước qua tuổi 27, cũng không phải còn là thanh niên trẻ tuổi gì! Nhìn cậu thanh niên trước mặt, quả thực là có cao hơn cậu ta một chút, nhưng đoán chừng cũng còn trẻ đi.

"Không nói với cậu nữa, tôi đi đây."

"Cũng chẳng mượn ở lại." Hẳn cọt nhả lên tiếng, con mắt đảo đảo rồi neho lại nhìn người đàn ông hướng cửa đi ra, tính tình ngậy thơ như vậy hèn gì bị tên sói già kia lừa làm trợ lý, hừ!

Hẳn cũng muốn có trợ lý à!

Vừa về nước đã bị ông già bắt quản lý công ti, hẳn không một lời liền bỏ chạy đến đây, tiện thể tranh dành khu quy hoạch kia, lại không ngờ thất bại. Tô Minh Sơ sờ sờ cằm, đột nhiên học theo ai đó thờ dài ngán ngẫm.

(Học ai đó thì lướt lên một tí nha!)

Từ Hy Viễn đem Tô Thiện về khách sạn mình ở, anh từ đầu đến cuối đều lạnh mặt kéo cô lên phòng.

Tô Thiện sợ anh nổi giận, cố gắng theo kịp bước chân anh, khó chịu cũng không dám nói một lời.

Anh đem cô đẩy vào phòng, khoá trái cửa. Giây sau liền áp Tô Thiện vào tường, thân thể cao lớn đè ép mạnh bạo hôn lên môi cô, anh từng chút từng chút một gặm cắn môi cô, không chút lưu tình chăm chọc, khuấy đảo.

Tô Thiện đột nhiên đưa chân giẫm mạnh lên chân anh, mạnh tay đẩy ta, tức giận vung tay lên mặt Từ Hy Viễn, trợn trừng mắt lên, hai mắt đỏ lên là sắp khóc tới nơi.

Từ Hy Viễn mặc kệ bên mặt vì cái tát của cô mà có chút đau, hẳn nổi giận đưa tay siết lấy vai cô, cao giọng "Sao? Giả câm riết thành quen à?"

Tô Thiện hoảng hồn, hoá ra anh biết rồi, là Vương Triết nói cho anh ư? Cô sùng người nhìn anh, có chút hoảng sợ co rụt người, đôi mắt tràn đầy lửa hận kia bất giác làm cô thấy sợ hãi vô cùng, Tô Thiện bắt giác cụp mắt.

Từ Hy Viễn thấy cô một mực tránh né anh như rắn rết, ngay cả nhìn cũng không muốn, tay anh khễ tăng thêm sức lực, gầm quát "Lại không muốn nói?"

Cô bị anh bóp đau khễ cọ người, khễ kêu lên "Đau..." Giọng điệu có phần làm nũng.

Từ Hy Viễn ăn mềm không ăn cứng:

"Em còn biết đau ư? Vậy thì ngoan ngoãn cho tôi!" Anh buông tay ra, ánh mắt dịu xuống, có phần xót xa nhìn cô.

"Về thành phố B với tôi."

"Tôi không về." Mọi chuyện trước đây lại quanh quẩn hiện lên trong đầu cô, anh hận cô như vậy, còn biết cô giả làm Tiểu Tô, về với anh... cuối cùng sẽ không có kết cục tốt. Cô sợ...

Hẳn không thể tin cô lại lập tức từ chối hẳn, vẻ mặt nhỏ nhắn còn rất quật cường, hẳn lo sợ:

"Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa cho tôi?"

"Tôi nói... tôi không muốn về."

Nỗi lo sợ ngày một lớn lên trong lòng anh, Từ Hy Viễn nhìn cô, ánh đường cau chặt:

"Cuối cùng là em ngoại tình đúng không Tô Thiện, em thích tên mặt trắng kia?"

Tô Thiện đảo mắt không dám nhìn hấn, ậm ờ nói dối "Đúng, tôi thích anh ấy... anh ấy... anh ấy..."

Tô Thiện bịa đại một lí do:

"Anh ấy rất giàu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tra nam

Nếu nói là đẹp trai thì không phù hợp cho lắm, người đứng trước mặt cô đây rõ là đẹp hơn.

Từ Hy Viễn nắm lấy tay cô, lãnh đạm mở miệng "Hắn có thể giàu hơn tôi sao? Tô Thiện, tôi đây cũng không thiếu tiền."

Hấn* nhìn chằm chằm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, khó khăn nói "Tôi có thể nuôi cả vạn Tô Thiện như em, hay là tôi đem tài sản của mình cho em hết nhé, còn cả nhà, xe tôi đều cho em hết?" Đừng nói là vạn người, có nhiều hơn nữa hấn cũng nuôi được đi.

*Vì một số lí do không phù hợp, vẫn xưng Từ Hy Viễn là hấn nhé!

Từ Hy Viễn nhìn cô, không ai biết trong mắt hấn có bao nhiêu nhu tình dịu dàng, khó sờ lên tiếng:

"Em nói đi? Hấn cho em bao nhiêu tiền? Tôi cho em nhiều hơn, được không?"

Tô Thiện há hốc mồm nhìn hấn, trong đầu chỉ còn lại vài chữ hấn nói "nuôi cả vạn Tô Thiện như em", cô bủ môi tức giận hậm hực đá chân hấn:

"Tra nam." Có thể nuôi cả vạn người như cô, còn cần cô làm gì, đi mà nuôi mấy em chân dài của hấn, hừ.

Tra nam? Từ Hy Viễn hấn làm gì khi nào lại trở thành tra nam trong mắt cô rồi?

"Tô Thiện, không được hư!" Đừng cậy hấn thương cô, liền muốn làm loạn sao?

Quả thực là rất thương đi, nhưng cũng phải ra dáng đàn ông một chút.

Tô Thiện liếc xéo hấn, cúi đầu di di chân, có chút nuối tiếc mở miệng "Tôi cũng không là gì của anh."

Tâm trạng có chút phiền muộn, Tô Thiện không nhịn được mở miệng "Không đúng, từ đầu chúng ta đã vốn không là gì."

Cô bất giác nhớ tới ngày kết hôn của hai người, cô khi đó lần đầu tiên gặp hấn cũng đã từng như bao thiếu nữ mơ mộng về một cuộc hôn nhân đẹp đẽ.

Cô cũng đã từng tin tình cảm là thứ có thể dần dần vun đắp, dần dần tốt lên. Cuối cùng Tô Thiện cũng nhận ra, chỉ là mình cô đơn phương vun đắp để rồi nhận được sự tàn ác, tuyệt tình từ hấn.

Tô Thiện hít sâu một hơi, ngược mặt thẳng thẳng đối diện với hấn, cuối cùng cũng không tránh được đối mặt rõ ràng "Tôi biết, anh rất hận tôi, vì tôi mà anh bị tai nạn, vì tôi mà anh không nhìn thấy, rồi lại còn giả Tiểu Tô lừa gạt anh, nhưng mà..." Nói tới đây, Tô Thiện đảo mắt đi chỗ khác, đôi mắt phỉm hồng "Tôi cuối cùng với anh không còn quan hệ gì cả, chúng ta..."

"Kết thúc rồi."

Hai tay Từ Hy Viễn bắt giắc siết chặt thành nắm đấm, mắt hấn đỏ ngầu đánh đánh nhìn cô, quai hàm siết chặt, lửa giận ngày một lớn bí bách nơi lồng ngực, tựa như giấy sau liền muốn bóp chết người phụ nữ đứng trước mặt.

Hấn nói "Tô Thiện, tôi không thừa nhận tôi và em chưa từng có quan hệ, điều đó tôi không cho phép. Dáng vẻ em nằm dưới thân tôi khóc lóc van xin thế nào, Từ Hy Viễn tôi còn nhớ rõ chưa từng quên."

Hấn nhếch môi, giọng điệu vừa lạnh nhạt vừa khiêu khích "Có cần tôi giúp em nhớ lại không? Xem thân thể em có bao nhiêu đối với tôi rất thích hợp?" Dứt

lời, bàn tay to lớn của hắn không thành thật vuốt ve eo cô, Tô Thiện khẽ run lên né tránh, Từ Hy Viễn liền bóp lấy eo nhỏ kéo thân thể người phụ nữ sát lại, ngả ngón bắt lấy cằm cô "Em nói em, thân thể em vì sao còn mẫn cảm như vậy?"

"Anh câm miệng!"

"Cái miệng này của em thật không thành thật. Tôi hỏi em lại lần nữa, tôi và em có quan hệ gì, hửm?" Dám trả lời không có quan hệ liền biết tay hắn, người phụ nữ này càng nhân nhượng cô lại càng không biết điều chọc tức hắn. Dám nói với hắn hai từ "kết thúc", còn lâu!

Tô Thiện trừng mắt, há to miệng cúi đầu cắn lên bàn tay hắn đang đặt nơi cằm cô, mạnh bạo mà cắn xuống.

Mùi tanh xộc vào khoang miệng, Tô Thiện buông bàn tay hắn ra, chán ghét đảo miệng phun ra ít nước bọt, một lần nữa không sợ xệch trừng mắt nhìn hắn "Tôi chính là ghê tởm đồ háo sắc như anh."

Từ Hy Viễn nhìn vết cắn trên tay mình, vết cắn hình lưỡi liềm cong cong chảy cả máu, hắn ngược lại không hề thấy đau đớn bằng những lời sát thương của cô, bằng vẻ mặt chán ghét đó của cô, không nhịn được tóm lấy thân thể cô kéo sát lại, gặm lên:

"Em nói tôi ghê tởm háo sắc? Mẹ kiếp, đến đàn bà tôi cũng chỉ đụng đến mình em! Tôi ghê tởm chỗ nào? Háo sắc chỗ nào?"

Tô Thiện không nhân nhượng cao giọng hét vào mặt hắn "Anh nói thì tôi phải tin sao? Tôi phi nhổ vào!" Chỉ đụng tới mình cô, đúng là còn có thêm tật nói dối rất giống thật đi, đồ bại hoại như hắn không nuôi cả hậu cung tam thê tứ thiếp cô mới không tin.

"Em nói đi, em thấy tôi ngoại tình? Tôi cùng đàn bà day dưa? Hay là em thấy tôi lên giường với đàn bà khác chưa? Há? Em nổi điên cái gì?" Hắn thề, lần đầu tiên hắn có cảm giác không biết phải làm sao để giải thích với một người, nếu là trước đây hắn đã trực tiếp đá sang một bên, đến liếc cũng không cần.

Tô Thiện lập tức nhớ lại hình ảnh trước đây, càng muốn tát cho hắn một cái, hai tay chặt tay, môi đỏ mọng khẽ nhếch "Từ tổng đây thật biết nói dối không chớp mắt, trước đây tôi còn thấy Sở Thanh Hạ cùng anh âu yếm nhau, anh đừng nói là tôi nhìn lầm!"

Cô nhấn mạnh hai chữ "âu yếm" kia, hình ảnh Sở Thanh Hạ ngồi trên chân hắn yếu điệu mê người lúc đó từng nói với cô là "tình đồng chí", có ma mới tin.

Từ Hy Viễn đưa tay bóp trán, quả thực là có thật. Lúc đó hắn tới Sở Diệu cố tình muốn gây khó dễ cho cô, hắn biết Sở Thanh Hạ có ý với mình, vốn chán ghét muốn đẩy cô ta lại thấy cô mở cửa đi vào liền mặc kệ, hắn là muốn xem... Tô Thiện lúc đó xử trí như thế nào? Lại không ngờ cô thể mà tỏ ra không quen biết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cô ấy là vợ tôi

"Lúc đó.."

"Được rồi, giải thích chó má gì của anh cũng đừng mong tôi tin, thôi lưu manh háo sắc của anh đi mà tìm người khác. Tô Thiện tôi với anh cũng chẳng còn quan hệ gì!" Dứt lời, cô mạnh tay gạt hắn ra, xoay người mở cửa đi khỏi.

Từ Hy Viễn ngẩn người một lúc, không phải là cô đang ghen chứ? Suy nghĩ đó làm tâm tình hắn bỗng dưng tốt lên, vội đuổi theo cô.

Tô Thiện nghe bước chân phía sau liền nhanh chóng bước nhanh chân vội chạy đi, lúc tới ngã rẽ lại không chú ý mà đâm sầm vào một người đàn ông mập mập, làm rơi cái túi bóng trên tay người ta, rau củ lộn ra đất.

Tô Thiện hốt hoảng xin lỗi, cúi người vội vàng nhặt đồ vào lại trong túi bóng, không để ý phía sau có đôi mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm.

Từ Hy Viễn lúc đi đến liền kéo cô dậy ôm vào ngực mình, không vui liếc xéo người đàn ông kia "Hắn ta là ai?"

"Bỏ ra, anh không thấy tôi đang làm gì sao?" Tô Thiện phát cáu thúc nhẹ cùi chỏ vào bụng hắn, vội vàng quay sang người đàn ông kia "Thật xin lỗi, xin lỗi, ngại quá!"

"Không sao, không sao. Nếu vợ chồng hai người có việc thì đi trước đi, tôi... tôi nhặt cũng được." Nói rồi anh ta nhích thân thể mập mập tới trước, từ từ nhặt từng thứ bỏ vào túi.

"Anh ta mới không phải chồng tôi!"

"Cô ấy là vợ tôi."

Người đàn ông mập mập lắc đầu, chắc là vợ chồng son cãi nhau đây mà.

Tô Thiện lười cái hần, vẫn là cái người nhặt cho xong mấy củ khoai tây lăn ra ngoài, cô phui phui tay đứng dậy "Là tôi bắt cần bị chó đuổi nên va vào anh, thành thật xin lỗi." Cô cười nói như không, rất tự nhiên rồi đi, coi người đàn ông cao lớn phía sau như không khí.

Người đàn ông mập mập bất giác nhìn quanh, khách sạn cao cấp như vậy lại có thể để chó vào ư?

Ánh mắt hướng tới trên người Từ Hy Viễn đang lạnh mặt đen xì, anh ta khụ một tiếng "Nhìn là biết vợ anh giận anh rồi!"

Từ Hy Viễn nhìn cái dáng nhỏ nhắn khuất sau ngã rẽ, hần cau mày muốn đuổi theo đột nhiên lại dừng chân, mặt mày lạnh tanh nhìn người đàn ông kia, lạnh giọng "Sao anh biết?"

"Tôi nói anh à! Người ta là con gái, anh phải nhẹ nhàng đồ một tí, chiều chuộng một tí, đừng có cả ngày mặt mày nhăn nhó nghiêm túc như vậy, không dọa cô ấy mới lạ."

Nói rồi anh ta đem túi bóng đầy rau củ quơ quơ trước mặt Từ Hy Viễn "Vợ tôi cũng mới giận tôi, còn bỏ nhà ra khách sạn này ở, tôi còn phải đi chợ nấu ăn ngon để dỗ cô ấy đây này! Phụ nữ à, phải nâng niu như bảo vật."

"Nhiều chuyện." Từ Hy Viễn bỏ lại hai chữ, xoay người trở về phòng, mặt đầy suy tư.

Mặt hần như vậy dọa cô ư? Kì lạ, về mặt đẹp trai cũng có thể dọa người sao?

Tô Thiện muốn hần nhẹ nhàng chiều chuộng à? Nếu cô muốn thì có thể nói với hần mà!

(EQ như anh cho mặt vợ là vừa:)))

Hần còn chưa đủ nâng niu cô như bảo vật ư?

Hay là phải học tên đó, nấu ăn để dỗ dành cô?

Đúng là phụ nữ thật khó chiều đi!

Từ Hy Viễn lắc đầu, trầm tư đứng bên cửa sổ một lúc vẫn không suy nghĩ ra cách giải quyết.

Hần đem điện thoại cho Vương Triết, đầu dây bên kia vừa bắt máy hần đã vào vấn đề chính "Con gái muốn được dỗ như thế nào?" Hần chắc chắn, Tô Thiện hần là đang ghen đi, đúng vậy!

Đầu dây bên kia Vương trợ lí được một trận há hốc mồm, cậu ta lú lú "Tổng giám đốc, ngài... ngài bị mất điện thoại à?"

"Mất cmn nhà cậu, mau trả lời."

Đây đúng là tổng giám đốc nhà cậu ta rồi "E hèm, cái này tôi cũng không rành, tôi còn chưa có bạn gái bao giờ mà..."

"Cho cậu 5s để đưa ra đáp án."

Cậu ta vội hoảng, giọng cũng cao hơn, hấp tấp nói "Quà! Đúng rồi, chính là quà. Theo tôi được biết thì phần đa con gái đều thích quà, nhất là..."

"Quà gì?" Hần cắt ngang giọng như tra xét.

"Ừm... cái này à..."

"Cậu còn 3s."

Vương Triết bất giác đỏ mặt hỏi, cậu ta thấy có cô gái dắt theo chú cún lông xù nhỏ xíu không xa phía đó, vội vàng nói vào trong điện thoại "Chó."

"Cậu mắng ai đó hả?"

"Không phải, tổng giám đốc anh hiểu nhầm rồi, ý tôi là tặng chó, phụ nữ phần lớn đều thích thú cưng mà. Tổng giám đốc, anh... định tặng cho ai?"

Đầu dây bên kia: "Tút, tut"

Vương Triết: "..."

....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối hôm đó, Từ Hy Viễn mất ngủ, hần xoay đi trở lại trên giường lớn vẫn cuối cùng là dứt khoát đứng lên vội vàng cầm lấy chìa khoá xe rồi đi.

Tô Thiện chưa đồng ý về cùng hần, hần đương nhiên cũng không chịu về, vẫn là để Vương Triết đi mua một chiếc xe thuận tiện đi lại, hần ghét nhất là đi Taxi.

Nhìn con siêu xe Lamborghini màu xanh khá bắt mắt dựng ở đó, mi tâm hần nhú chặt.

Shit!

Mẹ nó Vương Triết, để hần gặp lại không như cho cậu ta một trận mới lạ, lại chọn cho hần con xe trẻ con như vậy, xem hần là thanh niên nhiệt huyết mới lớn sao?

Từ Hy Viễn cắn răng chửi thề lên xe, bánh xe xoay một vòng lao vút trong đêm yên tĩnh.

Gần 12h đêm, Tô Thiện giật mình từ trong mộng, tiếng đập cửa ngày càng lớn, hoá ra không phải là mơ.

Đã giờ này rồi, ai còn lại đập cửa nhà cô, còn thoang thoảng nghe thấy tiếng thủy tinh đổ vỡ.

Cô hoảng sợ lau đi mồ hôi trên trán, tay cầm theo một cây gậy đi về phía cửa.

"Là ai?"

Bên ngoài có tiếng khàn khàn, không ổn định "Mở cửa, mở cửa cho tôi."

Hình như là người say rượu, Tô Thiện bắt giác co người một góc nơi cánh cửa nghe ngóng, lại nghe tiếng đàn ông gầm quát "Đây là nhà của tôi, mở cửa ra cho tôi, mẹ kiếp lũ khốn... ợ... không mở, ông đây phá cửa vào."

Lại có tiếng chửi không rõ ràng vang lên:

"Mấy người... mấy người... ai cho mấy người bán nhà của tôi... súc sinh, tôi sẽ giết mấy người."

Tô Thiện nhìn cánh cửa lắc lư ngày càng mạnh, người đàn ông phía ngoài càng dùng sức đập cô càng hốt hoảng lùi về phía sau, hai tay gắt gao nắm chặt cây gậy trong tay.

Căn nhà này cô chưa tu sửa lại, cánh cửa này không được chắc chắn Tô Thiện cũng biết, chỉ là nghĩ người dân ở đây đều hiền lành, sẽ không có chuyện phát sinh. Chuyện như lúc này, thật chưa có nghĩ qua.

Ngay lúc này "Rầm" một cái, thanh sắt gì phía trên bị bung ra, cánh cửa lỏng lẻo hở ra một khoảng lớn, Tô Thiện đột ngột thấy sắc mặt người đàn ông dữ tợn ngoài cánh cửa, đập vào mắt cô ngay tức khắc là vết sẹo dài bên mặt trái của hắn, cô hoảng sợ hét lên một tiếng chân mềm nhũn ngã xuống đất, chặt vật nằm cây gậy đưa lên, bàn tay run rẩy "Đừng qua đây, không... tôi sẽ giết ông."

Ông ta trợn mắt nhìn Tô Thiện, trong tay còn cầm theo chai rượu đã bị đập bể trước đó một nửa, thủy tinh nhọn hoắt ánh lên trong đêm khuya "A ha, là mày... một con đàn bà cũng dám cướp nhà tao." Dứt lời, ông ta kéo cánh cửa rộng ra xông vào "Mẹ nó, ta cho mày biết tay."

Ánh đèn xe chói mắt kèm theo tiếng động cơ xe gào rú rồi thảng gặp làm người đàn ông theo phản xạ quay người nhìn, ông ta neho neho con mắt, quên cả phản ứng lúc này.

(Ngôn mà, nam chính không tới kịp thì ai giúp Tô Tô của mì:)))

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tô Thiện nhân lúc này luống cuống bỏ chạy, chạy ra sau cái bàn, xoay người núp xuống dưới, cả người run lẩy bẩy, mồ hôi ướt đầm trán.

Từ Hy Viễn nhíu chặt đôi lông mày rậm, hắn đưa mắt quan sát một hồi liền không chần chừ vội bước nhanh lại.

"Mày là ai?" Ông ta say rượu không hề biết sợ dựng thẳng nửa chai thủy tinh nhọn hoắt về phía hắn.

Từ Hy Viễn nhếch khoé môi nham độc, mặt lạnh tanh đáp một câu "Ông nội mày."

Dứt lời lại nghe rầm một cái, cánh cửa còn lại vì chịu lực lớn mà ngã ập xuống, đè lên người đàn ông, hắn bị đau không ngừng la oai oái, gào rú đủ kiểu không tha.

Từ Hy Viễn lúc này đi lại túm ông ta ra như túm gà con, đôi mắt đỏ bừng đáng sợ, gân xanh nổi đầy trán, lồng ngực đập phập phồng "Cô ấy đâu? Mày làm gì cô ấy rồi."

"A... bỏ ra, mẹ kiếp tên oắt khốn!"

Hắn nhếch môi, gương mặt trở nên đáng sợ "Được rồi, mày không nói chứ gì?" Dứt lời ông ta liền bị ấn chặt vào tường, Từ Hy Viễn không biết khi nào đã nhặt lấy một mảnh thủy tinh sắc nhọn, hắn vồ vồ mảnh thủy tinh lên mặt ông ta, lãnh đạm tàn khốc mở miệng nhàn nhạt "Cũng đã lâu rồi chưa giết người."

Người đàn ông lúc này mới biết sợ, giẫy dụa vài cái "Đừng... đừng mà... tôi tôi chỉ đến đây đòi nhà...." Hắn vừa mới ra tù, lại không ngờ vợ nhà hắn bán nhà mang theo hai đứa con rồi đi nơi khác. Hắn bực bội uống rượu liền muốn gây loạn.

Tô Thiện sợ Từ Hy Viễn thật sự giết người, cô lao đảo bỏ ra, lại không cẩn thận đụng đầu vào bàn, nhỏ giọng rên một tiếng.

Thính lực của Từ Hy Viễn rất tốt, vừa nghe đã biết là Tô Thiện, hắn mạnh tay túm người đàn ông quăng ra ngoài, vội vàng đi lại phía bàn.

Người phụ nữ mặc váy ngủ màu hồng nhạt, tóc dài có chút rối buông lộn sau lưng, đôi mắt trong veo ngập nước nhìn hắn, túi thân như là muốn khóc tới nơi.

Đầu quả tim Từ Hy Viễn mềm nhũn, yết hầu trượt dọc, hắn có chút mất lí trí sừng sờ nhìn cô "Em... không sao chứ?"

Tô Thiện mở to mắt nhìn hắn, quả thực có chút không giống hắn bình thường, con sợ hãi vẫn chưa voi đi, cô cúi đầu, giọng bé xí "Không sao, cảm ơn anh."

Dứt lời liền rơi vào một vòng tay rắn chắc quen thuộc, Tô Thiện mặc hấn ôm mình, có chút do dự rồi khẽ nhích lại sát hấn. Xét cho cùng là cô bị dọa sợ rồi.

Từ Hy Viễn còn chưa kịp hưởng thụ nhuyến ngọc ôn hương trong lòng, lại bị tiếng chửi bới phía ngoài làm ầm ùn đường nhứ chặt.

Người đàn ông phía ngoài không cam lòng, ông ta không dám lại vào vì sợ Từ Hy Viễn, chỉ đứng ngoài vô cớ chửi bới "Lũ khốn, tội mày dám cướp nhà tao, tao sẽ không tha cho mày."

"Tội mày cứ..."

Ông ta thấy đáng Từ Hy Viễn đi ra, hoảng loạn im bất miệng, chân trước chân sau chạy vội đi, vài giây sau liền khuất vào trong bóng đêm.

Tô Thiện ở phía trong lại sợ Từ Hy Viễn nổi cơn muốn đánh người, cô chạy ra ôm lấy cánh tay anh, ngó mắt không thấy ai mới thở phào.

Từ Hy Viễn nhìn đôi mắt trắng trắng nõn nà lộ ra trong không khí của cô, mắt cá chân nhỏ nhắn, dù Tô Thiện có mang dép hấn vẫn sợ cô đạp trúng mảnh vỡ thủy tinh, vội ôm ngang cô lên mang cô vào nhà, hấn ngồi xuống ghế vẫn ôm lấy Tô Thiện như cũ, bàn tay cứng cáp một chút cũng không buông "Có sợ lắm không? Hừ?" Hấn nhớ tới đôi mắt mờ màng ngập nước tủi thân của cô, trong lòng như có hàng vạn con nai đang chạy loạn. Mẹ kiếp, lúc này nếu không vì sợ dọa đến cô, hấn đã sớm đem ông ta đánh cho phè đi. Người phụ nữ của hấn hấn còn không nỡ mắng cô, khi nào tới lượt ông ta khiến cô sợ hãi trực chờ khóc như vậy.

Tô Thiện giấy dựa muốn xuống, hấn càng kéo chặt cô vào lòng, chăm chú nhìn cô "Đưa em về thành phố B, được không?"

Hấn không muốn chuyện hôm nay lại xảy ra lần hai, tốt nhất là mang cô về cùng hấn. Hôm nay nếu hấn không đến kịp, e là sau này hấn nhất định sẽ hối hận.

Tô Thiện ngược mắt nhìn hấn, thấy ánh mắt dịu dàng như nước đang lặng lẽ nhìn mình cô có chút hoảng hốt "Tôi có chân, tôi tự về." Cô đến nơi này mục đích chính cũng để trốn tránh hấn, giờ chỗ này hấn cũng đã biết lại còn không an toàn, hấn là nên quay về thành phố B.

Từ Hy Viễn nhăn mày, vốn định găm lên ép buộc cô, vô tình lại nhớ tới lời của người đàn ông lúc trước nói với hấn "phụ nữ phải dễ dàng" hấn thở dài, không kìm lòng đưa tay vuốt ve gương mặt cô, lại bị Tô Thiện hất ra "Anh làm gì đó?"

Hấn cười "Dễ dàng em."

Không phải chứ? Tô Thiện hơi thụ sủng nhược khinh nhìn hấn, bĩu môi "Ai cần anh dễ dàng chứ?" Cô dứt lời liền vung người nhảy xuống, lại không ngờ "roẹt" một cái, không biết cái váy từ khi nào lại mắc vào họa tiết trên dây thắt lưng của hấn, theo động tác nhảy xuống của cô, cái váy cũng rách một đường từ eo đến hết dưới, thứ cần lộ đều đã lộ.

Trong ánh đèn mờ nhạt, thân thể người phụ nữ trắng như phát sáng, mềm mại như có thể bóp ra nước, ánh mắt Từ Hy Viễn tối dần, cổ họng khô khốc một trận.

Mặt Tô Thiện thoáng chốc đỏ bừng, lại nhìn thấy ánh mắt mê man của hấn, chưa kịp suy nghĩ đã nhào lên người hấn, đem tay che kín mắt hấn "Anh không được nhìn!" Cô còn chưa đủ xấu hổ sao?

Từ Hy Viễn rất vui vẻ cười ra tiếng, hấn vòng tay ôm lấy eo cô, giọng khàn khàn "Ừm, không nhìn. Dù sao cũng chẳng phải chưa nhìn qua.

Tô Thiện bất giác cảm thấy giờ cô với hấn có chút không phù hợp. Cả người cô gần như dính sát vào hấn, váy ngủ mỏng manh chỗ che chỗ hở mập mờ, cả người hấn nóng rực, bàn tay to lớn đang đặt trên eo cô cũng không khác là bao. Tô Thiện phát hiện, hấn có chỗ không đúng.

Cô nhúc nhích người muốn đứng dậy, liền bị hấn kéo ấn xuống, môi mỏng nhanh chóng ngậm lấy môi cô. Hấn như đói khát ma sát môi cô, còn cố tình cắn, tham lam sọc vào trong khoang miệng, bàn tay to lớn gắt gao đè chặt gáy cô.

Tô Thiện đánh hấn càng mạnh, hấn càng hung hăng hôn như muốn lấy mạng cô. Cô cắn lười hấn, hấn cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi rời xuống cổ cô, hết cắn lại liếm, một luồng tê dại vừa xa lạ vừa quen thuộc làm cho Tô Thiện bất giác co rụt người "Từ Hy Viễn, anh lưu manh."

Ánh mắt hấn loé lên rồi lại thâm trầm nhìn cô, bàn tay nhấc bổng cô lên mò tìm phòng ngủ đi vào, từ đầu đến cuối ánh mắt đều nhìn chăm chú cô, rực lửa tình.

Tô Thiện đương nhiên biết hấn muốn gì, cô hoảng hốt đánh bùm bụp lên ngực hấn, mặt mày trợn trắng "Bỏ ra, bỏ tôi ra, Từ Hy Viễn."

Hấn đem cô áp lên giường, đưa tay mạnh bạo xé toạc cái váy chỉ còn vài đường chỉ lưu lại, hấn nhìn cô, bàn tay xoa bóp gương mặt trắng hồng mềm mại của Tô Thiện, giọng trở nên khàn đặc "Tô Thiện, tôi thực sự nhìn không nổi, em... giúp tôi phối hợp một chút."

(Phối hợp gì vậy:)) Ta chông xằng nha!)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thời kì phản nghịch đến rồi

"Tôi không muốn, anh bỏ tôi ra. Từ Hy Viễn, đừng ép tôi hận anh."

Từ Hy Viễn chăm chú nhìn đôi môi của cô, khẽ nuốt nước bọt, bàn tay thô ráp lưu luyến nơi gương mặt nhỏ nhắn, nấn bóp qua lại "VẬY em từng chưa hận anh sao?"

Tô Thiện khựng người, vậy cô từng hận hắn sao? Câu trả lời là có, nhưng là... cô không nhớ làm gì hắn cả, ngay cả trả thù cũng chưa một lần nghĩ đến.

Lúc trước hắn từng tàn bạo dày vò si nhục cô cỡ nào, cô đều khuất nhục chịu đựng. Tô gia nợ hắn, cô có thể hiểu vì sao hắn lại hận cô đến vậy. Vậy hiện tại thì sao? Tô Thiện không phải không nhận ra Từ Hy Viễn hiện tại đối với cô... là có chút nuông chiều, lại còn ánh mắt dường như... đã khác trước, lúc nhìn cô đều là một mảng thâm tình.

Cô mặc kệ, dù sao cô cũng không muốn khuất phục hắn như trước nữa, có lẽ là thời kì phản nghịch của cô đến rồi, cô muốn chống lại hắn.

Tô Thiện đưa mắt nhìn hắn, cảm nhỏ có chút ngẩng lên "Tôi mặc kệ, nếu bây giờ anh dám động vào tôi, tôi sẽ... sẽ..."

Cô luống cuống tìm từ thích hợp "Tôi sẽ giết anh."

Từ Hy Viễn nhìn cô bật cười, có thể là hắn hiếm khi thấy cô ngang ngạnh như vậy, hắn vui đầu cắn nhẹ ngực cô, tùy tiện cọ cọ vài cái, thấp giọng "Tùy em, giết chết anh trên giường cũng được."

Tô Thiện bị cắn có chút nhột, lời thô tục như vậy hắn nói ra cũng không ngại mềm, cô đỏ mặt đẩy đầu hắn ra "Từ Hy Viễn, tôi sẽ hận anh."

Hắn bắt lấy hai tay cô kéo lên, đầu chôn vùi nơi mềm mại, âm ừ "Để xem lát nữa em có dám nói hận anh không?"

Tô Thiện mắng chửi hắn không ngừng, hắn ngại cái miệng nhỏ nhắn của cô ồn ào liền ngược đầu chặn lại, hôn cô đến loạn ý tình mê, bàn tay cũng không thành thật đụng chạm khắp nơi, hết xoa lại bóp lấy da thịt mềm mại. Hắn thực sự nhìn không nổi nữa, nhìn Tô Thiện mắt đỏ hoe ướt át vừa khóc vừa nức nức, hắn cúi đầu nuzz vào môi cô, khàn giọng dỗ dành "Bảo bối, ngoan một chút." Dứt lời, bàn tay to lớn của hắn nắm lấy hai chân mảnh khảnh của người phụ nữ dưới thân, cuối thấp người chính mình đi vào.

Tô Thiện khóc ô ô cào đánh hắn, hắn gầy vò cô một lúc lâu vẫn chưa chịu buông tha, lúc hắn lui ra Tô Thiện còn chưa kịp thở đã bị hắn lật người, lại từ sau đi vào.

Tô Thiện khóc cũng không khóc nổi nữa, cô khàn cả giọng, đến mắng chửi cũng không còn sức, chỉ nằm đó trừng lớn mắt oán hận. Từ Hy Viễn nắm lấy cái eo nhỏ của cô, cổ tình dồn lực một cái, lưng áp sát xuống, khàn giọng "Nói, em còn hận anh nữa không?"

Tô Thiện cắn răng thốt ra hai chữ "Chó má."

Được lắm! Còn sức mắng người, Từ Hy Viễn tiếp tục dùng sức trêu chọc cô, liên tục như vậy khiến Tô Thiện suýt ngất đi, cô khóc lóc nhẫn nhục van xin hắn "Đừng, tôi... tôi không hận anh, tôi không hận nữa...." Nếu tiếp tục, Tô Thiện sẽ chết trên giường.

Từ Hy Viễn cười gằn, động tác phía dưới thả lỏng, hắn cúi đầu trầm thấp bên tai cô "Bảo bối ngoan, nói đi! Nói em yêu anh."

Tô Thiện cắn chặt răng, cương quyết không nói. Hắn là ác ma, chỉ muốn ép buộc cô, hà cớ gì phải nghe hắn.

Từ Hy Viễn nhìn cô cắn môi đến rướm máu cũng không mở miệng, hắn nhếch môi, ép buộc cô phải nói, phía dưới liên mảnh liệt, thân thể cao lớn đè ép lên người cô, gầm giọng như ra lệnh "Nói."

Kết quả là Tô Thiện bị hắn ép buộc đến ngất đi, một chữ cũng không hé răng.

Ép cô nói yêu hắn, khó đến vậy sao?

Từ Hy Viễn có chút đau lòng ôm lấy thân thể người phụ nữ mềm nhũn vào ngực mình, ánh mắt rơi xuống đôi môi rỉ máu sưng đỏ của cô, hắn vờn đầu lưỡi khẽ liếm đi, lại lưu luyến hôn thêm một lúc.

Từ Hy Viễn hình như không hề buồn ngủ, hắn chăm chú nhìn cô đến thất thần, một lúc sau mới vào phòng tắm.

Tắm rửa thoải mái một trận liền nhớ ra cánh cửa bị hắn đập hư, nhúu mày suy nghĩ một lúc rồi khẽ rời phòng ngủ, vẫn là nên sửa lại một chút.

Lúc hắn sửa lại cánh cửa xong, trời cũng đã gần sáng, Từ Hy Viễn nhẹ nhàng đi vào phòng tắm tắm rửa lại một lần rồi leo lên giường ôm lấy Tô Thiện, kéo cô vào trong ngực mình, ngủ thiếp đi.

Đã bao lâu rồi hẳn mới có cảm giác ngủ cũng thấy thích thế này.

....

Kết quả là Từ Hy Viễn buổi sáng hôm sau bị Tô Thiện đuổi ra khỏi nhà, cô cảm được thứ gì liền phóng về phía hẳn không do dự, cái miệng không ngừng mắng chửi "Luu mạnh đều, cút, anh cút cho tôi."

"Chó má, Từ Hy Viễn, anh đừng chọc tôi giết người."

"Mẹ nó, anh cút, cút khỏi đây cho tôi."

Từ Hy Viễn biết hẳn lúc này yếu thế, tối hôm qua... hẳn "no" rồi, vậy nên sáng nay nhường cô chút vậy.

Còn chưa kịp dỗ dành cô, một vật lạ đã bay về phía hẳn, Từ Hy Viễn kịp thời né tránh, có chút tức giận "Tô Thiện, em làm loạn gì hả?"

Tô Thiện nhìn hẳn, trừng một cái "Loạn? Anh còn dám nói tôi làm loạn? Được. Anh không đi chứ gì?"

"Tôi đi." Dứt lời, cô bước về phía tủ quần áo, một mạch kéo vali mở ra, đem quần áo toàn bộ nhét vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ông chú lớn tuổi ?

Từ Hy Viễn đi lại bắt lấy tay cô, lại bị Tô Thiện hung hăng cản cho một cái, hẳn bị đau khẽ nhướn mày, lại nhìn dấu vết cong cong hình lưỡi liềm trên tay mình, cơn giận bộc phát "Mẹ kiếp, em đừng tưởng được tôi nuông chiều liền muốn leo lên đầu tôi? Muốn tạo phản hả?" Hẳn tạm thời chỉ nghĩ ra được hai từ "tạo phản".

Tô Thiện khinh bỉ nhếch môi một cái, một chữ cũng không nói liền kéo vali lướt qua hẳn đi ra ngoài.

Mẹ kiếp, thật đúng là muốn tạo phản rồi! Từ Hy Viễn vò mái tóc ngắn ngắn đến rối tung, hẳn xoay người đuổi theo cô "Tôi nói cho em biết..."

Mặt mày hẳn bỗng tối sầm, ánh mắt lạnh như băng khi thấy người đàn ông đứng bên ngoài, lại là tên mặt trắng kia.

Sắc mặt Tô Minh Sơ cũng không tốt là bao, hẳn trừng mắt về phía Từ Hy Viễn "Tiểu Thiện, ông chú kia sao lại ở đây?" Hẳn chỉ là định qua kiểm gì đó ăn, lại không ngờ phát hiện tình tiết khá kịch tính này.

Tô Thiện còn chưa hết tức giận, cô thở phì phò, gương mặt ửng đỏ, nắm lấy cánh tay Tô Minh Sơ "Mặc kệ anh ta, tớ không muốn ở đây nữa. Lão Tam, đưa tớ đi." Càng nhìn thấy hẳn cô càng muốn mắng người, đồ chết dẫm.

Tô Minh Sơ rất hài lòng véo má cô một cái, mặt mày hớn hờ cười lớn "Được rồi Tiểu Thiện, đi với tớ, tớ biết là cậu chê người lớn tuổi."

Ông chú? Lớn tuổi?

Từ Hy Viễn cả người như toả ra sát khí, hẳn nhìn người phụ nữ đang bám lấy cánh tay cậu ta, tự nhiên khiến hẳn phát ghen tị, đôi mắt tối lại tiến đến khi thể muốn đánh người, còn chưa kịp ra tay thì người phụ nữ đáng chết kia lại nhảy ra chắn trước mặt Tô Minh Sơ, ngênh cao cầm nhìn hẳn, đáng về có chết cũng không sợ, hùng hổ mở miệng "Anh muốn đánh cậu ấy thì bước qua xác tôi trước."

Được lắm! Còn dám đỡ cho cậu ta. Tô Thiện, xem ra tôi nuông chiều em không nhẹ.

Tô Minh Sơ cười ha hả, ôm lấy bả vai Tô Thiện "Tiểu Thiện, mình đi thôi, tớ đưa cậu đi khỏi đây, nhìn mãi lại cứ thấy ngứa mắt."

Tô Thiện liếc xéo Từ Hy Viễn một cái, xoay người cùng Tô Minh Sơ rời đi. Chính xác là thời kì vùng lên đấu tranh của cô bùng nổ rồi, cô muốn nổi loạn.

Từ Hy Viễn cũng không đuổi theo, mặt mày xám xịt lấy điện thoại đi, đầu dây bên kia lập tức bắt máy "Ừ tổng?"

Từ Hy Viễn kim chế lừa giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi "Vương Triết, cậu đem tên nhóc nhà họ Tô nhốt lại cho tôi, hù dọa ba mẹ cậu ta một chút, để sau này còn biết đường quản con mình." Ngày hôm qua đã sớm điều tra thân thế cậu ta, hoá ra là con trai của Tô Hiệu. Từ Hy Viễn khinh khỉnh nhếch môi, tưởng là ai lại có thể giàu hơn hẳn, hoá ra lại là dưới trướng hẳn. Đến cả Tô Hiệu ba cậu ta cũng phải nể hẳn cúi đầu, khi nào đến lượt cậu ta dám cướp phụ nữ của hẳn.

Còn non kém!

Vương Triết sững người một lúc, còn chưa kịp hỏi vì sao đầu dây bên kia đã vang lên tiếng "tút tut" quen thuộc.

Cậu ta thở dài, đã bảo đừng đụng vào Tô Thiện lại không nghe, người trẻ tuổi bây giờ thật ngang bướng mà.

Liên tiếp mấy ngày hẩn ở lại thành phố X tìm Tô Thiện nhưng vô ích, Từ Hy Viễn lại trở về bộ dạng lạnh lùng khó gần như lúc trước, Vương Triết thấy cũng sợ đồ mồ hôi, hẩn im lặng suy nghĩ một lúc rồi quyết định lên tiếng "Từ tông, ngài gặp lại phu nhân nhất định đừng... đừng..."

Từ Hy Viễn đưa mắt nhìn hẩn "Đừng cái gì?"

Vương Triết tự mặc niệm cho mình, hẩn mở miệng "Ngài đừng.... bày ra cái vẻ mặt muốn giết người kia... thật ra... ." Cậu ta run sợ, nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, quyết định nói một tràng "Thật ra thì tôi ở bên ngài lâu như vậy còn sợ hưởng gì phu nhân. Cô ấy là phụ nữ, ngài vẫn là nên nhẹ nhàng dỗ dành một chút, ngài lạnh lùng như ngày thường... sẽ... sẽ dọa cô ấy chạy mất."

"Bang "Cái laptop bị gạt phăng xuống đất, vỡ làm đôi, mặt mày Từ Hy Viễn phải nói là cực xấu, hẩn gần như là gầm lên "Tôi dọa cô ấy? Tôi dọa cô ấy khi nào?"

Mẹ kiếp, hẩn chưa đủ đồ dành sao? Đáng lẽ ra phải vui vẻ nhào vào lòng hẩn ngoan ngoãn một chút, lại không ngờ hết lần này đến lần khác chạy trốn, còn trách hẩn dọa sợ? Hẩn mới chính là cảm thấy Tô Thiện không hề sợ hẩn, cô là muốn tạo phản.

Vương Triết âm thầm thương tiếc cái laptop vỡ đôi, lần trước là điện thoại, lần này lại là laptop. May mắn là tổng giám đốc nhà cậu ta giàu có, những thứ kia không đáng kể vào đi, nếu là cậu ta chắc là thương xót cả tuần.

Cậu ta im lặng không dám mở miệng, còn chưa đủ dọa sao? Cậu ta giây phút này chính là bị dọa cho sợ rồi.

Từ Hy Viễn giữ nguyên bộ mặt đen như đất nòi nhìn cậu ta, ánh mắt một đường cảnh cáo "Tôi nói cậu nhốt tên nhóc nhà họ Tô lại, cậu làm chưa?"

"À, tổng giám đốc, cậu ta chạy về thành phố B rồi!"

Người đàn ông trước mặt đứng phắt dậy, nhìn Vương Triết như muốn bóp chết cậu ta, gầm lên "Mẹ nó, cậu ta về lúc nào?"

Vương Triết mơ hồ biết mình hình như đã sai, cậu ta lo sợ "Cách đây hai ngày."

Từ Hy Viễn hít sâu một hơi, kim chế con tức giận, nhắm mắt bình tâm "Đi, mua vé máy bay về thành phố B. Tô Minh Sơ về lại thành phố B, chắc chắn là dẫn theo cả Tô Thiện.

Người phụ nữ đáng chết, tôi lần này không trừng trị em tôi mạng luôn họ em. Tốt nhất là đánh gãy luôn hai chân em, để khỏi chạy lung tung, hừ!

(Tô Hy Viễn, haha:)))

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vứt rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Thiện trở lại thành phố B hơn hai ngày, kì lạ là không thấy Từ Hy Viễn đến tìm, cô dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lí đối phó .

Cô âm thầm nghĩ Tô Minh Sơ cũng khá , có thể che mắt được cả Từ Hy Viễn đem cô về thành phố B.

Tối nay có tiệc rượu, Tô Thiện cũng không biết là sự kiện gì, chỉ là Tô Minh Sơ muốn mang cô theo, cô liền đồng ý, dù sao Lão Tam cũng hết lòng giúp cô rồi.

Khoác lên người bộ lễ phục màu trắng với thiết kế hở vai cùng đuôi váy chạm đất bông bênh, rất có khí chất tiên nữ. Tô Thiện không quá cầu kì trong công việc trang điểm, cô chỉ tự mình makeup hợp với phong cách nhẹ nhàng thanh lịch.

Tô Minh Sơ thấy cô liền nở nụ cười hào phóng,cái miệng dèo dẹo liên tục khen đẹp.Tô Thiện liếc xéo hần,chỉ mong hần đừng gây phiền cho cô là được.

Quả thực là không gây phiền nhưng phiền toái tự dưng nói đến liền đến.Xe đi được nửa đường bị bị một đám người chặn lại,Tô Thiện còn chưa hiểu chuyện gì đã bị đánh cho bất tỉnh,cả người rơi vào trạng thái hôn mê.

...

Trong căn nhà quen thuộc,người phụ nữ nằm bất động trên giường lớn,một thân bạch y bông bành kiểu diêm,sắc mặt trắng hồng sạch sẽ ,Tô Thiện bất tỉnh nằm ở đó,tóc rối loạn sau lưng,mềm mại đen nhánh.

Bên cửa sổ,người đàn ông dáng người cao lớn một tay đút túi quần,một tay cầm điện thoại,sắc mặt lạnh toát "Vương Triết,mẹ nó!Cậu làm gì cô ấy?"

Đầu dây bên kia áp ứng "Từ tổng... tôi đánh ngất cô ấy,để phòng cô ấy thấy mặt,sẽ biết chuyện."

Từ Hy Viễn tay siết chặt điện thoại,hai mắt nhắm lại,số lần kiểm chế giận dữ ngày một tăng,hần nghiêng răng nghiêng lợi "Vậy cậu nói xem?Giờ cô ấy tỉnh dậy trên giường tôi,cậu nói cô ấy sẽ không biết sao?Vương Triết,đầu óc cậu bị lừa đá hả?"

Đầu dây bên kia líu ríu "Xin lỗi,xin lỗi tổng giám đốc,lần sau tôi sẽ chú ý!"

"Cậu lại còn dám có lần sau?Mẹ nó,cô ấy mà có chuyện gì?Cậu liệu đó cho tôi!"

Từ Hy Viễn cúp máy vẫn còn thấy tức giận,hần nhìn người phụ nữ trên giường,ánh mắt khế dịu lại,đi lại vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn,cảm thấy đụng chạm bao nhiêu cũng không đủ,trực tiếp leo lên giường ôm lấy cô,ánh mắt rơi trên bả vai mềm mại tinh tế bỗng chốc tối sầm.

Lại dám ăn mặc như thế này đi với tên nhóc nhà họ Tô,cũng thật không coi hần ra gì,trước mặt hần còn chưa từng ăn mặc xinh đẹp như vậy.

Từ Hy Viễn nhíu mày,đột nhiên nhớ lại ngày cưới của bọn họ,đầu óc hần mơ màng hiện lên hình ảnh nụ cười ngọt ngào trong bộ váy cưới trắng tinh,khuôn mặt ửng hồng còn có... ánh mắt như có như không thẹn thùng nhìn hần.

Hần bất giác ôm chặt cô vào lòng, cảm giác đau đớn khó thở dần lan toả nơi lồng ngực ,hần biết... hần đã bỏ lỡ quá nhiều.

Hắn chưa từng trải qua thời thiếu niên gọi là nông cuồng, thời thiếu niên hắn trải qua là cố gắng đập lên từng người và sự hận thù dần vật hắn mỗi ngày. Khi bước lên sự nghiệp hoàn chỉnh, hận thù của hắn ngày càng lớn, không có cách nào bỏ xuống, cũng vì vậy mà khiến Tô Thiện trở thành nạn nhân, hắn có chút không muốn nhớ lại.

Người phụ nữ trong lòng hơi động đậy, Từ Hy Viễn chăm chú nhìn cô, phát hiện ấn đường Tô Thiện nhú chặt, lông mi có chút run rẩy, âm thanh nhỏ xíu "Đau..."

Hắn hoảng hốt "Đau? Em đau chỗ nào?"

Tô Thiện mơ màng tỉnh, ngậy ngốc trả lời "Đau, sau lưng đau."

Từ Hy Viễn đỡ cô dậy, nhẹ nhàng vén tóc cô lên, sau gáy có một vết bầm tím cỡ bằng bàn tay nhỏ, ở trên làn da trắng nõn có chút bất mắt, ngực hắn như bị ai thúc một cái, thương xót vô cùng "Đau lắm sao? Anh đưa em đến bệnh viện nhé? Hoặc là... anh thoa thuốc cho em nhé?"

(Gọi là Tô Hy Viễn được rồi nha, hắc hắc :)))

Tô Thiện có chút uể oải, lắc đầu "Không muốn." Đột nhiên cô sực nhớ ra cái gì đó, ánh mắt trừng lớn nhìn người đàn ông trước mặt, kí ức chậm rãi tua về, lập tức tỉnh táo "Lão Tam? Lão Tam đâu? Anh làm gì cậu ấy rồi?"

Mặt Từ Hy Viễn thoáng chốc tối sầm, ở trên giường hắn còn dám nhắc tới người đàn ông khác, hắn thoáng chốc không vui, hờ hững đáp "Vứt rồi."

Tô Thiện đẩy hắn ra, sau lưng có hơi đau nhức, mặt mày cô khẽ nhăn lại "Vứt rồi? Vứt rồi là sao hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

"Từ Hy Viễn, anh có ấu trĩ quá không hả? Lại như cơn đồ chặn xe, rồi còn bạo lực đánh tôi, anh...anh..." Cô thực sự tức muốn điên rồi, lại không ngờ còn dám ra tay đánh cô.

Hắn nhìn Tô Thiện thờ phỉ phò lên án hắn, gương mặt cô đỏ bừng, cái miệng nhỏ hơi nhô lên mắng chửi không ngừng. Từ Hy Viễn đột nhiên phì cười, hắn cảm giác hắn tâm trạng có chút tốt lên "Đến mắng chửi người cũng đáng yêu như vậy? Nào, lại đây! Vết thương còn đau không nào?"

"Anh đừng đụng chạm lung tung, tôi hỏi anh: Tô Minh Sơ đâu rồi?"

Từ Hy Viễn cột nhả nằm ngửa ra sau, hai tay gối sau đầu, giọng điệu nửa thật nửa đùa "Em muốn hắn ở đâu thì ở đó! Tốt nhất là em đừng một hai nhắc đến tên nhóc đó, tâm trạng tôi không tốt liền cho người tấn cẩu ta một trận, em thấy thế nào?"

"Anh... ấu trĩ..." Đúng là Tô Thiện không dám chọc hắn, ít nhất là hiện tại.

Từ Hy Viễn ngồi dậy ôm lấy cô, nhỏ giọng bên tai "Tôi hỏi em, còn muốn chạy không?"

Tô Thiện chán ghét đẩy hắn ra "Tôi muốn về nhà của tôi, anh tránh ra."

Hắn nghe được ba chữ "nhà của tôi" sắc mặt liền không tốt "Đây là nhà của em, em còn muốn về đâu? Hay là tên nhãi kia mua nhà mới cho em, hả?"

"..." Cô xoay mặt đi, không thèm chấp hắn.

Từ Hy Viễn thấy cô im lặng không đáp, tưởng là cô ngầm thừa nhận, hắn khó chịu vô cùng "Nếu em thích mua nhà, tôi mua cho em vài cái, được không?"

"Anh tưởng tôi muốn nhà của anh à? Ấu trĩ!"

Hắn lưỡng lự "Vậy em muốn cái gì?"

(Muốn ngược chết anh!)

Tô Thiện vô cảm nhìn hắn "Tôi muốn anh cút đi."

Được rồi! Cô thành công chọc giận hắn rồi. Từ Hy Viễn nặng nề nhìn cô, buồn bực đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc yên lặng đứng đó khói trắng lượn lờ, hắn dè dặt con tức giận trong lòng, ánh mắt có chút ưu sầu.

Đêm qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều, vẫn là hắn thấy Vương Triết nói có lý, hắn phải học cách dỗ dành cô về bên mình, tốt nhất là đừng dọa cô. Hắn phát hiện, có lẽ là tên nhóc Tô Minh Sơ kia đối xử với cô rất nhẹ nhàng, cô liền muốn đi theo cậu ta.

Hắn biết hắn lo rồi, lo được lo mất Tô Thiện khẳng khẳng muốn rời xa hắn. Lúc trước hắn có thể dùng mọi thủ đoạn ép cô về bên mình, nhưng bây giờ hắn phát hiện, hắn không nữa.

Tô Thiện nhìn bóng lưng hắn, có chút không biết phải làm sao.

Suy tính một hồi cô quyết định nhấc váy xuống giường, bước chân khập nẹp đi về phía cánh cửa, suy tính muốn chạy.

"Em muốn đi đâu?"

Không biết từ khi nào hắn đã xoay người tựa vào khung cửa, đôi mắt như chim ưng săn mồi chăm chú nhìn cô.

Tô Thiện xoay người, bàn tay nhỏ siết chặt lấy thân váy "Tôi muốn rời khỏi đây."

"Không được."

"Từ Hy Viễn, anh định bắt nhốt tôi sao? Tôi sẽ kiện anh."

Hắn nhếch môi, đi lại nơi tủ kéo ra ngăn kéo cuối cùng, đem hai cuốn sổ màu đỏ giơ cao trước mặt cô "Em kiện đi, tôi hầu. Có giỏi thì em kiện người chồng hợp pháp này bắt nhốt vợ của mình trong căn nhà của hai người, tôi đây sẵn sàng hầu."

Tô Thiện trừng lớn mắt nhìn hai cuốn sổ kết hôn đỏ chói mắt, cô đưa tay chụp lấy nhưng Từ Hy Viễn liền nhanh chóng giấu đi "Em muốn xé hả? Đừng có mơ."

Cô nói cô sẽ xé khi nào? Chỉ là muốn xem một chút "Anh nói dối, tôi chưa từng đi đăng ký kết hôn với anh."

Từ Hy Viễn lật hai cuốn sổ nhỏ ra, tất cả từ tên, ngày sinh, ngay cả ảnh cũng trùng khớp "Thế nào? Em chính là do tôi cưới về dòng hoàng, chưa từng đi đăng ký không có nghĩa là không giấy kết hôn, em còn muốn chạy?"

Tô Thiện lắc đầu "Anh lừa tôi, tôi chưa từng ký vào đó."

Hắn nhếch môi, có chút tức giận "Phải cần em ký thì mới làm được sao? Em xem thường tôi quá rồi."

"Tôi không công nhận."

Từ Hy Viễn đưa tay vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cô, tà tà mỉa mai cong môi "Tôi công nhận là được rồi."

Tô Thiện đứng là không cãi lại hắn, cô tức giận hất tay hắn ra, thở phì phò trừng lớn mắt nhìn hắn, mắng chửi "Chó má."

Từ Hy Viễn dạo này cũng quen bị cô mắng chửi, hắn coi như không khể kéo Tô Thiện về phía giường.

Cô sợ hắn muốn dỡ trò lưu manh liền vội vàng tay ra, lại quá sức làm cả người ngã về sau, chập vật ngã trên nền, sau gáy bắt chợt nhói lên.

"Em không muốn sống nữa sao?" Ngã như vậy cũng không biết đau lắm sao? Hắn thì có thể không sao, nhưng nghĩ đến da thịt mềm mại của cô thật là không nỡ. Từ Hy Viễn vội bế cô lên giường, nhìn cô đau đến nhăn cả mặt nhưng vẫn quật cường không thèm nhìn hắn có chút bất đắc dĩ cười cười "Sợ tôi làm thịt em à?"

"Đương nhiên phải sợ! Từ Tổng đại nhân háo sắc lưu manh có tiếng, một vô danh tiểu tốt như tôi đương nhiên phải sợ."

Tô Thiện thấy mặt hắn tối sầm, tâm trạng đột nhiên khá tốt "Tôi chỉ nói vậy thôi, dù sao cũng đâu phải sai sự thật."

Từ Hy Viễn nhìn cô, có chút cưng chiều nheo má cô "Nói linh tinh."

Hắn cúi người, ở tai cô có tình khàn giọng "Cơ thể tôi chỉ mình em sử dụng, chưa từng có người thứ hai."

Mặt Tô Thiện thoáng chốc đỏ bừng "Thần kinh, ai thèm sử dụng cơ thể anh, bệnh hoạn."

"Sao lúc trước không thấy em lại thích mắng chửi người như vậy nhỉ?"

"Lúc trước tôi mắng thầm, anh biết được sao?"

Được rồi! Hoá ra là mắng chửi hắn sau lưng, bộ dạng này không phải là hồ ly tinh đội lốt thỏ sao?

Ánh mắt hắn rơi xuống gương mặt Tô Thiện, đưa tay khẽ nheo chớp mũi cô "Tiểu hồ ly." Dứt lời hắn rời khỏi phòng, suy nghĩ một lát liền dứt khoát khóa cửa lại, đứng là có hơi sợ tiểu hồ ly nhanh chân chạy đi.

Chương 46

Tô Thiện quả thực muốn chạy, lại không ngờ phát hiện cửa bị khoá. Sao hắn lại biết cô muốn chạy chứ?

Tô Thiện ngoảnh quanh căn phòng một lượt, ánh mắt rơi hướng cửa sổ. Đây là tầng ba, nhảy xuống là điều không có khả năng.

Bước chân cô chậm rãi đi lại, nhìn xuống phía dưới, quả thực là không thể nhảy rồi.

"Em bỏ ý định đó đi." Vừa mở cửa đi vào đã thấy cô ngơ ngẩn đứng bên cửa sổ, Từ Hy Viễn đương nhiên biết cô muốn chạy, hẳn quả thực có hơi ám ảnh tâm lý với cửa sổ, nhảy một lần là đủ hù hấn rồi.

Tô Thiện xoay người, bữu môi "Anh làm như sẽ biết tôi muốn gì không bằng."

"Qua đây."

Lúc hắn đi vào trên tay có cầm theo hộp y tế cá nhân, Tô Thiện đi qua nhìn hắn "Tôi không sao, không cần..."

Chưa kịp nói đã bị hắn kéo ngồi xuống, nhét cho cô một chiếc váy hai dây mềm mại "Em đi thay ra đi, rồi ra tôi bôi thuốc."

Tô Thiện không để ý hắn khi nào lại cầm thêm một chiếc váy đi vào. Cô nhìn chiếc váy, có chút khó chịu "Đồ của người phụ nữ nào? Tôi không muốn mặc."

Hắn hít sâu một hơi:

"Là đồ của em, tôi mua rất nhiều y phục cho em, em muốn đi xem không?" Còn cố tình nhấn mạnh "Ngay cả nội y cũng đều chuẩn bị cho em rồi."

Tô Thiện ôm lấy cái váy chạy vào phòng tắm, mặt mày đỏ lựng "Biến thái! Ai cần anh mua cho tôi."

Từ Hy Viễn ngã lưng ra giường, nhìn cái dáng nhỏ nhắn chạy chối chết không khỏi mỉm cười, ngại ngần gì chứ?

Tô Thiện thay ra cái váy, cảm thấy vẫn là dễ chịu hơn lễ phục vương vius kia. Cô hắt nước rửa sơ mặt, đột nhiên cảm giác được gì đó, mặt mày thoáng đỏ hồng lên.

Vội vàng kiểm chứng, quả thực là "bà đi" đến, xưa nay kinh nguyệt thường đến rất đều, tháng này lại tới sớm hơn ba ngày, còn ngay vào lúc này.

Từ Hy Viễn nằm ườn trên giường đợi cô hơn 15", hắn nghĩ thay đồ thôi có cần phải lâu vậy không? Vẫn là nên đi xem thử một chút.

Còn chưa kịp gõ cửa, "cạch" một tiếng, chỉ thấy cái đầu nhỏ của Tô Thiện ló ra ngoài cửa, mắt đỏ đẫm thấy hắn, mặt liền ửng hồng "Cái đó... cái đó... anh có không?"

Hắn nhú mày "Cái gì?"

Cô cúi đầu, mặt càng thêm đỏ "Là... là băng vệ sinh."

Hỏi thừa!

"Anh thì làm gì có cái đó." Đột nhiên hắn suy nghĩ tới cái gì, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, cả người cô trốn trong phòng tắm, chỉ có cái đầu chui ló ra, mặt mày còn đỏ ửng, hắn lập tức hiểu chuyện "Em... cần sao?" Dù sao thì mấy chuyện này hắn cũng không hiểu lắm, chỉ qua là có biết phụ nữ mỗi tháng đều sẽ có kì sinh lý.

Hắn thấy cô gật gật đầu, lông mày xoắn lại một chỗ "Vậy em đợi một lát, tôi điện cho Vương Triết mang đến."

"Đừng! Anh bị thần kinh hả? Có ai lại nhờ trợ lí đi mua cái đó? Anh không xấu hổ nhưng tôi không mặt dày như anh." Nghĩ tới thôi cũng thấy vẻ mặt méo xệch của Vương trợ lí.

Hắn nhìn cô, cũng cảm thấy cô nói có lí, cũng không thể để người đàn ông khác đi mua thứ đó cho người phụ nữ của hắn được. Từ Hy Viễn sờ sờ mặt cô "Vậy em ngoan ngoãn ở nhà, tôi đi mua về cho em."

Tô Thiện xấu hổ đỏ mặt nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, nhỏ giọng "Tôi chờ anh."

Mẹ kiếp,ngoan ngoan như vậy có bảo hấn đi giết người cũng được.

Từ Hy Viễn rất hài lòng với ba chữ "tôi chờ anh" của cô,xoay lưng lấy chìa khoá xe ra ngoài,khoé môi cong cong.

Siêu thị,

Người đàn ông cao lớn đội mũ lưỡi trai kéo thấp ,khẩu trang che đi nửa gương mặt,vừa vặn chỉ lòi hai con mắt dài hẹp.Trên người mặc áo phông đơn giản cùng với quần tây đen,thoạt nhìn có vẻ thoải mái năng động hơn ngày thường.

Hấn đứng trước quầy băng vệ sinh đủ màu đủ sắc,hai tay dứt túi quần,đã hơn 5" vẫn chưa biết phải chọn cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

...

"Ca ca,anh có phải là Hoắc Đông Thần??"

Từ Hy Viễn cúi đầu nhìn hai cô bé có dáng dấp nhỏ nhắn,còn đang mặc đồng phục trung học,mắt sáng quắc nhìn hấn.

Hấn lại dòi mắt tiếp tục suy xét lựa chọn loại nào cho phù hợp,hờ hững đáp "Không phải."

Hoắc gì đó,hấn còn không biết là ai,vớ vẩn.

Hai cô bé đó nhìn nhau,đội mũ đeo khẩu trang,thần thần bí bí như vậy không phải người nổi tiếng hay sao?

"Tớ đã nói không phải mà!"Một cô bạn xấu hổ.

"Nhưng không phải dáng dấp rất giống sao?Thật giống ảnh đế Hoắc Đông Thần nha!"

Cô bé tóc ngắn vẫn kiên trì không chịu đi,mạnh dạn nắm lấy cánh tay hấn "Anh cho em xin chữ kí được không,ca ca?"Không phải ảnh đế cũng được,không phải là vẫn lớn lên đẹp trai đó sao?

Từ Hy Viễn nhíu mày,bực dọc muốn rời đi,nhưng hấn vẫn chưa lựa được loại nào,gọng lạnh tanh "Bỏ tay ra,đi chỗ khác chơi,ồn ào!"

Cô bé ngơ ngác nhìn hấn,bị mắng có chút hoảng sợ liền bỏ tay ra,hậm hực "Anh thật hung dữ."

Hung dữ?Lại thêm một người nói hấn hung dữ?Hấn còn chưa có đánh người,hấn hung dữ chỗ nào?

"Phiền phức."Hấn để lại hai chữ,trực tiếp đi lại lấy một loạt băng vệ sinh xếp trên kệ,mỗi một màu đều lấy một cái,xoay người rời đi.

Phía sau bạn học nhỏ bị chê là phiền phức túi thân lúu rúu với bạn mình "Ngay cả cái đó cũng không biết chọn,rõ là không có kinh nghiệm yêu đương rồi,hừ!Chẳng biết chị gái nào yêu phải anh ta,liền thâm rồi!"

Bạn học nọ: "..."

Chẳng phải lúc nãy còn muốn xin chữ kí người ta sao?

Tô Thiện quả thực ngoan ngoãn ở trong phòng tắm đợi hấn,lúc nghe tiếng gõ cửa cô liền lập tức mở ra.

Người đàn ông vẫn giữ nguyên trang phục kín đáo mang mũ và khẩu trang, trên tay xách theo hai túi lớn.Hai mắt dài hẹp chăm chú nhìn cô.

Tô Thiện muốn sặc tới nơi,nhìn hai túi lớn trên tay hấn mặt hồng lên "Anh đừng nói... anh mua hết cả siêu thị về đây nhé?"

"Không mua hết được. Chỉ là không biết em cần gì,mỗi loại đều lấy một cái."Hấn trả lời rất nghiêm túc,gương mặt như nếu có thể liền như lời cô nói mua cả siêu thị về.

Nhìn hấn ăn mặc có phần khác ngày thường,Tô Thiện có chút ngoài ý muốn cảm thấy hấn ăn mặc như lúc này cũng rất đẹp,quả nhiên là cây treo đồ cao cấp.

Cô có chút lúng túng,nhận lấy hai túi lớn rồi vội đóng sầm cửa.

Lúc tươm tất đi ra, Tô Thiện thấy Từ Hy Viễn ngồi trên giường đọc tờ giấy hướng dẫn nhỏ nhỏ. Hắn thấy cô đi lại, vồ vồ bên cạnh giường "Qua đây."

Cô đề phòng nhìn hắn "Làm gì?"

Từ Hy Viễn trực tiếp đi qua lôi cô lại, đặt cô ngồi xuống xoay lưng về phía hắn, thấp giọng "Bôi thuốc cho em."

"Tôi không cần."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

"Ngồi yên nào. "Hắn giữ chặt cô, bàn tay to lớn sờ qua sờ lại vết bầm sau gáy một lúc lâu mới đem thuốc bôi lên xoa đều, thỉnh thoảng còn mạnh tay nắn bóp làm cô la oai oái.

Từ Hy Viễn: "Chịu đựng một chút, như vậy sẽ mau tan vết bầm."

Hắn nhếch môi "Còn muốn la hét nữa tôi cho em la thoải mái." Bàn tay hắn không thành thật trên da thịt mềm mại một đường trượt xuống, tiện tay kéo theo cả một bên dây áo, nửa bên vai trắng nõn tinh tế liền hiện ra trước mắt hắn.

Tô Thiện lập tức xoay người đứng dậy, kéo dây áo lên, mặt bừng bừng tức giận mắng chửi "Anh đừng chỗ nào cũng động dục được, không biết xấu hổ."

Chưa hả giận, Tô Thiện liền tiếp tục "Vừa háo sắc vừa côn đồ, Từ tổng đại nhân cũng thật đáng làm tôi kinh sợ."

Quả nhiên là thành công chọc giận hắn, chỉ thấy Từ Hy Viễn lạnh mặt leo đứng dậy đi về phía cô, Tô Thiện bất giác lùi về sau "Anh đừng có làm vậy."

"Bây giờ mới biết sợ sao? Không phải lúc này em mắng người rất hùng khí sao?"

Hắn vọt một bước tóm được cô, tay bóp lấy cằm Tô Thiện, quai hàm siết chặt "Nói, vì sao tôi đáng sợ? Vì sao lại sợ tôi?"

Tô Thiện vùng vẫy cũng không thoát nổi bàn tay hắn, cô hất hàm quay mặt đi, ánh mắt nhìn hắn đầy ảm ức.

Được rồi! Hắn thừa nhận thua bởi ánh mắt cô, đừng nhìn hắn như là sói xám muốn ăn thịt cừu non được không?

Bàn tay hắn buông lỏng, chăm chú nhìn cô "Em nói đi, tôi làm gì khiến em sợ?"

"Tôi không muốn trả lời, tôi muốn về nhà."

Từ Hy Viễn cố gắng kiềm chế giận dữ muốn tóm lấy cô quăng lên giường, nhưng hắn lại sợ dọa cô, vẫn là im lặng hít sâu một hơi "Em muốn về nhà làm gì?"

Tô Thiện cụp mắt, giọng nhỏ xú "Về cho mèo ăn." Hôm trước vội đi với Tô Minh Sơ, cô quên lãng con mèo mình nhặt được còn đang nằm trong bếp. Ngày hôm qua là Tô Minh Sơ giúp cô sai người đi mang về, giờ nó đang ở nhà còn chờ cô.

Mèo?

"Mèo nào? Mèo của tên nhãi kia?"

Tô Thiện: "Là nhặt được."

"Được rồi, tôi đưa em về lấy mèo, tiện thể dọn đồ luôn."

Tô Thiện nhú mày "Dọn đồ gì?"

"Không cần dọn cũng được, tôi mua lại hết cho em là được, đi."

Cô sực tỉnh, hoá ra hắn muốn cô dọn qua đây, Tô Thiện lắc đầu "Tôi không ở với anh, Từ Hy Viễn, anh quên hết rồi sao? Chúng ta đã kết thúc rồi."

Lại là kết thúc? Mẹ nó, cô hiển nhiên chỉ biết chọc giận hắn.

"Im miệng, Tô Thiện, tôi không muốn nghe lại hai từ "kết thúc". Em tuyệt đối đừng chọc giận tôi."

"Vậy anh nói xem, chúng ta còn là gì của nhau?"

"Từ Hy Viễn, anh còn cố chấp điều gì nữa? Thời gian qua chưa đủ để anh trả thù ư? Hay là đừng nói: anh yêu tôi?"

Từ Hy Viễn nhìn cô, đầu óc đột nhiên như bị ai gõ mạnh một cái, im lặng không lên tiếng. Hết giờ phút này không thể thừa nhận, Tô Thiện nói trúng tâm tư của hắn rồi, không vì yêu hà có gì khẳng khẳng muốn buộc cô bên mình.

Cô nhếch môi tự giễu "Có lẽ là tôi sai rồi! Người như anh, sẽ không biết yêu là gì đâu? Anh tốt nhất là nên buông tha tôi đi, chúng ta... tốt nhất đừng gặp lại."

Từ Hy Viễn đỏ mắt nhìn cô "Em đừng vọng tưởng, tuyệt đối cũng không."

"Vậy thì anh muốn cái gì, muốn tôi như một xác sống bên anh sao?"

"Chúng ta chưa đủ dày vỏ nhau ư?"

Ánh mắt cô nhìn hắn từ bình tĩnh chờ nên tuyệt vọng, nếu đã không thể nên giải quyết tất cả, dù là ai tổn thương, cũng không thể tránh khỏi sự thật:

"Anh còn không hiểu rõ mọi chuyện sao? Hay là anh đã quên cả rồi. Ân oán trước đây không phải luôn nằm trong lòng anh sao? Ba mẹ anh vì sao lại chết? Ba mẹ tôi vì sao chết? Anh định quên tất cả sao, nhưng Từ Hy Viễn, tôi không làm được, hai chúng ta đã định sẽ không bao giờ không thể như chưa từng có gì xảy ra."

"Từ Hy Viễn, tôi đã từng là một cô gái hết sức bình thường. Tôi cũng có ước mơ, cũng có kế hoạch tương lai, nhưng vì anh, mọi thứ đều rối tung. Gã cho anh, tôi chưa từng một ngày làm vợ, anh hành hạ tôi, si nhục tôi, lấy em trai tôi uy hiếp, tôi đương nhiên sợ. Nhưng anh có biết, nếu không phải vì anh lấy Tô Văn uy hiếp tôi, Tô Thiện đã chết ngàn lần rồi. Anh nghĩ sau bao nhiêu chuyện như vậy, tôi còn thể có tình cảm với anh ư?"

"Tôi nói cho anh biết, tôi hận anh còn không kịp. Lòng ngực như bị ai đó đâm phải, đau đớn tràn lan, Tô Thiện cảm thấy giờ phút này cô muốn biến mất đi, ngay cả kí ức cũng tan biến đi, tình yêu... cuối cùng vẫn là loại thống khổ tàn ác nhất."

Yêu hắn không? Không yêu hà có gì đau như vậy.

Ánh mắt hắn hiện lên tia đau thương dữ dội, hắn biết hắn đương nhiên biết ân oán trước giờ đối với hắn chưa từng tan biến. Nhưng hắn đã từng không muốn quên, cuối cùng chỉ cần cô. Giờ Tô Thiện đột nhiên khui lại chuyện quá khứ, đầu óc hắn dần trở nên hỗn loạn.

Cô nói cô hận hắn, cô cuối cùng vẫn là hận hắn. Nỗi lo sợ ngày một lớn trong lòng hắn, Từ Hy Viễn bắt lấy tay cô kéo cả người Tô Thiện vào lòng, cánh tay hắn siết chặt lấy người cô, lòng bàn tay có chút ướt át, không ai phát hiện hắn căng thẳng đến khó chịu "Tô Thiện, đừng hận tôi được không?"

Đôi mắt hắn đỏ bừng, khàn giọng "Chúng ta... làm lại từ đầu được không? Tôi tuyệt đối sẽ nghe theo em."

Không ai biết hắn lấy bao nhiêu can đảm mới dám xuống nước ngỏ lời với cô, cả đời hắn không ngờ lại có ngày hôm nay, sợ mất đi một người phụ nữ còn hơn là sợ cái chết.

"Tô Thiện, đừng rời khỏi tôi được không? Tất cả, sau này đều nghe lời em."

Hắn biết hắn không nỡ dùng bạo lực ép buộc cô bên cạnh mình, Từ Hy Viễn thừa nhận hắn yêu Tô Thiện, một chút cũng không nỡ làm cô không vui.

"Tôi, đối với em không phải háo sắc, tôi... là thật lòng."

"Tô Thiện, tôi thật lòng yêu thích em."

Tìm Tô Thiện như bị ai hung hăng bóp lấy, nắm giữ đến mềm nhũn, cô gục đầu bên vai hắn, có chút tham luyến mùi hương quen thuộc trên người Từ Hy Viễn, nháy mắt liền muốn khóc. Đầu óc cô rối bời, vì những câu bộc bạch của hắn mà chớp nhoáng liền muốn vứt đi tất cả quá khứ, nhào vào lòng hắn, nói với hắn: Cô đối với hắn cũng là thật lòng, một chút ý hận đã sớm không còn. Tô Thiện hít sâu một hơi, cố gắng thanh tỉnh chính mình, cô đẩy hắn ra, giọng nhỏ xíu bên tai hắn "Tôi muốn về nhà."

Mọi chuyện quá khứ không thể nói vứt bỏ liền vứt bỏ, cô... tạm thời không muốn đối mặt với hắn, một chúy nhìn tới liền như kim châm vào lòng.

"Không được."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đính hôn ?

Ánh mắt Tô Thiện cương quyết nhìn hấn "Anh còn muốn bức tôi? Anh nói anh đối với tôi thật lòng, tôi thấy một chút tôn trọng đều không có."

Từ Hy Viễn sợ mình tiếp tục ép buộc cô, Tô Thiện sẽ trực tiếp buông lời cay nghiệt với hấn, hấn hoà hoãn "Vậy được, tôi đưa em về." Không đợi cô từ chối, đã xoay người lấy chìa khóa xe xuống dưới lầu.

Tô Thiện chỉ đường cho hấn, lúc tới nhà cô ngay cả lời cảm ơn cũng không nói, lập tức xuống xe.

Từ Hy Viễn cũng xuống xe, hấn nhìn Tô Thiện đi vào một căn nhà nhỏ xíu khá cũ kỹ khề nhều mây, hóa ra không phải tên nhãi kia mua nhà cô. Nhưng mà hấn cũng không vui, Tô Thiện lại đi thuê nhà tại cái nơi cũ kỹ bụi bặm này cũng không thêm vẻ với hấn, mặt mũi hấn biết để đi đâu.

Thoáng thấy cô sắp đóng cửa, Từ Hy Viễn vội lên giọng "Tô Thiện, tôi quyết định muốn theo đuổi em, quyết không từ bỏ."

"Rầm"

Cánh cửa nặng nề đóng lại trước mặt hấn, Từ Hy Viễn có chút xấu hổ sờ mũi, lớn đến từng tuổi này, lần đầu tiên hấn mở miệng đòi theo đuổi phụ nữ, thật cũng không biết nên làm sao.

Nhưng hấn cũng không còn cách nào khác, vợ hấn không chịu về với hấn, không thể cưỡng ép được thì quyết định theo đuổi đến khi cô đồng ý mới thôi. Hấn không tin, Tô Thiện không chút nào để ý tới hấn, bộ dạng lớn lên đẹp trai của hấn khá làm hấn hải lòng.

...

Căn nhà hoang nợ, Tô Minh Sơ bị đánh bầm dập vết tại một xó, cả người đầy vết thương, ánh mắt lơ mơ mơ màng thấy bóng dáng người đàn ông quen thuộc đi vào, có tiếng mắng chửi, sau đó nhỏ dần nhỏ dần, cậu ta rơi vào trạng thái ngất xỉu.

"Bảo các cậu đừng đánh cậu ta mà." Vương Triết vừa tới nơi đã thấy Tô Minh Sơ vết thương bầm dập đến đáng thương, cậu ta nhắm mắt nhìn mấy người kia. "Đánh cậu ta ra nông nổi như thế..."

"Vương trợ lý, là Từ tổng dặn dò chúng tôi mạnh tay một chút."

Vương trợ lý"... "Được rồi, đương nhiên lời Từ tổng có giá trị hơn lời của cậu ta.

...

Lúc Tô Minh Sơ tỉnh dậy, cậu ta mở mắt đã thấy bộ dạng vừa bôi thuốc vừa thở dài quen thuộc kia, vừa động người muốn ngồi dậy xương khớp liền như muốn đứt rời, cậu ta la oai oái "Mẹ kiếp."

Vương Triết thở dài "Đã bảo cậu đừng đụng vào Tô tiểu thư, ngang bướng."

"Tôi cứ thích đụng đấy, anh quản được chắc."

Vương Triết lắc đầu "Tôi đương nhiên không quản được, nhưng sẽ có người muốn quản đấy." Cậu ta cũng chẳng muốn quản.

Tô Minh Sơ nhìn Vương Triết "Này, vẫn chưa biết anh tên là gì?"

"Họ Vương tên chỉ một chữ Triết."

Tô Minh Sơ lẩm bầm "Vương Triết..." Cậu ta có chút khó khăn ngồi dậy, mắt nhìn thấy cánh tay mình có vài cái băng cá nhân "Đây là ý gì, cho người đánh xong rồi băng bó, giả mù sa mưa à?"

Vương Triết có chút túng quẫn "Không ngăn được."

"Hừ, tên sói già đó sai anh chứ gì? Thôi được rồi, anh từ chức đi, về làm trợ lý cho tôi. Tôi tuyệt đối không ngược đãi anh."

Vương Triết lập tức lắc đầu "Đừng ăn nói linh tinh." Cậu ta trước giờ đều trung thành một mực với tổng giám đốc mình, tuyệt đối chưa từng có suy nghĩ phản bội.

Tô Minh Sơ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bủi môi "Không thì thôi."

Hấn cũng phải nhất định có trợ lý nha.

Vương Triết thấy Tô Minh Sơ còn mạnh mẽ chán, chắc là không đến nỗi không về nhà được, anh đứng lên đưa mắt nhìn cậu ta "Cậu tự về nhà hoặc tự điện người đến đón đi. Tôi phải đi đây."

Nói rồi, như nhớ lại gì đó, Vương Triết lại thở dài "Khuyên cậu một chút, đừng chọc Tổng giám đốc nhà tôi nữa, lần này là đánh, không chừng lần sau sẽ

mất mạng đấy."

Tô Minh Sơ: "... Lăn nhăn còn hơn mẹ hần.

.....

Ngày hôm sau,

Tin tức người thừa kế Tô thị đính hôn cùng một người phụ nữ tràn ngập trên báo chí.

Chuyện Tô Minh Sơ về nước thừa kế tập đoàn Tô thị đang là miếng mồi ngon cho báo chí. Không ngờ trong lúc này anh ta trực tiếp công khai đính hôn cùng một người phụ nữ lại càng khiến các trang mạng cùng báo chí thêm sôi sục.

Từ thị - văn phòng Tổng giám đốc,

"Rằm"

Cái laptop Vương Triết mới đặt hàng lại đang nằm ở dưới nền, lần này không đếm được vỡ thành bao nhiêu mảnh. Cậu ta mặt mày méo xệch, trong lòng gào khóc không ngừng, có biết cái đồ đặt làm riêng theo yêu cầu tốn bao nhiêu...

Roi lệ...

"Mẹ kiếp, cậu lập tức dẹp mấy cái tin đó cho tôi. Còn để tôi thấy toà soạn nào đăng tin, trực tiếp thu mua."

Từ Hy Viễn thở hổn hển, trực tiếp tháo tung hai cúc áo trên cùng, cả vạt từ lâu đã vứt đi một xó. Hần ta mặt mày phải nói là cực xấu, tức giận đến lòng ngực phập phồng, đôi mắt đỏ bừng "Con mẹ nó, tên nhãi kia còn chưa ăn đủ đòn."

Dứt lời đôi mắt lạnh tanh liếc qua cậu ta:

"Nhốt cậu ta lại, tôi chưa cho phép thả tuyệt đối không được thả. Cậu mà mềm lòng, tôi nhốt luôn cậu."

Vương trợ lí bị ánh mắt cảnh cáo như muốn giết người kia dọa sợ, cậu ta vâng vâng dạ dạ lập tức lui đi, chỉ sợ ở lại không cẩn thận mang hoạ sát thân...

Từ Hy Viễn nhắm chặt hai mắt, lòng bàn tay siết chặt thành nắm đấm, cơn tức giận vẫn khó tiêu tan trong lòng ngực hần, bí bách đến khó chịu.

Muốn dành vợ của hần, tuyệt đối không có cửa.

Trên bàn làm việc, là tờ báo sớm nhất của ngày hôm nay. Tin tức đính hôn của người thừa kế Tô thị vẫn chiếm phần lớn, còn kèm theo ảnh chụp của 2 nhân vật chính.

Người phụ nữ mỉm cười nhẹ nhàng trong ảnh có thể cả thế giới không biết cô là ai, nhưng đối với Từ Hy Viễn, hần liếc mắt cũng đủ biết là Tô Thiện, tâm can của hần.

Tin tức này đủ chọc giận hần phát điên, muốn một tay bóp chết tên nhãi họ Tô kia.

Đính hôn? Đính cmm nhà cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Anh rể

Khi Tô Thiện biết chuyện đã là tối hôm sau, cả ngày hôm qua cô bận rộn đến sân bay đón Tô Văn, tối nay vừa lên mạng đã thấy mọi thứ rồi tung lên.

Cô lập tức điện thoại cho Tô Minh Sơ, đầu dây bên kia vừa bắt máy đã ngả ngón "Tiểu Thiện, nhớ tớ rồi sao?"

Tô Thiện mặc hần nói nhảm, lập tức vào vấn đề chính:

"Lão Tam, tin tức trên mạng là sao?"

"À... ừm... chọc lão sói già đó nổi điên một chút. Cậu... sẽ không phải tức giận chứ?" Mục đích của cậu ta chính là muốn chọc giận Từ Hy Viễn, dăm cho người đánh cậu ta, cậu ta đương nhiên không thể nhịn xuống cục tức này.

Tô Thiện thực muốn đập nát cái đầu của cậu ta, xem trong đó có gì lại ấu trĩ thành ra như vậy, cô nhún mảy "Mau... mau đẹp xuống cho tớ, đừng chọc tớ đánh người." Còn chưa kể tới chuyện ba mẹ cậu ta sẽ phản ứng ra sao với tin tức đính hôn xằng bậy kia, thực chỉ biết gây phiền phức.

Tô Thiện chợt nhớ đến Từ Hy Viễn, cô không dám chắc hẳn sẽ dễ yên cho Tô Minh Sơ, nghiêm giọng dặn dò "Lão Tam, nghe lời tớ, tốt nhất mấy ngày này cậu ngoan ngoãn ở nhà đi."

Đầu dây bên kia cười lớn "Ồ nhà cậu được không?"

Tô Thiện còn chưa kịp trả lời, đầu dây bên kia đã vang lên âm thanh hỗn tạp như làm rơi điện thoại, có tiếng la hét nghe không rõ.

"Lão Tam, Lão Tam... cậu đang nghe đó chứ?"

"Tút... tut..."

Tô Thiện lo lắng nhìn điện thoại hiển thị đã ngắt kết nối, cô xoay người lấy áo khoác định ra ngoài.

"Chị, có việc gì sao?" Tô Văn đã sớm kết thúc chương trình học bên đó, cậu lập tức muốn quay về thăm ba mẹ cùng chị gái, lại không ngờ việc đầu tiên về nước Tô Thiện đã trực tiếp đưa cậu đến nghĩa trang. Dị ảnh của ba mẹ đập vào mắt trong ngày đầu tiên về nước khiến cậu như chết sững, một cú sốc suy sụp, tưởng chừng như không thể tin nổi vào mắt mình, cậu ôm Tô Thiện khóc đến cả cá người.

Chính ngày về nước, cậu biết được: Bố mẹ ra đi trong một vụ tai nạn, Tô Thiện vì sợ cậu đau lòng nên không hề mở miệng.

Cậu vừa đau lòng mất đi người thân, lại thương xót chị mình chịu đựng một mình.

Tâm trạng vẫn lơ lửng, chưa rời khỏi cảm giác đau thương từ hôm qua đến giờ khiến cậu không muốn làm gì. Chỉ chôn mình trong nhà Tô Thiện, một chữ cũng không nói, vừa rồi thấy Tô Thiện hốt hoảng muốn rời đi, việc mất đi bố mẹ như ám ảnh trong lòng cậu, run giọng hỏi "Chị, có chuyện gấp sao?"

Tô Thiện nhìn hai mắt sưng đỏ của em trai cùng gương mặt tiu tụy của cậu nhóc, do dự một hồi cô quyết định bỏ áo khoác xuống, đi đến khẽ xoa đầu cậu "Không có gì cả, em đói chưa? Chị nấu cơm nhé?" Lòng Tô Thiện đau nhói, cô trực tiếp như vậy với cậu vì không muốn tiếp tục lừa dối, sớm muộn gì Tô Văn cũng biết, chỉ là cô đơn giản nói với cậu ba mẹ bị tai nạn, một chữ cũng không nói thêm.

Mình cô ôm ân oán hận thù, là đủ rồi.

Em trai của cô, cô tuyệt đối không muốn cậu nhóc chịu một chút tổn thương nào cả.

Tô Văn ôm lấy cô, nỗi sợ hãi mất người thân lại dâng lên ngày một lớn, giọng người thiếu niên khàn khàn vang lên "Chị, em chỉ còn mình chị."

Mắt Tô Thiện thoáng chốc đỏ hoe, cô nhìn xuống cảm giác muốn khóc, hít hít mũi sụt sùi, đưa tay xoa đầu cậu nhóc "Ngoan nào, chị tuyệt đối không rời khỏi em."

...

Tô Thiện xuống bếp nấu cơm tối, ba món mặn một món chay được đặt lên bàn ăn. Tô Văn nhanh chóng xới hai bát cơm nhỏ, tâm trạng khá lên được một chút "Chị, chị vẫn còn nhớ những món em thích."

Cô gắp một miếng sườn vào bát cậu, mắt cong lên "Bảo bối của chị thích ăn gì chị đương nhiên nhớ."

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau cười, còn chưa kịp động đũa đã nghe thấy có người gõ cửa.

Tô Thiện đặt đũa xuống, lẻ mề đi ra mở cửa.

Từ Hy Viễn đứng trước cửa, trên tay còn ôm một bó hoa hồng lớn. Hẳn bộ dạng cao lớn đứng đó, quần Áo cùng áo sơ mi trắng phẳng phiu, có chút ngốc nghếch nhìn cô "Hôm qua đến tìm em, lại phát hiện em không có ở nhà."

Nói rồi, hẳn dứt khoát đẩy bó hồng vào ngực cô, có phần ép buộc "Cái này... tặng cho em." Lúc tối tan làm phát hiện nhân viên nữ của công ti mình có người tặng hoa, cô gái kia rất sung sướng ním cười, còn khoa trương nhào vào lòng chàng trai đó. Hẳn suy nghĩ một lúc, liền mua hoa đến tìm cô, chỉ hy vọng Tô Thiện cười với hắn một cái.

Tô Thiện nhìn bó hoa hồng có phần phô trương trong lòng, trực tiếp xoay người ném vào sọt rác phía trong góc nhà, cũng lười để ý tới hắn tiếp tục đi lại ngồi vào bàn ăn.

Mặt mày Từ Hy Viễn tối sầm, hắn hít một hơi, kiềm chế tức giận mặt dày đi vào sau cô, mắt liếc bó hoa nằm gọn trong sọt rác không khỏi trách mình ngu ngốc, Tô Thiện chắc hẳn là không thích hoa rồi.

"Chị, có người sao?"

Cô động đũa gắp thức ăn vào bát cậu, mỉm cười "Không có, nhầm phòng."

Từ Hy Viễn lúc đi vào vừa vặn nghe được câu này,hắn nhìn một nam một nữ ngồi ăn tối hết sức vui vẻ không khỏi cau mày.Cậu thanh niên kia hẳn đương nhiên nhớ,cậu ta là em trai cô ,nhưng mà có lẽ em trai cũng không được... từ khi nào lại có thể cười nói vui vẻ với Tô Thiện như vậy.

Khi ở với hắn,ngay cả nụ cười cô cũng keo kiệt không cho.

Tô Văn ngậy ngốc nhìn người đàn ông đi vào,cậu liếc nhìn chị mình "Chị..."

Tô Thiện ngó đầu sang,hỏi hận khi nãy mình lại không trực tiếp đóng cửa,trùng mắt nhìn hắn "Ai cho anh vào đây?"

Từ Hy Viễn không thèm quan tâm trực tiếp đi lại kéo ghế ngồi xuống bàn ăn,ra lệnh cho cậu thanh niên trước mặt "Cậu,đi lấy cho tôi cái bát."

Tô Văn ngó người,cậu lại chưa từng thấy người nào ké com lại phách lối như vậy,nhưng theo phép lịch sự vẫn đứng lên đi vào trong bếp.

Tô Thiện quay người đưa chân đạp lên chân hắn "Anh có bệnh hả?Anh thiếu chỗ ăn com sao?"

Hắn mặc cô đập đánh,cũng không quá đau đớn,đưa tay sờ đầu cô,có chút ôn nhu mở miệng "Tôi biết tin tức em đính hôn với tên nhãi kia là giả,em yên tâm,tôi sẽ không ngu ngốc tin."Hắn cho người dọn tin tức kia xuống,chỉ là vừa đẹp xuống,lại có người muốn khơi lên.

Đây không phải là công khai trực tiếp muốn đấu với hắn sao?Tầm thường!

Chuyện này thì có liên quan đến câu hỏi của cô sao,Tô Thiện chán ghét liếc xéo hắn "Biết rồi thì đi đi,nơi này không chào đón anh."Huống hồ ở đây còn có Tô Văn,nay cậu nhóc đã về với cô rồi,hắn cũng không còn cơ uy hiếp,cô còn lâu mới sợ hắn.

"Vợ anh ở đây,anh đi đâu?"

"Xoảng."Cái bát rơi xuống nền, Tô Văn há hốc miệng nhìn người đàn ông trước mặt rồi lại liếc mắt sang chị mình,khó khăn mở miệng "Chị..."Chị cậu kết hôn khi nào?

Tô Thiện hoảng hốt chạy lại,kéo cậu ra,nhìn xuống một chút mảnh vỡ dưới sàn khế cau mày:

"Không phải như em nghĩ đâu."

Từ Hy Viễn nhàn nhả cầm đôi đũa của cô lên thoải mái ăn uống,khẩu vị khá tốt,hờ hững mở miệng "Cậu nhóc!Lại đây,gọi một tiếng anh rể."

Tô Văn nhìn không chớp mắt động tác của hắn ta,cậu chậm chạp đi lại,dò hỏi "Anh rể?"Hoá ra chị cậu kết hôn rồi.

Từ Hy Viễn khá hài lòng với cậu em vợ này,hắn đặt đũa xuống,lấy từ ví ra một sấp tiền mặt đặt trước mặt cậu "Tốt lắm!Lì xì cho cậu."

Tô Thiện tức đến mức mặt mày đỏ bừng,không nhịn được đưa tay đánh cái bốp lên đầu hắn "Anh đừng bày hư em trai tôi."

Hắn lớn từng tuổi này lần đầu tiên có người dám đánh lên đầu hắn,còn đem hắn hệt như con nít là dạy bảo.Từ Hy Viễn quay sang nhìn cô,lại thấy gương mặt đang tức giận đến đáng yêu kia,tức giận trong lòng hắn trực tiếp tiêu tan phân nửa,đầu quả tim mềm nhũn,đưa tay sờ đầu cô "Em ngoan một chút,kết lại lì xì cho em."

"Từ Hy Viễn,anh làm xằng đủ chưa hả?"Liên tục quấy rầy cô,hắn rõ ràng là không muốn buông tha cô.

Từ Hy Viễn gấp một miếng thịt mềm bỏ vào miệng,vẫn là hương vị hắn yêu thích,mặt hắn thoáng nghiêm khắc "VẬY còn em,em làm loạn đủ chưa hả?Giận đối cũng phải có chừng mực,còn tự ý ra ngoài thuê nhà,em vứt người chồng như tôi đi đâu rồi.Hả?"

Tô Văn há hốc mồm nhìn hai người,lại không ngờ chị mình từ khi nào lại đánh đá như vậy.Cãi nhau với anh rể,liền dọn ra ngoài ở.

Tô Thiện nhìn đôi mắt em trai mình,hiển nhiên đã hiểu lầm cô "Ai là vợ anh.Mẹ kiếp anh nói năng bậy bạ gì đó?"

Từ Hy Viễn tiếp tục làm mặt nghiêm túc,hắn lắc đầu "Xem ra tôi chiều em quá thành hư rồi.Ngay cả người chồng này em còn muốn chối,dễ dàng em em lại toàn muốn cắn tôi."

Tô Văn thấy tình hình không ổn,liền nhìn chị mình,cậu nhỏ giọng "Chị,chị đừng giận đối anh rể nữa.Hay là... mình về nhà đi."

Sao thoáng một cái em trai cô lại thành em trai hắn thế này,Tô Thiện tức giận "Không cho phép em gọi hắn ta là anh rể,chị với hắn ta không có quan hệ gì cả."

Từ Hy Viễn vẫn tiếp tục ăn com,hắn đưa tay lấy luôn bát com của Tô Thiện,mặt không biểu cảm nhìn Tô Văn "Chị cậu ấy à,giận một cái liền muốn cắt đứt quan hệ vợ chồng,còn bỏ nhà ra ngoài.Anh rể của cậu mỗi lần dễ dàng thật khó khăn."

Tô Văn khó xử nhăn mặt,cậu chưa thấy chị mình hung dữ như lúc này,lúc này còn chửi tục.Cậu thanh niên lên quan sát người đàn ông trước mặt,ngũ quan cực kì đẹp mắt,dáng vẻ lại cao lớn,ăn mặc phong độ đoán đều là hàng hiệu cao cấp.Đứng một chỗ với chị cậu,cực kì xứng đôi.

Cậu cũng muốn nói giúp cho anh rể,nhưng lại không thể bỏ mặc chị mình,cuối cùng vẫn nhỏ giọng khuyên "Anh rể... phải nhẫn nại một chút."

Từ Hy Viễn thoáng chốc đã ăn xong bát com của Tô Thiện, một chút cũng không hề ghét bỏ, thoáng nhìn nhóc con trước mặt, hẳn khá hài lòng với cậu nhóc này "Mai lại tiếp tục lì xì cho cậu, hôm nay không mang nhiều tiền mặt."

Tô Thiện lập tức đá chân hẳn "Mai cái gì? Anh đừng có mà tới đây nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Hôn một cái liền vui vẻ

Từ Hy Viễn nhìn cô, rất muốn hôn cô một cái, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, thấp giọng dụ dỗ "VẬY em về với tôi nhé!" Dứt lời còn cố ý mập mờ ghét sát cả người lại "Không có vợ, rất là khó ngủ."

Tô Thiện liếc hẳn "Đi mà tìm nấy em chân dài mà ngủ."

Hành động này rơi vào mắt Tô Văn chính là chị gái mình đang giận dỗi làm nũng, cậu đột nhiên thấy đáng thương cho anh rể, chị gái mình lại khó dỗ như vậy.

Haizzzz...

Tối hôm đó, Từ Hy Viễn mặt dày ở lại nhà cô tới khuya mới chịu ra về. Hẳn ra khỏi cửa chưa đi được vài bước, phía sau đã có người níu lại tay áo hẳn, mùi hương quen thuộc trong đêm yên tĩnh càng rõ ràng.

Từ Hy Viễn xoay người, phát hiện Tô Thiện đưa mắt nhìn hẳn. Trong đêm khuya, đôi mắt cô sáng lấp lánh, cứ như vậy nhìn hẳn "Từ Hy Viễn, anh... có phải làm gì Tô Minh Sơ rồi không?"

Mọi xao động trong lòng hẳn bị câu hỏi của cô đánh sập, hẳn đưa tay véo má cô một cái, tức giận "Em còn dám hỏi đến tên nhãi kia?"

"Anh tuyệt đối không được làm càn, Tô Minh Sơ là bạn của tôi, nếu anh ấy có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Hắn chữ gì cũng không nghe lọt, chỉ chú ý đến chữ "bạn" kia, kích động nắm lấy tay cô "Được, tất cả đều nghe theo em. Nào, hôn một cái."

Tô Thiện đẩy hẳn ra, thảm máng hẳn vô si:

"Còn nữa, đừng đến đây tìm tôi nữa. Tô Văn sẽ hiểu lầm."

"Hiểu lầm gì, mọi chuyện anh nói đều là sự thật." Hẳn buông mắt nhìn cô, ánh mắt chăm chú nhìn, nhu tình nhẹ giọng hỏi "Tô Thiện, em còn chưa tha thứ cho tôi sao?"

Hắn căng thẳng nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, khẽ nắn bóp trong lòng bàn tay to lớn của mình "Em nói đi, em muốn tôi làm gì mới chịu tha thứ cho tôi?"

Cô trực tiếp gạt tay hẳn ra "Anh còn chưa chịu hiểu sao? Ở đây không phải là vấn đề có tha thứ hay không? Mà là..."

Cô có chút đau lòng không chịu được, cắn chặt môi, giọng nhỏ dần "Chúng ta... vốn không thể."

Hắn đưa tay kéo Tô Thiện vào lòng, siết chặt cô đến khó chịu, ở bên tai cô khẳng định "Tôi và em trừ phi có quan hệ huyết thống, mọi chuyện còn lại tôi mặc kệ."

GiỜNG người đàn ông một lần nữa trầm ổn nghiêm túc bên tai cô "Thứ tôi cần, trước sau đều duy nhất chỉ mình em."

"Tôi không muốn vì quá khứ một lần nữa đánh mất em. Sau mọi chuyện, tôi phát hiện, Từ Hy Viễn tôi lại cũng có lúc sợ hãi."

"Tô Thiện, tôi chính là... sợ mất em."

Tô Thiện thoáng chốc thấy đầu quả tim run rẩy, mọi tế bào như gào thét muốn cô mặc kệ tất cả, buông tha ký ức tổn thương, bắt chấp để tới với anh, tình nguyện can tâm yêu anh.

Người đàn ông này, thật biết làm cô rối loạn tâm tư.

"Khụ..."

Tô Văn tay cầm bịch rác,ngồi ngừng nhìn chị mình đang chôn trong lòng ngực anh rể,cậu đỏ mặt lên tiếng "Thật ngại quá,em...chỉ là đi đổ rác..."

Tô Thiện mặt đỏ bừng đẩy Từ Hy Viễn ra,cầm đầu chạy vào nhà,hai bên má nóng bừng bừng,xém chút là mềm lòng rồi.Hừ,cô lại không biết Từ Hy Viễn hắt ta từ khi nào miệng lưỡi lại trơn chu như vậy,hại tim cô mềm nhũn.

Từ Hy Viễn tối sầm mặt nhìn kẻ cắt ngang công cuộc bày tỏ của hần,hần đưa tay sờ cằm "Nhóc con,lần sau đổ rác nhớ chú ý một chút."Dứt lời liền xoay người rời đi.

Tô Văn gãi gãi đầu,cậu thanh niên còn chưa đủ 18 tuổi còn chưa hiểu chuyện yêu đương vẫn là cảm thấy vô cùng xấu hổ.Cậu nhóc nhìn theo bóng lưng Từ Hy Viễn,đến khi chiếc xe rời đi cậu mới sùng người.Không phải chứ,đó không phải là chiếc Bugatti Veyron phiên bản đặc biệt ư?

Xem ra anh rể của cậu thật giàu!

Cậu nhóc Tô Văn quyết định thi đại học ở trong nước, Tô Thiện cũng không cản cậu.Tinh thần cậu nhóc mấy hôm nay đã tốt hơn rất nhiều,vẫn còn đau buồn chuyện ba mẹ nhưng vẫn tốt hơn rồi.Cô cũng biết lúc cô ra ngoài,cậu liền trốn đi cùng Từ Hy Viễn.

Việc này cô đã phát hiện vài ba lần,chỉ là thấy cậu nhóc mỗi lần ra ngoài về tinh thần đều tốt hơn rất nhiều,Tô Thiện cũng không cấm cản cậu,cũng không tiện vạch trần.

Chỉ là có điều thắc mắc,cái tên vô sĩ kia chuyện công ti không phải là rất nhiều sao?Mỗi ngày đều chịu khó đến đây đưa đón em trai cô ra ngoài.Đừng nghĩ là cô không biết,cái xe tiền tỷ kia của hần chạy vào cái hẻm nhỏ này,đủ khiến mấy cô đi hàng xóm có chuyện tán gẫu hết ngày.Lại thêm cái vẻ mặt lớn lên xinh đẹp kia của hần,Tô Thiện đi ra đi vào đều có thể nghe những lời bàn tán từ già đến trẻ.

Hừ,chán ghét bộ dạng đã đẹp trai còn giàu có của hần!Cực chán ghét!

....

Qua ngày mai mọi chuyện đều được dẹp xuống,Tô Minh Sơ mất tích.

Ba mẹ cậu ta vô cùng lo lắng liền tìm cách tìm đến Tô Thiện.

Tô Hiệu nhìn cô,về mặt cay nghiệt: "Cô Tô,tôi biết cô đã là người phụ nữ của Từ Hy Viễn,tại sao còn quyến rũ con trai tôi.Minh Sơ còn nhỏ,cô không phải muốn tiền sao?Tôi có thể cho cô."

Ông ta ngay cả mời cô một ly cafe cũng không có,trực tiếp đứng trước cửa nhà cô chất vấn.May mắn là Tô Văn không ở nhà,nếu không Tô Thiện lại sợ cậu nhóc lại nghĩ lệch lạc.

Còn chưa kịp tỏ ra chút thành ý mời ông ta vào nhà,Chu Hiệu đã tiếp tục:

"Minh Sơ giờ không rõ tung tích,tôi biết cô có thể giúp nó,cảm phiền cô có thể nói Từ Hy Viễn một tiếng.Bao nhiêu tiền tôi đều có thể đáp ứng."

Tô Thiện cụp mắt,con mắt nào của ông ta thấy cô quyến rũ Tô Minh Sơ,ngay cả hứng thú cũng không có: "Xin lỗi,tôi không dám chắc là Từ Hy Viễn làm,việc này không thể đáp ứng ông."

"Cô không phải một chân đạp hai thuyền sao?Giờ Minh Sơ gặp chuyện cô liền bỏ mặc nó.Uổng phí tâm tư nó còn muốn đính hôn với cô."

Tô Thiện mỉm cười,nụ cười cực khó coi,cô nói "Tôi mất đi một thuyền cũng rất đau lòng nha,cơ mà không phải có thể kiếm thuyền khác sao?Chân là của tôi,đạp mấy thuyền đều tùy tiện."Tô Minh Sơ cô đương nhiên không bỏ mặc,chỉ là cô cực ghét kiểu nói chuyện của mấy lão nhà giàu như này.

"Cô... cô..."

Tô Thiện: "Xin lỗi không tiếp ngài chu đáo được,tôi còn bận việc,thật ngại quá."Dứt lời cô đóng sầm cửa,một bụng tức giận đi vào nhà.

Đề lại Chu Hiệu ở ngoài tức đến muốn thổ huyết,sao cô ta không nói bận đi tìm thuyền mới luôn đi.Hạng người lăng lơ.

...

Tô Thiện trong nhà đi đi lại lại hồi lâu,vẫn là quyết định mặc áo khoác ra ngoài,bắt taxi đến Từ thị.

Sau lần bị nhốt ở nhà kho,Từ Hy Viễn trực tiếp thông báo xuống nhân viên công ti,là nhìn thấy Tô Thiện trực tiếp dẫn lên phòng hần.Đúng như vậy,Tô Thiện vừa mới vào cửa chính,đã có người sẵn đón đưa cô lên trên.

Cửa phòng tổng giám đốc không khoá,Từ Hy Viễn một tay đỡ trán,mặt lạnh tanh như sắp nổi cơn.

Bên cạnh,Hứa Tiểu Vi âm ức khóc,mặt mày đáng thương kể lể "Không phải là em muốn rời khỏi anh,em là bị ba mẹ ép buộc,khi đó em cũng rất đau lòng."

Từ Hy Viễn đang suy nghĩ tên nhân viên đáng chết nào lại cả gan dám để cô ta tự tiện vào phòng hần.Vừa vào đã tùy hứng lại còn khóc ầm lên.Mẹ

kiếp,rõ ràng khiến hấn cực chán ghét,cuối cùng cũng nổi điên:

"Cô có im không hà?Cút!"

Vừa dứt lời quét mắt đã thấy trước cửa Tô Thiện từ khi nào đã đứng ở đó,cô mặc áo khoác bông trắng mềm mại,mặt có chút ửng hồng vì thời tiết lạnh,đôi mắt sừng sờ nhìn hấn.Hấn lập tức thu lại vẻ mặt doạ người,đôi mắt từ ngạc nhiên chuyển sang vui vẻ,lập tức chạy đến trước mặt cô: "Em tới tìm tôi sao?"Mắt hấn sáng lên,có chút hưng phấn nhìn cô.

Tô Thiện nghiêng đầu nhìn người phụ nữ có chút quen mặt kia một chút,cô liếc hấn "Xem ra quấy rầy chuyện riêng tư của Từ tổng rồi."

Hấn quay sang nhìn Hứa Tiểu Vi phía sau,mặc cô ta khóc thút thít lạnh giọng,đôi mắt lạnh lùng "Cô còn ở đó ầm ĩ,mau cút,đừng làm vướng mắt vợ tôi."

Tô Thiện thâm phi nhử trong lòng.Ai nói vướng mắt?Mà khoan,ai là vợ hấn?Hừ!!

Hứa Tiểu Vi thút thít đáng thương đi lại "Viễn ca..."

Còn chưa kịp nói lời nào đã bị Từ Hy Viễn trực tiếp kéo tay đẩy ra ngoài,đóng sầm cửa,hấn không vui lắm bầm "Thật ồn ào."

Tô Thiện chăm chú nhìn hấn,ánh mắt hình viên đạn "Viễn ca?"

Từ Hy Viễn khựng người,có chút không biết làm sao "Không như em nghĩ,anh cũng không nhớ cô ta từ đâu ra."Quả thực một chút kí ức về người phụ nữ kia đều không có,hấn không nhớ ra.

"À há,người ta bị anh chơi chán rồi đúng không?"Khoé môi cô nhếch lên,đá đểu hấn.Người ta tới tìm tận cửa còn nói không nhớ rõ người ta.

Từ Hy Viễn nắm lấy tay cô,khản trương "Không có,từ trước đến giờ đều chỉ có mình em."Người phụ nữ khác ngay cả nhìn hấn cũng lười.

Tô Thiện liếc xéo hấn "Đừng cho rằng tôi quên cái thói háo sắc trắng hoa của anh."Hình ảnh Sở Thanh Hạ ngồi trên đùi hấn đã trở thành vết dơ trong lòng cô,khó mà xoá bỏ.

Từ Hy Viễn thoáng thấy cô không vui,hấn ngược lại rất vui.Cô đây không phải là ghen sao,nhìn gương mặt hồng hào mềm mại kia,hấn có chút muốn hôn lên.Dứt khoát liền đem cô kéo vào lòng ngực mình, cúi đầu hôn lên má Tô Thiện một cái,còn chưa thoả mãn thì đã bị cô đẩy mặt ra "Tôi có việc muốn bàn."

Từ Hy Viễn không vui nhú mày "Em chớ nhắc tới tên nhãi ranh đó."

Tô Thiện: " Không sai!Anh thả cậu ấy ra đi.Có phải trẻ con không còn chơi trò bắt nhốt."

Khoé môi hấn giật giật: ".Đội tâm trạng tôi vui vẻ liền thả hấn ra."

"Vậy khi nào tâm trạng anh mới vui vẻ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tô Văn xảy ra chuyện

Từ Hy Viễn nhìn cô,khoé môi khẽ gợn "Em hôn tôi một cái,tôi liền vui vẻ."

"Anh thật ấu trĩ.Thả hay không thả,anh nói đi."

Hấn cúi thấp đầu,cười cười bên tai cô "Ngoan,hôn tôi một cái."

Tô Thiện lập tức đẩy mặt hấn ra,phồng má đánh đá nhìn hấn "Chỉ có con nít ba tuổi mới đòi hôn,anh già rồi còn đòi hôn,thật không biết xấu hổ."

Từ Hy Viễn chăm chú nhìn gương mặt nhô nhẩn của cô,hấn cau chặt mày.

Già ư?

Cô nói hấn già?

Hấn không nhịn tóm lấy Tô Thiện,ép buộc hôn liền tiếp vào mặt cô,hừ một tiếng "Em nói ai già?"

Nói rồi,hắn không tự chủ được hỏi cô:

"Tô Thiện,tôi nhìn già lắm ư?"Hắn thường ngày thức dậy mỗi lần nhìn trong gương đều cảm thấy rất hài lòng với gương mặt này,không phải nhân viên nữ thường xuyên lên lút bàn tán hắn rất đẹp trai sao?

Tô Thiện tức tối giậm lên chân hắn,trùng mắt lên,cái miệng nhỏ nhắn hung dữ "Già,gà chết được."Chỉ biết chiếm tiện nghi của cô,giậm chết hắn.

Từ Hy Viễn nhìn vết bầm trên giày hắn,một chút cũng không để ý bằng những lời hung dữ kia.Hắn đưa mắt hung hăng nhìn chằm chằm cô.Vấn đề tuổi tác này hắn quả thực rất để ý.Tiến lại gần,Từ Hy Viễn nheo mắt nguy hiểm cứ thế nhìn cô không buông.

Tô Thiện bỗng chốc rút người lại,cụp mắt không dám trừng hắn nữa. Từ Hy Viễn nhìn cô như vậy rõ ràng là muốn ăn tươi nuốt sống cô,bước chân khề xê dịch ra sau,cô chớp chớp mắt "Anh muốn làm gì?"

Hắn ép sát người cô,giọng khiêu khích "Không phải lúc này còn hung hăng trừng tôi sao?Sợ rồi?"Hắn dứt lời,lại ép sát thêm một bước.

Tô Thiện đang muốn chạy trốn,lúc này điện thoại trong túi lại phá tan sự yên tĩnh.

Cô lùi một bước tránh xa hắn,từ trong túi lục tìm được điện thoại,nhìn cái tên hiển thị trên màn hình,về mặt thoáng chốc liền dịu lại:

"Tô Văn,tìm chị?"

Đầu dây bên kia vội vàng:

"Alo,chúng tôi điện tới từ bệnh viện A,bệnh nhân đang trong tình trạng hôn mê,là gặp tai nạn giao thông.Chúng tôi phát hiện trong điện thoại cậu ấy có số của cô,làm phiền cô đến đây một chút."

Điện thoại trên tay lập tức trượt khỏi tay rơi xuống nền,đầu dây bên kia vẫn đang lo lắng "Alo,alo... cô có phải là người nhà bệnh nhân không?"

Từ Hy Viễn nhìn sắc mặt Tô Thiện thoáng chốc đã trắng bệch,hắn thấy cô sắp ngã xuống liền đưa tay kéo lấy cô "Em sao vậy?"

Tô Thiện mất bình tĩnh,hấp tấp nhìn hắn,cuống loạn lên "Bệnh viện A,nhanh lên,nhanh tới bệnh viện A.... đưa tôi tới bệnh viện A."

....

Bệnh viện A,

"Ai là người nhà bệnh nhân."

Tô Thiện mặt mày trắng bệch,gắng giọng run rẩy "Là tôi,tôi là chị cậu ấy."

Y tá nhìn cô một lượt từ trên xuống,lập tức hỏi "Em trai ruột?"

"Đúng,là em trai ruột tôi."

"Được rồi,cô lập tức đi làm kiểm tra lấy máu,hiện tại liền đi,em trai cô đang cấp cứu. Bệnh nhân là mất máu khá nhiều,chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật ngay."

Tô Thiện đầu óc như bị nghiền nát,một chút tri giác cũng mơ hồ,chỉ biết lật đật chạy đi kiểm tra lấy máu.

Từ Hy Viễn vẫn bên cô một chút không rời,nhìn Tô Thiện mặt cắt không còn giọt máu,hắn đau lòng không thôi.Nếu có thể,hắn lập tức muốn người lấy máu là hắn.

Hắn suy nghĩ một lát liền điện đi,đầu bên dây kia lập tức bắt máy hắn đã không vòng vo "Vương Triết,cậu tìm người nhóm máu B tới đây."

Lúc trước cô nằm viện hắn đã từng coi qua bệnh án của cô,Tô Thiện thuộc nhóm máu B.

....

"Nhóm máu của cô không trùng bệnh nhân."

Tô Thiện nhận kết quả kiểm tra,chết sững dưới lời khẳng định của bác sĩ.Cô cuống loạn lật giấy tờ,cả người run rẩy,cố gắng không chế cảm xúc dữ dội trong lòng ngực "Không thể nào.Chúng tôi là chị em ruột,sao lại không thể cùng nhóm máu."

"Kết quả xét nghiệm cho thấy cô thuộc nhóm máu B,còn bệnh nhân thuộc nhóm máu hiếm RH-.Hai người hoàn toàn không thuộc cùng nhóm máu."

Từ Hy Viễn im lặng đứng một bên từ lâu,lúc này mới điềm tĩnh lên tiếng "Lấy của tôi,tôi thuộc nhóm máu RH-."

Bác sĩ nhìn anh một lượt,sau đó gật đầu "Được,mau chóng làm xét nghiệm kiểm tra lấy máu."

Ca phẫu thuật diễn ra thành công, Tô Văn được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, cậu vẫn chưa tỉnh, trên người ngoài vết thương nặng nơi ổ bụng còn có nhiều vết thương nhỏ. Vẫn may mắn là, tai nạn lần này không ảnh hưởng tới phần đầu.

Tô Thiện ngồi bên cạnh giường, vẫn không buông tay cậu ra, không ai biết bàn tay đang siết chặt tay cậu kia, đang run rẩy không ngừng.

Ngày hôm sau đều như vậy, Tô Văn tỉnh dậy được một lúc liền ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng.

Tô Thiện vẫn như cũ túc trực bên giường bệnh, lo lắng như muốn khóc tới nơi.

Từ Hy Viễn một thoáng giờ không thấy đâu, lúc này hắn đang đứng ngoài phòng bệnh, lục đục muốn hút thuốc lại không thể, cảm giác nơi lồng ngực bí bách khiến hắn không biết làm sao.

Trên tay là kết quả xét nghiệm ADN, kết quả kiểm tra là 3.56%.

Không có quan hệ huyết thống.

Khoé môi hắn giật giật, cảm thấy lồng ngực có chút khó khăn hít thở.

Tô Thiện và Tô Văn...

Hoá ra không phải là chị em ruột.

Hôm qua làm kiểm tra lấy máu cũng có mặt hắn ở đó, Tô Thiện khác một trời một vực với nhóm máu của Tô Văn, không khỏi khiến hắn nghi ngờ.

Từ Hy Viễn cào tóc, hắn không biết phải đối mặt làm rõ với Tô Thiện ra sao, chỉ là... sợ cô đau lòng.

"Cạch" một tiếng cửa phòng mở ra, Tô Thiện đỡ đầu nhìn hắn, hai mắt đỏ hoe từ bao giờ, nhưng gương mặt lúc này lại muôn phần cứng rắn, cô hỏi hắn "Họ nói Tô Văn bị tai nạn khi lái xe. Từ Hy Viễn, Tô Văn mấy hôm nay đều đi theo anh. Tôi hỏi anh, xe ở đâu ra?"

Từ Hy Viễn nhanh chóng giấu đi tờ giấy xét nghiệm ADN vào túi, có chút sốt ruột nhìn cô, hắn lo Tô Thiện ghét hắn nhưng lại không thể lừa dối cô, mắt hắn nhìn cô không buông "Cậu nhóc muốn ra ngoài chơi, liền mượn xe anh."

Giấy sau liền nghe thấy tiếng hắn thở dài:

"Tô Thiện... thật xin lỗi."

Tô Thiện hung hăng nhìn hắn, giấy sau liền nhào vào lòng hắn, không khống chế được tức giận liền đấm đánh liên tục vào người hắn, nước mắt chảy xuống nhanh chóng ướt đầm cả gương mặt đã sớm nhợt nhạt, phát tiết gào khóc "Anh điên rồi, anh chính là điên rồi... Tại sao anh lại cho nó lái xe, Tô Văn ngay cả bằng lái cũng đều chưa có."

Từ Hy Viễn vẫn chôn chân tại chỗ cho cô trút giận, hắn nhìn cô gào khóc, một nỗi xót xa dâng lên trong lòng, làm lồng ngực hắn cũng đau đớn không thôi.

Tô Thiện vẫn không thể bình tĩnh, cô khóc đến khản giọng, bàn tay cũng đánh đến đỏ lên, chặt vật vô cùng.

Đến khi y tá phát hiện kéo cô ra, Tô Thiện mới hoàn hồn gục người xuống đất, túi thân nghe thấy "Cô làm gì vậy hả? Cô có biết anh ta hôm qua rút bao nhiêu máu không? Muốn đánh anh ta đến chết hay gì?"

Từ Hy Viễn chẳng nghe lọt tai một chữ, trước mắt hắn là Tô Thiện âm ỉ thút thít khóc, cô không gào khóc nữa, chỉ là ngồi sụp đó co người chịu đựng khóc, quả thực là đâm lòng hắn thành đau đớn, máu me đầm đìa.

Súng vật của hắn, từ khi nào lại tới lượt người khác làm cô âm ỉ.

"Được rồi, đi đi." Hắn phát tay với y tá, một chút cảm kích cũng không có.

Tô Thiện sụp mặt, chỉ thấy trước mắt có đôi giày da sáng bóng. Cô hít một hơi ổn định tâm trạng, ngẩng đầu nhìn hắn, giọng bé xiu "Xin lỗi." Nước mắt vẫn tràn ra không ngừng.

Nói cho cùng là do cô kích động, Từ Hy Viễn quả thực không có lỗi.

Hắn ngồi xuống trước mặt cô, bụng ngón tay cái ầm ầm chà sát nơi mặt, lau đi nước mắt lăn dài. Tô Thiện nghe thấy hắn cười rồi sau đó là chất giọng khàn khàn quen thuộc "Ngoan nào, đừng khóc. Em khóc chính là tôi có lỗi rồi." Hắn thừa nhận, mỗi lần nhìn thấy cô khóc, đều mang cho hắn cảm giác bí bách như thể là hắn là người gây họa.

Nếu có thể, hắn nguyện dùng cả đời bảo vệ cô, một giọt nước mắt của người phụ nữ này hắn cũng không muốn nhìn thấy.

Tô Thiện của hắn, nên được cưng chiều.

....

Tô Văn tỉnh dậy là ngày hôm sau, cậu mơ màng nhìn trần nhà bệnh viện.

Lại mơ màng nhìn sang Tô Thiện ngay bên cạnh, đôi mắt đỏ bừng, ngay cả quần thâm mắt cũng hết bảo vật quốc gia*. Liếc về phía sau, Từ Hy Viễn nằm trên ghế xô pha, ngủ gật ngủ gả.

*gấu trúc

Tô Văn vừa nhích người, ở bụng nổi lên một trận đau đốn, toàn thân như muốn đứt rời, cậu không nhìn được la đau.

"Em đừng cử động, đừng đến vết thương." Tô Thiện thương xót em trai, thấy cậu nhóc bắt đầu có ý thức lại vui mừng suýt khóc.

"Chị, em xin lỗi."

Tô Thiện cung chiều vuốt tóc cậu, khoé môi từ hôm qua đến giờ mới cong lên "Không sao cả, không sao là tốt rồi."

Tô Thiện loay hoay lau người cho cậu xong, lúc quay ra đã thấy Từ Hy Viễn chập chội nằm trên ghế xô pha, chân dài co lại một đoạn, chập vật vô cùng. Hắn ngủ không được ngon, ăn đường không hề thả lỏng.

Tô Thiện thờ dài đi lại, có phần thương xót không hình dung nổi. Tối qua hẳn một mực đòi ở lại đây, Tô Thiện cũng chẳng còn tâm tình quản. Giờ nhìn tình cảnh này, trong lòng xót xa vô cùng. Cô biết Từ Hy Viễn rút đi một lượng máu không hề nhỏ, lại không chịu về nghỉ ngơi, một mực muốn ở cạnh cô.

Người đàn ông này, thật biết làm cô lo lắng đau lòng.

Nhìn đồng hồ nơi tay, Tô Thiện suy nghĩ một lát rồi cởi áo bông trên người đắp lên người hắn, xoay người ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Thời tiết lại lạnh lên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sự thật bại lộ :chân tướng năm đó .

Hai lồng bánh bao hấp, cháo nóng cùng với sữa đậu nành, Tô Thiện mua thêm một ít đồ dùng rồi lật đật mang trở về. Không biết có phải còn sớm hay là thời tiết khá lạnh, người đi đường cũng ít hơn hẳn, cô nhanh chóng chạy vào thang máy tránh cái lạnh ở ngoài, lại không cẩn thận va trúng người đàn ông trạc tuổi cùng lúc vào thang máy.

May mà không rơi đồ, Tô Thiện lại lật đật xin lỗi người ta "Thật ngại quá, xin lỗi ngài."

Phía đối diện không có tiếng đáp lại, Tô Thiện hơi do dự ngược mắt nhìn thẳng đối phương, lại không ngờ ông ta thế mà đang nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt cứng ngắt như gặp phải ma.

Tô Thiện hơi khó chịu, cô đang suy tính có nên đi ra không lại bị đối phương nắm lấy cánh tay, giọng nói run run vang lên trong không gian chật hẹp "Cháu... cháu...."

Tô Thiện nhũn mảy, cự tuyệt tránh đi "Xin lỗi, tôi còn có việc bận." Dứt lời thấy cửa thang máy mở ra, Tô Thiện chưa kịp nhìn tầng mấy đã vội rời đi.

....

"Từ tổng, cái này... quả thực là không có huyết thống sao?" Vương Triết cầm giấy tờ xét nghiệm ADN trên tay, vẻ mặt như không thể tin được.

Từ Hy Viễn quay lưng về phía Vương Triết, trên tay vắt theo áo bông của Tô Thiện, hắn đưa tay dịu dàng vuốt vài cái, thâm trầm mở miệng "Đúng vậy, cậu mau chóng hủy đi, dọn dẹp cho sạch sẽ, đừng để Tô Thiện biết được."

Vừa dứt lời đã thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc từ góc khuất chạy vội lại giật lấy tờ giấy trên tay Vương Triết, Tô Thiện đã đứng cách đó không xa từ lâu, những điều nên nghe đã nghe hết, cô không thể chịu đựng nổi sự giấu diếm của Từ Hy Viễn mới liều mạng chạy ra đoạt lấy tờ giấy kia.

Nhưng sự thật lần này, quả thực quá đả kích với cô, đau đốn hơn gấp 100 lần.

Chính giây phút này, cô biết được, Tô Văn-người thân duy nhất còn lại của cô không phải em trai ruột của mình. Nói cách khác, cô không phải là con ruột của gia đình họ Tô.

Tô Thiện chợt nhớ tới album ảnh luôn giữ bên người, tất cả đều là ba cô chụp lại khi mẹ Tô mang bầu em trai đến khi sinh cậu bé.

Còn cô, kí ức từ năm 7 tuổi đã sớm vì một tai nạn mà mất đi. Ảnh chụp trước đó cũng chỉ từ lúc cô 4 tuổi, Tô Thiện cũng từng thắc mắc tại sao cô không có ảnh mới sinh giống em trai, nhưng mẹ Tô chỉ bảo lúc sinh cô còn chưa nghĩ đến chụp ảnh.

Lúc bác sĩ báo cáo xét nghiệm máu không trùng hợp, suy nghĩ không cùng huyết thống từng nảy sinh trong lòng cô, nhưng nhanh chóng bị cô gạt bỏ.

Nhưng lúc này, tờ giấy trước mặt đã đánh tan lòng cô, đau đớn tràn lan.

Tờ giấy rơi xuống đất, chân Tô Thiện mềm nhũn rơi vào trong ngực Từ Hy Viễn, mặt cô trắng bệch.

Từ Hy Viễn ôm lấy cô, liếc mắt nhìn Vương Triết như muốn cảnh cáo "Tên gốc nhà cậu còn không mau cút đi." Vương Triết còn chờ người há mồm nơi đó, liếc thấy ánh mắt cảnh cáo của tổng giám đốc nhà mình liền vội rời đi, còn không yên tâm quay đầu lại vài lần.

Tô Thiện mềm nhũn trong ngực hắn, cô khó khăn mở miệng, nước mắt trào ra, thống khổ vô cùng "Từ Hy Viễn, anh nói với tôi đây không phải là sự thật đi... anh nói đi... anh nói đi mà..." Tay cô nắm chặt lấy áo hắn, khóc nức lên, nước mắt thấm ướt cả áo nơi lòng ngực hắn, thoáng chốc lan tràn vào trong tim, hành hạ hắn.

Bàn tay nhỏ bé siết chặt thêm áo hắn, ngón tay trắng bệch, khóc đến nghẹn ngào "Tại sao anh không nói, Từ Hy Viễn, tờ giấy kia.... là gạt người thôi mà, anh nói đi... anh nói đi..."

Từ Hy Viễn ngay cả cuối đầu nhìn cô hắn cũng không dám, chỉ là thêm siết chặt người con gái vào lòng, hận không thể đem nỗi thống khổ của cô sang người hắn, cô đau lòng như vậy hắn cũng đứt ruột gan.

Môi hắn khẽ mấp máy "Tô Thiện, Tô Thiện, Tô Thiện..." Mở miệng đều là tên cô, một chữ cũng không nói thêm. Vốn dĩ là không biết phải nói gì.

"Không phải mà... anh gạt tôi... bọn họ gạt tôi... tất cả đều là giả... là giả mà..."

Tô Thiện khóc đến ngất đi trong lòng hắn, Từ Hy Viễn hoảng hốt đưa cô đi gọi bác sĩ, đầu quả tim liên tục run rẩy, một bước cũng không rời cô.

Trên giường bệnh, Tô Thiện đã sớm đi vào giấc ngủ, cả người vùi trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn có chút tiu tụy. Từ Hy Viễn đã ngồi bên cạnh cô hơn 2 tiếng, hắn vẫn còn đang ôm áo bông của cô, khẽ vuốt ve một chút, trên môi là nụ cười dịu dàng.

Sáng sớm tinh dậy đã không thấy cô, trên người là áo bông ấm áp có mùi hương quen thuộc, hắn vừa vui sướng vừa xót xa vô cùng. Thời tiết lạnh như vậy, Tô Thiện ăn mặc phong phanh chạy ra ngoài, hắn biết cô sợ lạnh, quả thực muốn ra ngoài tìm cô thì Vương Triết đến.

Điện thoại trong túi rung lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, Từ Hy Viễn cầm điện thoại ra ngoài, nhẹ tay kéo cửa lại, đi ra một góc vắng.

"Đi đi, cho cậu một tuần, về quê gốc đám người kia, kể cả những chỗ họ từng ở, điều tra cho tôi. Không tra ra, cậu ở đó đừng về."

Vương Triết đương nhiên biết "đám người kia" trong miệng Tổng giám đốc là ba mẹ Tô Thiện, cậu ta cúp máy trong lo sợ.

Không tra ra đừng về!

Xem ra lần này quả thực là làm khó cậu ta rồi.

Hắn đem điện thoại bỏ lại vào túi, vừa xoay người đã thấy có người đàn ông đứng trước cửa phòng, lén lút nhìn vào trong, thoáng chốc lại thờ dài.

Từ Hy Viễn đi lại, nhử mày quan sát, rất không vui lên tiếng "Ông là ai? Muốn làm gì?"

Người đàn ông trạc tuổi quay sang nhìn hắn, quan sát từ đầu đến chân một lượt "Cậu... cậu là người nhà của cô gái kia?" Ông ta đưa tay run rẩy chỉ vào bên trong.

Từ Hy Viễn chẳng mấy may quan tâm "Tôi hỏi lại, ông là ai? Muốn làm gì?"

Ông ta lại đưa mắt nhìn vào trong "Tôi nghe nói con bé khóc đến ngất đi, có chuyện gì sao?"

Lần này quả nhiên chọc Từ Hy Viễn nổi giận rồi, hắn không khách sáo nghiêng răng nghiêng lợi "Tôi không cần biết ông là ai, tốt nhất chớ đụng vào cô ấy." Dứt lời liền muốn mở cửa đi vào.

Cánh tay bị ông ta kéo lại, Từ Hy Viễn nghe ông ta nói "Tôi là viện trưởng bệnh viện A..."

Từ Hy Viễn nhếch môi châm biếm "Từ khi nào viện trưởng lại phải đích thân thăm hỏi từng bệnh nhân vậy? Nói, cuối cùng là ông muốn làm gì?"

Ông ta lại liếc mắt vào bên trong, lo lắng "Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn biết cô gái kia... có khỏe không?"

"Khỏe hay không không tới lượt ông quan tâm." Dứt lời hắn kéo cửa đóng sầm trước mặt ông ta, lăm bằm không vui.

Tô Văn biết chị mình ngắt đi,cậu nhóc ầm ỉ muốn đi xem,nhưng lại vì vết thương,không một ai cho cậu đi.

Tô Thiện đã sớm tỉnh,cô lặng im không nói một lời,cũng không nháo khóc ầm ỉ,chi im lặng đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Từ Hy Viễn đứng ngồi không yên,hắn quả thực có ám ảnh với cửa sổ,liền liên tục quần lấy đồ cô vui,nhưng không hề có kết quả.Cuối cùng vẫn là thờ dài,xoa đầu cô "Tô Văn nghe nói em bị ngắt,nháo loạn đòi qua thăm em."

Quả thực lần này đã đòi được sự chú ý của cô,Tô Thiện mấp máy môi khô rát gọi tên hắn "Từ Hy Viễn,đưa tôi qua đó."

Hắn không chịu để cô tự đi qua đó,một mực muốn ôm lấy cô qua,Tô Thiện không đồng ý liền bị hắn ép buộc ôm ngang đi.

Cách đó không xa,một đôi mắt ướt ướt luôn dõi theo bóng dáng của cô.Trên tay người đàn ông trạc tuổi cầm theo tấm hình chân dung của một người phụ nữ,tấm hình đã phai cũ,còn bị rách một góc nhỏ.

Điều đáng ngạc nhiên,giương mặt trên hình kia... với Tô Thiện đều không khác bao nhiêu.

Tô Thiện vừa bắt gặp ánh mắt lo lắng của em trai đã thấy lòng vô cùng ấm áp,cô mặc kệ có phải là ruột thịt huyết thống không,trong lòng cô,Tô Văn mãi là em trai mà cô yêu thương nhất,luôn luôn là như vậy.

"Chị,chị không khỏe sao?"

Tô Thiện được Từ Hy Viễn đặt bên giường bệnh,cô đưa tay xoa đầu cậu nhóc,mím cười chua xót "Ngốc,chỉ là mệt một tí thôi.Chị nghe nói em nháo lên muốn đi thăm chị."Nhìn đôi mắt của em trai,bao nhiêu ám ức trong lòng liền được bù đắp rất nhiều.

Mấy ngày sau đó Tô Thiện đều ở lại bệnh viện với em trai,Từ Hy Viễn liền đi đi về về giữa bệnh viện với công ti,bận rộn công ti xong lại bận rộn chăm sóc cho Tô Thiện.Không phải hắn liên tục ép cô ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ,không biết cô sẽ gầy đi đến mức nào.

Có những lúc hắn sẽ thấy cô lén rơi nước mắt.Hắn quả thực rất đau lòng,đau lòng chết được.

Tô Văn xuất viện sớm hơn dự kiến hai ngày,cậu một mực đòi về nhà,cảm thấy vết thương đã tốt hơn rất nhiều.

Tô Thiện cũng chiều theo ý của cậu,liền thu dọn về nhà.Từ Hy Viễn đưa đón hai chị em,mắt liên tục quan sát Tô Thiện ngồi ghế sau xe qua gương,thấy cô vui vẻ cười nói với em trai,anh không khỏi bớt lo lắng.

Vương Triết nửa tháng sau mới tra ra được tất cả,cậu ta bù đầu bù cổ dưới vùng quên nghèo kia rồi lặn lội khắp nơi vẫn không thể tra ra trong vòng một tuần như yêu cầu của Từ Hy Viễn.

Từ Hy Viễn nghe cậu ta kể khổ cũng chẳng có chút động lòng,dừng dung mở miệng lạnh lùng liếc cậu ta "Nói."

Cậu ta thảm than khổ trong lòng,đem tài liệu đặt trước mặt Từ Hy Viễn "Năm Tô tiểu thư 4 tuổi đã được nhà họ Tô xin về từ cô nhi viện vì họ không thể có con.Qua một năm lại bất ngờ mang thai,bọn họ từng có ý định đem trả Tô tiểu thư cho cô nhi viện,nhưng mẹ Tô lại có ý muốn giữ đứa con gái này lại để sau này con bà sinh ra còn có người chơi cùng."

"Hàng xóm trước đây của bọn họ đều biết Tô tiểu thư là được xin về,vì ba Tô hay chơi bài cùng mấy người đó,có chuyện đều đem kể không giấu.Bọn họ còn nói ba mẹ Tô không hề ngược đãi đứa con gái nuôi này,chi là..."

Từ Hy Viễn: " Chi là sao?"

"Tôi điều tra được sau này ba Tô chơi bài thua lỗ liền có ý muốn bán Tô tiểu thư đi,nhưng sau đó liền không bán,nguyên nhân thì chưa rõ.Sau này bọn họ liên tục chuyển nhà,là vì chạy nợ."

Mặt Từ Hy Viễn tối đen,hắn siết chặt tay,nụ cười trên môi vô cùng chói mắt "Đương nhiên là không bán rồi."

Hắn đưa tay bóp nát tờ giấy,giọng lạnh tanh "Vì họ muốn cô ấy chôn cùng Từ gia."Năm đó vì sao ba mẹ Tô lại để con gái mình chơi chung với Tiểu An An - em gái anh mà không màng liên phóng hoá giết người.

Vì cô là con nuôi,vì cô không cùng huyết thống với họ.

Sống hay chết - liền không quan tâm

Mẹ kiếp,Từ Hy Viễn chưa bao giờ cảm thấy tức giận đến mức lòng ngực run rẩy như lúc này.Hắn không ngờ nhà họ Tô có thể làm ra loại chuyện chó má cũng không bằng.

Có phải hay không,Tô Thiện của hắn cũng là nạn nhân trong năm đó.

Nếu năm đó hắn không cứu được cô... hắn thật sự không muốn nghĩ tới.

Âm thầm hít một hơi lạnh , lạnh lùng lên tiếng:

"Vương Triết,cậu tiêu hủy hết tất cả cho tôi.Mấy người hàng xóm kia,dùng tiền bịt miệng họ lại.Còn nữa,một chữ cũng không được hé ra với Tô Thiện.Còn ngu ngốc để cô ấy biết được,coi tôi xử cậu ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Sau này của em ,anh sẽ che chở .

Từ Hy Viễn đi công tác ở Hồng Kong hơn một tuần,hắn vừa xuống máy bay đã mệt mỏi ngủ thiếp đi trong ô tô,trước đó còn không quên dặn dò Vương Triết lái thẳng xe đến nhà Tô Thiện.

Vương Triết nhìn người đàn ông phía sau không khỏi thờ dài, gương mặt mệt mỏi hiện rõ, ngay cả áo sơ mi vốn thường ngày ưa phẳng phiu hôm nay cũng đã có vết nhăn,râu ria lún phún trên cằm còn chưa kịp cạo... nhìn đã biết là nôn nóng vội vàng trở về.

Cậu ta vừa lái xe vừa lắc đầu ngán ngẫm, hôm trước có nghe nói tổng giám đốc phải sang Hồng Kong một chuyến,lần này đi phải mất nửa tháng,vậy mà mới hơn một tuần đã trở về,đây không phải là vội chết được sao?

Đúng là phụ nữ - một khi đã dính vào liền không có lối thoát.Cậu ta âm thầm rút ra bài học.

....

"Ông nói bậy?"

"Không phải,tất cả đều dối trá... tôi... tôi không tin."

Tô Thiện trong trạng thái liên tục lắc đầu,gương mặt mệt mỏi trắng nhợt,hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông trạc tuổi trước mặt.Dưới đất là những mảnh giấy từ lâu đã bị xé vụn,roi rải rác dưới nền.

Người đàn ông trạc tuổi chân tay luống cuống,đôi mắt cũng mờ đi vì nước mắt dâng trào "Thiện Thiện,ta quả thật là ba con... con hãy tin ta,năm đó... năm đó ta để mất hai mẹ con con,ta... ta biết ta có lỗi..."

Năm đó,Dương gia vốn là nhà tài phiệt lớn,gia tộc biết ông ta cùng người phụ nữ bán hoa* chung sống,liền tức giận như muốn giết luôn người phụ nữ kia.Riêng chỉ ông ta biết,mẹ Tô Thiện - Kiều Như vốn không phải là loại phụ nữ như vậy.Thiếu nữ 18 mới lên thành phố học chưa được bao lâu liền nghe gia đình xảy ra chuyện,cô chạy vậy khắp nơi không thành công liền nghĩ đến chuyện bán mình.Đúng lúc đó Kiều Như gặp được ông ta,hai người ban đầu chỉ là quan hệ trao đổi,sau này cả hai phát hiện đều có tình cảm với đối phương,đã từng hẹn ước trọn đời.Chỉ là mọi chuyện không được như tưởng,Dương gia biết chuyện liền lừa gạt ông ta sang nước ngoài,chèn ép đuổi Kiều Như về quê,đúng lúc này... cô mang thai con của ông ta.

Nếu không phải vì Tô Thiện lớn lên giống hệt mẹ mình lúc đó,ông ta liền không nghĩ mình lại có một đứa con gái lớn như vậy.

Là con gái của ông ta và Kiều Như.

Năm đó về nước ông ta từng về quê tìm Kiều Như,nhưng không hề có tung tích,ba mẹ cô ấy nói... Kiều Như từ lúc rời quê lên thành phố học...cũng chưa từng một lần về lại.

Ông âm thầm tìm kiếm cô từng đó năm trời,lại không ngờ tới tìm được con gái của hai người.

Giấy xét nghiệm ADN đã bị Tô Thiện xé đi,kết quả chứng thực trên đó ghi rõ ràng: cô chính là con gái của Dương Ân ông ta.

Tô Thiện như phát hoảng,mọi chuyện cứ như dồn dập đến với cô,tất cả mọi chuyện ông ta kể,giấy xét nghiệm ADN... đều giáng vào lòng ngực cô một trận cuồng phong sóng lớn,đau đớn đến chết lặng,cô vẫn như người mất hồn liên tục lắc đầu:

"Ông im đi,tôi không tin... tôi tuyệt đối không tin."

Ông ta bối rối nhìn cô,gọng khàn khàn "Ta biết con chưa thể nào chấp nhận người ba này,ta biết ta có lỗi với hai mẹ con con,nhưng... ta rất vui vì tìm được con.Thiện Thiện,ta thực sự rất vui."

Đầu óc Tô Thiện trống rỗng,hình ảnh trước mắt như mờ dần,có bóng dáng cao lớn quen thuộc mở cửa vút vali sang một bên chạy vội về phía cô.Thấy Từ Hy Viễn,mọi tủi thân âm ức Tô Thiện dường như không kiềm nén nổi nữa,cô oà khóc nhào vào lòng hắn,nghe ngào không nói một lời,cứ như vậy ôm lấy hắn khóc không ngừng.Cô phát hiện,cô càng ngày càng lệ thuộc vào người đàn ông trước mặt,chỉ là... sự lệ thuộc này có chất nghiện.

Từ Hy Viễn đưa hai tay ôm lấy cô,đôi mắt lạnh lẽo quét về người đàn ông trạc tuổi kia,không hề nể nang tuổi tác,gọng lạnh tanh "Muốn chết hả?"

"Cậu là... chồng của con bé?"

Tô Thiện đem nước mắt chùi hết vào áo sơ mi hần, ló mắt ửng đỏ lên lên nhìn Dương Ân rồi nhanh chóng cup mắt. Vẫn còn khó chịu không muốn nói, im lặng chôn nơi lòng ngực Từ Hy Viễn.

"Phải, cô ấy là vợ tôi." Từ Hy Viễn cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy được chóp đầu nhỏ nhỏ khế cọ quây trong lòng ngực hần, hận không thể lúc này hôn cô vài cái cho đỡ nhớ những ngày qua.

Dương Ân vẫn đưa mắt nhìn chăm chăm Tô Thiện, cũng không màn chuyện Từ Hy Viễn vô lễ với mình, buồn phiền lên tiếng "Thiện Thiện, vậy ta đi trước đây, mai lại đến thăm con... con đừng suy nghĩ nhiều quá."

Lúc này Tô Thiện mới ngược mặt lên lúng túng nhìn ông ta, đôi mắt đỏ hoe cay cay, có chút không muốn mở miệng "Ông về đi."

Dương Ân vừa sững sốt vừa vui mừng nhìn cô, không nghĩ tới Tô Thiện lại đáp lại, trong lòng nhẹ nhàng ấm áp dần, ông ta xoa lưng rồi đi, âm thầm rơi nước mắt. Ông ta không phải là lo sợ cô độc hết quãng đời còn lại, ông ta có con gái, là con gái Kiều Như sinh cho ông ta, ông ta thật sự hạnh phúc muốn vỡ oà.

Bên cạnh hành lang, Tô Văn im lặng đứng đó từ lâu, không nhúc nhích cũng không lên tiếng. Có hàng vạn điều cậu muốn hỏi, lại khó khăn không biết phải làm sao?

Hoá ra, Tô Thiện - không phải là chị gái ruột của cậu.

Chị gái cậu, lại có ba ruột tới tìm?

Mọi chuyện... tại sao lại như vậy? Cuối cùng là tại sao?

....

"Ngoan, nói cho anh biết, ông ta làm gì em?" Từ Hy Viễn ôm cô lại ghé sô pha, hần đặt Tô Thiện trong lòng, nhẹ gác cằm lên đầu cô, bàn tay to lớn khẽ vuốt mái tóc dài sau lưng.

Tô Thiện mệt mỏi đến không muốn giãy dụa, cô im lặng tựa vào lòng hần, nghe nhịp đập trầm ổn, trái tim đang treo lơ lửng dần thả lỏng "Ông ta nói... ông ta là ba tôi..."

Dứt lời, cô ngược mắt nhìn hần, đôi mắt mới khốc xong liền đỏ lên còn hơi sưng, nấp mấy môi "Từ Hy Viễn, tôi là... con gái ông ta sao?"

Từ Hy Viễn đưa mắt nhìn những mảnh giấy bị xé vụn dưới nền nhà chập lấu, hần khẽ hôn lên mắt cô, thì thầm "Mặc kệ em là con ai, chỉ cần em biết em là vợ anh là được rồi."

"Sau này của em, anh sẽ che chở. Minh anh là đủ rồi, không cần ai cả, được không?"

Lời nói trầm thấp bình ổn vang bên tai cô, tuy có tính độc chiếm ích kỷ nhưng lại khiến cô cảm động chết được.

Tô Thiện cup mắt không nhìn hần, đầu quả tim khẽ run. Cô biết, cô chính là không bỏ qua được người đàn ông này.

Trước đêm Từ Hy Viễn lên máy bay, hần liền đến tìm cô ôm ấp một hồi rồi mới chịu đi.

Hơn một tuần hần đi công tác, cô liền nhớ đến luống cuống tay chân, lặng lẽ nhập tin nhắn muốn gửi rồi lại xoá đi, liên tục đêm nào cũng vậy, quả thực... là mong hần, muốn gặp hần không kiềm được.

"Tô Thiện, hỏi em... nếu quả thực ông ta là ba em. Em định thế nào?"

Tô Thiện không ngờ hần lại hỏi như vậy, cô đảo mắt, hồi lâu mới trả lời "Tôi không biết, tôi không cần ai cả. Tôi có em trai là đủ rồi."

Câu trả lời này khiến Từ Hy Viễn hơi bất mãn, nhưng lại khiến cậu thanh niên đang nghe lén nơi hành lang đưa tay lau nước mắt, chun mũi xấu hổ.

Từ Hy Viễn buồn bực cúi đầu hôn cô lại bị Tô Thiện đẩy ra "Anh... còn chưa cạo râu, đừng hôn tôi."

Hần nhủ mảy sờ sờ râu ria lún phún trên cằm mình, thoáng chốc buồn cười "Chờ anh đi cạo râu, xong liền hôn em."

Quả thực là đứng dậy đi cạo râu, Tô Thiện tối sầm mặt nhìn hần tự nhiên kéo vali vào phòng cô, khẽ mắng hần vô liêm sỉ.

...

Có người lau nước mắt trên mặt, giả vờ như chưa từng khóc chầm chập đi ra, như đứa trẻ rúc vào người cô "Chị..."

Tô Thiện cười lớn nhìn cậu nhóc trong ngực mình "Này, em muốn làm nũng hả?"

Chỉ thấy cái đầu cọ qua cọ lại "Chị,đừng bỏ mặc em.."

Tô Thiện thoáng khựng người,theo thói quen đưa tay xoa đầu cậu,lòng ngực đau âm ỉ "Em nghe rồi hả?"

Tô Văn vẫn không ngước đầu,cậu buồn buồn lên tiếng "Chị,chị thực sự không phải... là chị em sao?"

"Ngốc,Tô Văn,nghe chị,trừ phi chính miệng em nói muốn cắt đứt quan hệ với chị,còn không chúng ta mãi là chị em của nhau."

Cậu nhóc lập tức phản ứng "Em tuyệt đối sẽ không nói..."

Tô Thiện vô cùng xót xa an ủi cậu "Chị biết.Nào,không được suy nghĩ linh tinh,em chỉ cần biết:Tô Thiện vẫn là Tô Thiện - chị gái Tô Văn,được không?"

Cậu nhóc trong lòng càng thêm lệ thuộc ôm lấy cô,khịt khịt muốn khóc "Em nghe lời chị."

"Nào,ngước mặt lên cười một cái chị xem nào?"

Người trong lòng còn chưa kịp ngước mặt đã bị ai đó túm cổ kéo ra,giọng người đàn ông lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu "Nhóc làm trò gì vậy hả?Đàn ông lại khóc như hệt con nít,thật mất mặt."

Tô Văn xấu hổ đưa tay quệt nước mắt,xoay mặt đi "Em không có khóc."

Từ Hy Viễn quả thực muốn đá cậu nhóc một cái,lên giọng cảnh cáo "Lần sau muốn khóc vào phòng đóng cửa lại mà khóc,ai cho cậu ôm vợ tôi khóc lóc?Hử??!"

Tô Văn mặt mày đỏ bừng nhưng vẫn không muốn chịu thua:

"Chị ấy là chị em."

"Chị cậu cũng không được,muốn ôm tự cưới vợ về mà ôm.Lần sau còn thấy cậu ăn vạ ôm vợ tôi liền biết tay tôi."

Tô Thiện quả thực muốn cười,nhưng lại sợ cậu nhóc càng thêm xấu hổ nên cố im lặng.Lúc sau thấy cậu nhóc bị Từ Hy Viễn chọc đến tức hậm hực đi về phòng cô mới cười phá lên,đưa tay đập Từ Hy Viễn một cái "Anh đừng có mà ăn hiếp em trai tôi."

Dứt lời liền bị ai đó ép mạnh vào ghế sofa,trước mặt tối sầm,đôi môi thoáng chốc mềm mại,có mùi bột cacao rau thoang thoang quanh chóp mũi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nếu em muốn ...

Ngày hôm sau Từ Hy Viễn liền dắt theo Tô Thiện đến cô nhi viện kia.

Tô Thiện cả người căng thẳng nhìn hấn,đôi mắt có chút khó hiểu "Tại sao anh lại biết...?"

Từ Hy Viễn im lặng một hồi,quyết định không giấu diếm "Anh điều tra."

Tô Thiện không biết nên vui hay nên buồn,liếc xéo hấn một cái liền bỏ đi trước.Từ Hy Viễn nhìn cô,mỉm cười vội đuổi theo.

Vừa vào trong đã có người nhìn thấy cô,hốt hoảng như là thấy ma.

"Kiều... Kiều Như?"

Tô Thiện cắn răng đưa tám ảnh chân dung mà Dương Ân đưa cho cô ra,vội hỏi "Bác biết mẹ cháu ư?Chính là người trong bức ảnh này."

.....

Hai người ở lại cô nhi viện đến tối mới lên xe về lại,Tô Thiện từ lúc ra khỏi đó cũng chưa hề mở miệng.Từ Hy Viễn nhích lại gần ôm lấy cô,thấy Vương Triết phía trước đang lái xe còn tò mò nhìn hai người qua gương,hắn lập tức trùng mắt cảnh cáo "Còn không lo lái xe?"

Cậu ta mau chóng thu hồi tầm mắt,ép buộc chính mình nhìn thẳng phía trước.

Hai bàn tay Tô Thiện xoắn lại với nhau,rồi bởi khe siết chặt,đến khi móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay cũng không để ý.

Từ Hy Viễn khẽ kéo lấy bàn tay cô, bàn tay to lớn của hắn lồng vào nhẹ nhàng nắm chặt lấy, hết mực cẩn thận xoa xoa lên vết đỏ trên đó, cung chiều lên tiếng "Nếu em muốn nói, anh sẵn lòng nghe. Nếu em muốn anh giải quyết, anh lập tức sắp xếp ổn thỏa cho em. Còn nếu em không muốn quan tâm nữa, anh dẹp mọi chuyện xuống cho em. Tất cả... đều nghe theo em, được không?"

Tô Thiện dúi tầm mắt, xoay đầu nhìn hắn, chỉ thấy Từ Hy Viễn ân cần vuốt ve tay cô, còn nhẹ nhàng xoa nắn, đôi mắt nhu tình như nước chưa từng rời khỏi cô. Tô Thiện vô lực tựa vào người hắn, có chút yếu lòng "Từ Hy Viễn, tôi nghe họ nói tất cả rồi... về mẹ của tôi..."

Vương Triết phía trên vừa nghe được, cậu ta không kiềm được lòng tò mò lại dúi tầm mắt sang gương, tiếp tục bị trừng cho một cái liếc không dám tiếp tục nhìn lung tung nữa - quả thực quá đáng sợ.

Tô Thiện tiếp tục chìm trong nỗi lòng của mình, buồn bã lên tiếng "Họ nói, mẹ tôi khi mang thai đã từng làm việc tại đó. Lúc sinh tôi ra, vì khó sinh mà mất..."

Giọng cô trở nên nghẹn ngào, có chút ảm ức xúc động đến nhoè cả mắt "Từ Hy Viễn, tôi có chút không muốn tha thứ cho ông ta, nhưng mà..."

Nói tới đây, cô lấy ra một phong thư nhỏ đã bạc màu, phía dưới có kí tên của người tên Kiều Như, kèm theo dòng chữ "gửi con của mẹ".

Tô Thiện lặng lẽ nhìn chằm chằm phong thư, vô hồn lên tiếng, cảm giác uất ức nơi lồng ngực ngày càng dâng cao "Bà dường như đã đoán trước được. Bà dặn tôi không được hận không ấy, bà không muốn tôi sống trong hận thù. Bà muốn tôi vui vẻ, trở thành cô gái hạnh phúc nhất. Bà còn muốn... tôi có thể tha thứ cho ông ấy... nhưng mà..."

Nước mắt tí tách rơi trên phong thư bạc màu, Tô Thiện đưa tay quệt nước mắt, kiềm chế không để mình lại khóc, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà nấc lên vài tiếng "Tôi không muốn khóc, bà ấy đã muốn tôi sống vui vẻ..." "Nói tới đây, Tô Thiện lại quệt đi nước mắt, kiềm nén không rơi thêm giọt lệ nào nữa, quả thực không khóc, chỉ là còn khó coi hơn khóc, nên nhìn đến thương tâm.

"Tôi cũng muốn nghe lời bà không hận ông ấy, nhưng mà tôi khó chịu lắm. Vì sao mẹ tôi lại phải chịu oan ức như vậy, vì sao bà lại phải khổ như vậy." "Vì có gì bao nhiêu tội nhục oan ức đều dồn lên người mẹ cô.

Người mẹ chân chính mà cô mới biết được bà là mẹ ruột của mình cách đây không lâu, người mẹ đã vì sinh ra cô mà mất đi.

Tô Thiện khó khăn chấp nhận sự thật này, thực sự rất đau đớn so với tưởng tượng của cô, đau đến trong lòng như có vạn kim châm đâm lấy.

Mọi chuyện được vạch trần, thế giới mạnh mẽ được cô bao lâu nay bảo vệ trong lòng liền sụp đổ, đau thương không ngừng kéo đến, đau đớn đến tận cùng.

Đầu được kéo vùi vào lồng ngực ấm áp, Từ Hy Viễn ôm lấy cô, không ngừng trấn an vỗ nhẹ nơi lưng "Tô Thiện, không sao cả. Em muốn thế nào đều được, anh ở phía sau chống lưng cho em. Mọi chuyện em muốn em thích, đều có thể đáp ứng."

Nói tới đây, Từ Hy Viễn không khỏi thương xót cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt sưng đỏ của cô, thấp giọng "Ngoan, em đừng khóc. Tuyệt đối đừng làm bản thân đau buồn." "Có như vậy, tôi cũng sẽ không đau lòng.

Tô Thiện có chút ngoài ý muốn hưởng thụ sự ấm áp này, cô không nhịn được vùi vào lòng anh, mùi hương quen thuộc mang đến cho cô cảm giác an toàn rất lớn, bao trùm lấy nỗi sợ hãi trong lòng cô. Tô Thiện khép hai mắt lại, vô lực rầu rĩ "Từ Hy Viễn, tôi buồn ngủ rồi."

Bàn tay to lớn ấm áp khẽ áp lên đầu cô, giọng người đàn ông trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu mang theo vô vàng sự dịu dàng "Ngoan, ngủ một lát đi."

Trở lại nhà, người trong lòng anh vẫn chưa tỉnh lại, Từ Hy Viễn cong khoé môi cung chiều nhìn người phụ nữ đang yên giấc ngủ say. Phẩy phẩy tay cho Vương Triết rời đi, chính mình nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong ngực, từng li từng tí cẩn thận ôm cô đi vào trong nhà.

Tô Thiện vẫn ngủ say không hề biết gì, chắc là mấy hôm nay quá thực quá sức với cô, mệt mỏi đến chìm sâu vào giấc ngủ. Đến khi Từ Hy Viễn đặt cô lên giường, cô cũng chỉ khó chịu khẽ cựa người một cái, lại tiếp tục vùi trong chăn nệm êm ái tiếp tục ngủ, hoàn toàn không biết có người đang nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đến xuất thần.

Từ Hy Viễn cúi người hôn cô, càng hôn càng không nổi. Nhưng cuối cùng vẫn là đứng lên im lặng đóng cửa ra ngoài, chính là sợ phá đi giấc ngủ của cô.

....

Ngày hôm sau Tô Thiện theo địa chỉ của cô nhi viện đưa tìm đến nghĩa trang ở thị trấn C.

Xe không đi được lên trên, cô cùng Từ Hy Viễn liền cuộc bộ đi lên từng bậc thang.

Rõ ràng đã nói cô muốn đi một mình, hắn âm ỉ đồng ý, sáng hôm sau vừa mở mắt đã thấy hắn thoải mái nhắm nháp cafe ở nhà cô đợi cô cùng đi.

Tô Thiện thật hết cách quản.

Thấy Tô Thiện leo chưa được bao nhiêu bậc thang mặt đã nhanh chóng đỏ bừng, trên trán liền xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, thở phì phò vẫn kiên trì leo lên từng bậc thang lớn, trên tay vẫn đang ôm bó hoa bách hợp trắng tinh khiết, vẫn không hề than vãn với hắn một tiếng.

Từ Hy Viễn đau lòng kéo lấy cả người cô qua, vòng lấy trực tiếp công Tô Thiện trên lưng.

"Từ Hy Viễn, anh làm gì vậy hả? Thả tôi xuống..." Tô Thiện thờ phỉ phò đập lên vai anh một cái, ngai ngừng lên tiếng "Đây là nghĩa trang đó, anh... thật là xấu hổ..."

Xấu hổ?

Hắn công vợ hắn cũng gọi là xấu hổ ư? Lúc nãy hắn còn muốn hôn lấy gương mặt đỏ bừng của cô, vậy thì được gọi là gì?

Từ Hy Viễn cười cười bỏ qua, mặc cô xấu hổ liên tục đưa mắt nhìn xung quanh cũng không có ý muốn thả cô xuống.

Bước chân trầm ổn tiếp tục leo lên từng bậc thang.

Lông mày khó chịu khẽ cau lại, xem ra phải nuôi cô béo lên mới được, quả thực là nhẹ đến đau lòng.

....

Từ Hy Viễn nhìn người phụ nữ tươi cười dịu dàng trên bia mộ, bỗng dưng khó chịu rùng mình một cái, quả thực Tô Thiện rất giống mẹ, giống đến ngạc nhiên.

Tô Thiện đặt bó hoa lên, có chút đau lòng không chịu được. Mẹ của cô, mẹ ruột của cô.... nếu mọi chuyện không bại lộ, có lẽ... cô đã bỏ lỡ gặp bà rồi?

Nhìn nụ cười trên bia, Tô Thiện khẽ đưa tay chạm vào gương mặt bà, lưu luyến vuốt ve bia mộ lạnh lẽo, nụ cười trên môi vô cùng thê lương "Mẹ, con gái bất hiếu, bây giờ mới tới thăm mẹ." Chữ mẹ trong miệng cô thốt ra, có chút run rẩy ngoài ý muốn, đau lòng không dứt.

"Mẹ, có phải rất nhớ con không?"

"Mẹ, có phải rất đau khổ không? Có phải mẹ đã rất hận ông ấy không?"

Mắt Tô Thiện nhanh chóng đỏ hoe, trên mặt vẫn mang ý cười, nhưng không kém khi khóc là bao "Con không thể đối mặt với ông ấy. Mẹ à! Vì ông ấy mẹ đã đau khổ rất nhiều phải không?"

....

Từ Hy Viễn vẫn im lặng đến lúc Tô Thiện "hàn huyên" với mẹ mình xong. Anh biết cô là người lương thiện, sẽ không nỡ hận ai, chỉ là người kia với cô.... quả thực rất khó chấp nhận.

Mắt thấy Tô Thiện cúi đầu mỉm cười chào mẹ mình, Từ Hy Viễn cũng cung kính cúi đầu, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào di ảnh "Mẹ vợ, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc vợ con thật tốt. Sẽ không để cô ấy phải chịu khổ.".

Tô Thiện có chút sững sờ nhìn Từ Hy Viễn đối với mẹ cô hết sức cung kính lễ phép không khỏi có chút ngạc nhiên.

Còn thân thiết gọi "mẹ vợ" - đúng thật không biết xấu hổ, mặt Tô Thiện bắt gặp đỏ bừng, xoay người rời đi.

Đừng tưởng qua mọi chuyện cô sẽ ngoan ngoãn khép nép vào lòng anh đâu, cũng quả thực quá mặt dày.

(Chỉ lật lọng quá, đã nghiện còn ngại.)

Một tuần sau đó, Tô Thiện cùng Tô Văn lên máy bay ra nước ngoài du lịch.

Cậu nhóc cầm thẻ AMT của "anh rể" cho, vui vẻ ngoài ý muốn.

Tô Thiện không hề hay biết sự hiện diện của cái thẻ nợ, suốt một tuần liên tục gặng hỏi cậu tiền ở đâu ra lại nhiều vậy, mọi hoạt động cậu nhóc đều chi trả.

Tô Văn liền im bất miệng không trả lời, sau này gặng hỏi mãi cậu liền khai là của "anh rể" đưa. Tô Thiện liền tức giận đến mức đánh đòn cậu, mặt mày dữ tợn mắng cậu "đem chị bán đi".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Từ Hy Viễn một tuần liên tục bay sang Pháp tổng cộng 3 lần.

Hắn bí mật theo dõi lịch trình của hai chị em Tô Thiện. Nhưng chỉ là quan sát cô từ phía sau, một lần cũng không dám lộ diện. Hắn thực không muốn luôn phải ép buộc cô, hắn biết thời gian này Tô Thiện không muốn ràng buộc thêm quá nhiều.

Từ Hy Viễn chính là muốn để cô có thể tự do vui vẻ.

....

Tô Thiện trở về nhà đã là cuối tuần, một mõi sau chuyến vui chơi dài khiến cô không muốn động đậy tay chân, liền nhanh chóng ngã người lên sofa mềm mại, nằm im bất động.

Quả thực cô không hề thích loại vận động du lịch đi lung tung này, mệt chết cô rồi.

Tô Văn lại không ngừng phấn khởi lấy máy ảnh của mình ra xem ảnh chụp, rõ là không biết mệt mõi là gì.

Cậu nhóc lựa mấy tấm ảnh chụp lên chị mình gửi qua cho "anh rể".

Vừa ấn gửi lập tức nghe tiếng mở cửa, dáng người cao lớn của người đàn ông đột ngột xuất hiện sau cánh cửa.

Từ Hy Viễn tay cầm nắm cửa, tay cầm điện thoại, nở nụ cười nhàn nhạt khó phát hiện. Ánh mắt không buông nụ cười trên điện thoại, xinh đẹp đến động lòng người.

Hoá ra cô thích đi du lịch? Nhìn nụ cười vui vẻ của Tô Thiện trong điện thoại, Từ Hy Viễn bất chợt cảm thấy lòng mình như có bàn tay mềm mại vuốt ve, dễ chịu đến khác lạ.

"Anh rể."

Ngẩng đầu đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc nằm sấp nơi ghế sofa, tóc dài đen nhánh buông lộn sau lưng, mềm mại đến muốn cầm lấy, cung chiều mà vuốt ve.

Hắn khẽ gạt đầu với Tô Văn, bước chân nhanh chóng đi qua ả cô vào trong ngực mình.

Tô Thiện đã từ khi nào ngủ thiếp đi, gương mặt hồng hào sạch sẽ, đôi môi hơi hé mở chọc cho lòng hắn ngứa ngáy.

Quả thực là muốn hôn lên, hắn chính là nhớ nha đầu vô tâm này chết được. Một tuần qua, liền dứt khoát không cho hắn đến một cuộc gọi.

Tô Văn còn đang thắc mắc tại sao "anh rể" lại có chìa khoá nhà cậu. Lại nhìn thấy Từ Hy Viễn rất tự nhiên ôm chị mình đi vào phòng, trước khi đóng cửa liền mở miệng về phía cậu "Nhóc gửi hết ảnh của chị nhóc qua cho anh."

"Cạch" một tiếng, cậu chỉ thấy cánh cửa đóng lại, khoá trái.

Tô Văn: "..."

Tô Thiện như mơ màng cảm thấy hô hấp nặng nề, cô vội quay tránh đi lại cảm giác người mình nặng trĩu, như là bị cái gì đó đè lên.

Khó thở vô cùng!

Cuối cùng cô cũng không chịu được cảm giác hít thở không thông mà tỉnh dậy.

Chính là bị hôn tỉnh, đập vào mắt cô là gương mặt phóng đại ngay trước mặt.

Ngũ quan như được điều khiển, tuyệt đối là hoàn hảo.

Từ Hy Viễn hôn lên chóp mũi cô, rồi lại hôn lên môi hồng, ánh mắt mơ màng nhiễm dục vọng nhìn chằm chằm lấy gương mặt trắng nõn, nhếch môi một cái, giọng trở nên khàn đặc "Chịu tỉnh rồi sao?"

Tô Thiện còn chưa kịp ý thức được tư thế của hai người bây giờ đang rất mờ ám, cô quần áo sộc sệch nằm dưới thân anh, ngay cả cổ áo cũng bị ai đó cời đi nút trên cùng, không khó nhìn ra nơi xương quạ xanh cũng đã lấm chàm xanh đỏ.

Môi ai đó lại khẽ mỗ mỗ lên môi cô, lưu luyến không rời, nụ cười trở nên xấu xa "Nhớ anh không?"

Hơi thở ấm áp luẩn quẩn bên tai, Tô Thiện như sực tỉnh bật người dậy, đập một cái hai cái trán ề ề. Từ Hy Viễn cũng không tốt là bao, hắn ôm lấy cái trán đau buốt, nhíu mày khẽ quát "Em có ngốc không hả?"

Khi không lại ngồi bật dậy, thấy hắn không phải nên vui mừng sao? Đáng vẻ không khác gì thấy ma của cô là sao?

"Anh đang làm gì vậy hả? Có phải tôi không tỉnh dậy là anh..." Nói tới đây cô tròn mắt lên, hai tay ôm lấy ngực mình, ánh mắt nhìn hắn như là lên án.

Từ Hy Viễn không nhịn được dứt khoát tiến lại đè ép hôn cô, chẳng hề nhẹ nhàng mà như cướp đoạt, mạnh mẽ đè ép hôn, không hề cho phép chối từ.

Tô Thiện không yên phận cợ quây lung tung, lại bị hấn bắt ép trở về đè ép hôn đến ngạt thở. Cô ô ô phản kháng không được, cuối cùng tức giận cắn mạnh lên môi hắn.

Quả thực chiều này vẫn có hiệu quả!

Từ Hy Viễn lập tức buông cô ra, đưa tay quệt máu trên môi, bất mãn hừ một tiếng "Tật cắn bậy của em vẫn như xưa."

Dứt lời, hấn cau mày chỉ chỉ lên môi mình, khẽ nhếch một cái, tà tà mỉ mỉ "Tô Thiện, đau lắm đấy."

Tốt nhất là đau chết anh đi.

Tô Thiện lườm hấn một cái, ánh mắt dừng lại nơi môi mỏng kia, lúc này quả thực dùng sức cắn xuống, xem ra là đau thật rồi.

Ánh mắt cô có hơi lưỡng lự nhìn chằm chằm môi hắn, có chút không đành lòng nhưng vẫn cứng miệng "Ai bảo anh cường ép tôi." Ánh mắt lại không ngừng dán lên môi hắn, đột nhiên cảm thấy có hơi quá đáng, cô xấu cúi mặt, lầm bầm nhỏ giọng "Đau lắm sao?"

Từ Hy Viễn dính sát người cô, cúi đầu dụ dỗ "Em hôn tôi một chút đi, vết thương sẽ hết đau."

Quả thực giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, bản tính lưu manh của hấn vốn dĩ cô biết rõ, lại đi thương xót hấn, quả thực là sai lầm.

"Anh đi chết đi."

Từ Hy Viễn nhìn cô tức giận bưng bưng đến mặt đỏ bừng vui vẻ cười ra tiếng, lại hôn lên má cô một cái "Anh chết để lại mình em, anh không yên tâm."

"Anh đừng lo, anh chết đi tôi sẽ đi lấy chồng khác, sống một cuộc sống hạnh phúc." Tô Thiện cười khanh khách đáp trả hấn, lúc nhìn lại đã thấy gương mặt hấn tối sầm, ánh mắt lạnh lẽo, quai hàm căng cứng.

Tô Thiện biết, hấn là tức giận rồi.

"Tôi... tôi... không phải có ý trù anh... á...."

Từ Hy Viễn xoay người đè cô xuống giường, muốn lột quần áo cô. Ngay lúc này cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

Từ Hy Viễn mặt mày dữ tợn quay đầu gầm lên "Ai?"

Ngoài cửa, Tô Văn giật mình nghe tiếng gầm của "anh rể", cậu áp ứng "Anh rể, có... người tới tìm chị... là... là ba chị ấy."

Tô Thiện nhanh chóng đẩy lồng ngực anh "Anh bỏ ra, có người tìm tôi."

Lại thấy ánh mắt Từ Hy Viễn bưng bưng lửa giận nhìn cô, Tô Thiện đột nhiên hơi sợ hãi "Tôi... tôi phải ra ngoài."

Từ Hy Viễn cười lạnh "Muốn ra ngoài sao?"

Tô Thiện: Gật gật đầu.

Từ Hy Viễn: "Hôn tôi một cái, tôi sẽ thả em ra."

Cuối cùng, hấn nhấn mạnh "Phải hôn môi."

Tô Thiện á khẩu nhìn hấn, cô biết hấn lúc này đang tức giận bưng bưng, nếu cô không hôn quả thực hấn sẽ không chịu thả cô ra ngoài.

Tô Thiện háng giọng một tiếng, mắt đảo diếc nhìn hấn, do dự một lát rồi mở miệng "Anh... cúi thấp một chút." Cũng không phải chưa từng hôn qua anh bao giờ.

Từ Hy Viễn ngoan ngoãn cúi đầu, đồng thời trên môi liền bắt giác mềm mại ấm nóng. Tô Thiện dán lên môi hấn một cách nhanh chóng liền rời đi, gương mặt đỏ bừng không dám nhìn thẳng "Hôn rồi đó."

Từ Hy Viễn hài lòng nhưng rõ là chưa thỏa mãn, hấn chặn gáy của cô hôn tiếp một lát mới chịu thả ra, lúc ngồi dậy còn không quên cảnh cáo "Em tối nhất phải chết cùng với tôi, để em ở lại, em lại không yên phận đi cưới chồng khác."

Đương nhiên, hấn cũng không dễ chết như vậy.

....

Dương Ân thấy Tô Thiện đi ra liền từ trên sofa đứng dậy, lúng túng "Mấy hôm trước ta có tới tìm con, nhưng không có..." Ông ta còn tưởng cô đã rời

khỏi,lo lắng đến suýt ngất.

Tô Thiện nhìn thấy ông ta lại nhớ đến người mẹ xấu số của mình,cô lạnh giọng "Có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì cả.... ta... ta chỉ là muốn đến nhìn con..."

Tô Thiện đột nhiên nổi giận "Có phải ông muốn nhìn tôi vì ông nhớ bà ấy không?Nếu không phải vì ông,bà ấy đã không khổ sở đến lúc mất đi,nằm lạnh lẽo ở một nơi như vậy."Tô Thiện bật khóc,nổi đau đớn trong lòng lại bị từng nhát dao phá vỡ,xé toạt.

"Ta xin lỗi... ta thật sự có lỗi rất nhiều với mẹ con... nhưng ta..." Ông ta biết mình có lỗi,vì vậy suốt quãng đời còn lại cũng không lấy vợ,cô độc tương chừng như đến chết.Nhưng không ngờ,ông ta còn có con gái..

Hôm nay ông ta lại biết được Kiều Như mất rồi,lỗi lầm trong lòng ông ta ngày càng lớn hơn.

"Thiện Thiện,ta thật sự chỉ muốn nhìn thấy con..."

Hình ảnh người phụ nữ quen thuộc in đậm trong lòng ông ta như được một lần nữa hoạ lại trên người con gái ông ta.

"Ta không ép con phải nhận người cha này,vì ta biết ta không xứng.Năm đó rồi bỏ mẹ con cũng là bắt đầu đi,ta không ngờ..."

Tô Thiện cắt ngang lời ông,nước mắt ướt đầm gương mặt "Ông không ngờ mẹ tôi lại mang thai,ông không ngờ bà lại khó sinh mà mất đi,ông không ngờ còn có một đứa con gái... đúng không?Tất cả điều ông không ngờ ?Mẹ tôi đã phải chịu đựng đến nhường nào?Phải đau khổ như thế nào chứ?"

Kiều Như... Kiều Như... đầu óc ông ta tràn ngập nụ cười của một người phụ nữ.

Lời nói Tô Thiện như đâm vào lòng ông ta,đau đớn đến khó thở.Ông ta ôm chặt lồng ngực của mình,con đau quen thuộc nơi lồng ngực không ngừng kéo đến,trước mặt thoáng chốc mờ dần.Đau đớn... ông ta đau đớn đến muốn chết đi.

Tô Thiện không ngờ đến ông ấy lại ngã khụy xuống,cô hốt hoảng chạy lại,gương mặt thoáng chốc trắng bệch "Ông.. ông sao vậy?"

Chỉ thấy Dương Ân thờ gập một hồi liền rơi vào trạng thái hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Một đời dài như thế ,anh chỉ cần em

Bệnh viện,

Tô Thiện nhìn Dương Ân trên giường bệnh,trong mắt lóe lên tia hối hận rõ ràng,không ngừng oán trách chính mình không hiểu chuyện.

Từ Hy Viễn không khó nhìn ra được,ánh mắt anh trở nên trầm trầm,anh biết Tô Thiện vốn là người chẳng thể hận thù ai được,tuy là cô mạnh miệng mắng chửi như vậy,nhưng là... anh biết cô đang sốt ruột hối hận.

Huống hồ... người đang nằm trên giường bệnh còn là ba ruột cô.

Bác sĩ nói,Dương Ân bị bệnh tim,lúc này vì chịu đựng không nổi cú sốc mà ngất đi,may mắn là đưa đến bệnh viện kịp thời.Nếu không cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Từ Hy Viễn nhìn cô không ngừng sốt ruột,anh đi lại:

"Nha đầu ngọc,em không cần lo lắng,bác sĩ đã nói ông ta không sao!"

Tô Thiện nhìn anh,đôi mắt không thoát nổi lo lắng,hai hàng mi khẽ run lên,cúi gằm mặt nhỏ giọng "Lỗi là do tôi."

"Vậy thì dứt khoát đợi ông ta tỉnh lại,em chấp nhận ông ta đi."Từ Hy Viễn là cảm thấy thật ra Dương Ân cũng có điểm đáng thương,nếu so ra với loại ba mẹ thói nát trước kia của cô,ông ta có lẽ sẽ có phần xứng.

Đôi mắt Tô Thiện sợ hãi trừng lớn nhìn anh rồi lại khẽ sụp xuống,trong lòng hơi do dự,một lúc lâu sau mới khẽ gật gật đầu,hai tay xoắn lại với nhau,buồn buồn không lên tiếng.

Từ Hy Viễn lại không ngờ cô chịu nghe anh,suy cho cùng Tô Thiện cũng rất dễ mềm lòng,huống hồ ngay lúc này anh biết... cô là bị dọa sợ đến hối hận rồi.

Nha đầu này,thật khiến người ta muốn đem về nhà ôm ấp che chở,tuyệt đối không cho cô tiếp xúc với đau thương,như vậy...

Cô mới có thể vui vẻ!

....

Dương Ân tỉnh lại lúc nửa đêm,ông ta phát hiện con gái ông ta thế mà ngồi ngủ bên cạnh giường,dáng vẻ chật vật,ông ta chính là cảm động đến rơi nước mắt.

Bàn tay thô ráp không tự chủ được đưa lên khẽ vuốt tóc cô,nước mắt giàn dụa,lòng ngực như có dòng nước ấm áp chảy qua,ông ta không thoát khỏi giọng run rẩy lắm bầm gọi cô "Con gái... con gái của ta..."

Tô Thiện bị quấy rầy mà tỉnh dậy,cô phát hiện Dương Ân đã tỉnh liền vui mừng bấm chuông gọi bác sĩ,lại phát hiện ông ta đang khóc như một đứa trẻ thì giật mình hoảng hốt,chân tay cũng theo đó luống cuống "Ông... ông đau ở đâu sao?Tôi... tôi lập tức đi gọi bác sĩ."Dứt lời liền xoay người chạy đi.

Cánh tay bị níu lại,Tô Thiện xoay người,chỉ thấy ông ta vội sụt sùi lau nước mắt,mỉm cười với cô "Ta không sao,chỉ là... ta rất vui khi mở mắt liền thấy con..."

"Ta... ta có chết cũng không hối hận."

Lông mày Tô Thiện nhíu lại,lập tức ngắt lời ông "Ông không được nói vậy."

Ông ta cảm động nhìn cô,giương mặt ánh lên tia hạnh phúc:

"Được,ta nghe lời con.. ta không nói vậy,ta sẽ không nói vậy nữa."

Kiều Kiều,bà có thấy không?Con gái của chúng ta,nó đang lo lắng cho tôi đấy.Kiều Kiều,cảm ơn bà,tôi rất hạnh phúc,Kiều Kiều...

Tô Thiện vẫn đứng đó nghiêm túc nghe bác sĩ chẩn đoán rồi dặn dò một lúc rồi lại đi theo lấy thuốc,đến khi mở cửa vào lại đã thấy Dương Ân lật đật muốn xuống giường lại sụt ngã,cô hét hoảng kêu lên "Ba."

Một tiếng "ba" này làm chấn động đến người đàn ông đang muốn xuống giường kia,cả người ông ta cứng đờ không động.Một lúc sau mới chấn định lại tâm trạng,ông ta chân chỗi nhìn cô,giọng không che giấu nỗi run rẩy "Con...con vừa gọi ta là gì?"

Tô Thiện lúc này mới ý thức được trong lúc hoảng đã không do dự gọi ông ấy là "ba".Cô cũng đưa mắt nhìn ông ta,chỉ thấy người đàn ông lớn tuổi kia lại trực trào sắp khóc,cô biết... sau cho cùng cô cũng không buông bỏ được:Cái gọi là máu mủ tình thâm.Tô Thiện đi lại nắm lấy bàn tay khô ráp,hai mắt cũng dần đỏ lên,nghe ngào "Con gọi ba,người vui không?"

Kiều Kiều,bà thấy không,lúc này tôi có chết cũng thật không còn gì để hối hận.Kiều Kiều,con bé gọi tôi là ba đấy,Kiều Kiều... bà nghe thấy không?

Bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô,một giọt nước mắt ấm nóng hạnh phúc khẽ rơi xuống,giọng ồm ồm vang lên "Vui...ta rất vui...Thiện Thiện,cảm ơn con."

"Cảm ơn con."

Cảm ơn con cho ta được làm ba.

.....

Sáng sớm đã ra khỏi bệnh viện mua đồ ăn sáng Tô Thiện lại phát hiện chiếc xe quen thuộc xa xỉ đang đỗ bên kia đường,ánh mắt cô khẽ đảo,thấp thoáng có thể nhìn thấy người ở bên trong.

Do dự một lát cuối cùng Tô Thiện vẫn bước chân qua đó.

Một đêm không ngủ ngon,Từ Hy Viễn phát cái khi nghe tiếng gõ cửa ầm ĩ bên ngoài.Anh day day cái trán một lát,mạnh tay mở cửa xe bước xuống,vừa nhìn thấy người đứng ngoài đôi mắt dần trở nên dịu dàng hiếm thấy.

Chỉ thấy Tô Thiện mặc áo choàng bông mềm mại,cổ áo bông che gần hết nửa gương mặt nhỏ nhắn của cô,thời tiết se lạnh khiến hai má của cô ửng ửng đỏ,hai mắt khẽ trừng lên "Anh.... sao lại ở đây?"

Lão tử còn không phải vì lo cho em sao?Nhìn gương mặt khẽ ửng đỏ lên của cô,Từ Hy Viễn khẽ mỉm lòng,bao nhiêu bức dọc liền không còn,nhích người lại ôm lấy cô,quả thực ấm áp chết được.

Giọng anh khàn khàn:

"Muốn giả vờ tình cờ gặp em,xem ra là bị em phát hiện rồi."

Tô Thiện để mặc anh ôm, khẽ lầm bầm "Thời tiết thế này sao lại ăn mặc mỏng manh thế kia, anh có phải muốn chết sớm không?"

Trên người Từ Hy Viễn chỉ mặc độc áo sơ mi màu tối cùng với quần Âu dài, rõ là dưới thời tiết lạnh thế này cũng quá tùy tiện rồi.

Chỉ nghe tiếng cười khê, Từ Hy Viễn càng siết chặt lấy người cô "Nhất định sẽ sống lâu, em không sợ góa chồng đâu."

"Ai là vợ anh chứ?"

Từ Hy Viễn nheo mắt chớp mũi cô, cung chiều hôn một cái, giọng chắc chắn "Em."

Tô Thiện không thèm cãi lại, trước sau gì người thua cũng là cô, cái tên này chưa từng ngưng bá đạo để nhường nhịn cô.

"Anh sáng sớm chạy đến đây làm gì?"

Từ Hy Viễn im lặng không nói, không phải là sáng sớm mới ở đây, mà là tối qua đến giờ anh vẫn luôn ở đây. Chỉ là để Tô Thiện chạy xuống sẽ lập tức thấy anh, không ngờ được... đợi một chút... liền tới sáng.

Tô Thiện nhìn hần cau mày không đáp, lại nhìn quần áo trên người hần, đây không phải là y phục của hôm qua sao?

"Anh... anh ở đây từ tối qua đến giờ sao?"

Lại thấy hần quay mặt không muốn đáp, cô liền tức giận nheo mắt hần một cái "Anh có điên không hả? Không biết thời tiết lạnh lắm sao?" Thật tức chết cô rồi.

Người đàn ông này rõ là không làm cô yên lòng được.

Còn chưa hết tức giận, đã nghe thấy anh nói nhỏ "Trong xe có điều hòa." Tô Thiện lập tức bùng nổ, mắng xối xả "Anh còn dám cãi, có điều hòa thì sao hả? Bằng được ở nhà sao? Anh đúng thật là muốn chết rồi, có phải là muốn ở trên xe đến phát điên không hả?"

Hần nhìn Tô Thiện càng mắng càng thờ phỉ phò, lập tức không nhịn được ôm lấy cô, cúi đầu áp vào cần cổ thơm tho cổ ý cọ cọ vài cái, rõ ràng có ý làm nũng "Ồ trong xe không thích bằng ôm em."

Tô Thiện: "... Cô thua rồi.

....

Bát mì nóng hổi được đặt trước mặt, Từ Hy Viễn có chút ngoài ý muốn chán ghét "Ăn cái này?"

Tô Thiện liếc mắt nhìn hần như muốn cảnh cáo "không ăn thì biến", nói rồi cô cúi đầu ăn mì của mình, mặc Từ Hy Viễn mặt mày nhăn nhó hết nhìn cái quán dựng lên "tạm bợ" lại nhìn sang tô mì, cuối cùng vẫn là nhìn sang cô. Thấy Tô Thiện ăn rất ngon miệng, hần cũng động đũa được vài lần.

...

Dương Ân xuất viện vào hai ngày sau, ông ta liên tục khuyên Tô Thiện về biệt thự ở với ông ta. Tô Thiện dứt khoát từ chối, không vì sao cả, cô còn em trai... cô sợ nhất chính là Tô Văn khó xử.

Đưa Dương Ân về nhà, tài xế riêng của ông ấy lại đưa cô về. Trên đường lại tiện thể mua một ít đồ ăn vặt Tô Văn thích, cậu nhóc mấy hôm nay đều bận rộn với việc đăng kí học năng khiếu. Tô Thiện chưa bao giờ có ý định cấm cậu, cô biết cậu nhóc nhảy rất tốt, chỉ là lo lắng cho cậu khá nhiều. Dù sao, trong tư tưởng của cô, vẫn không hề thích Tô Văn sau này trở thành một idol.

Suy nghĩ một lát đã thấy xe từ khi nào đã dừng lại.

"Chị..."

Xuống xe liếc mắt đã thấy Tô Văn cười khanh khách đứng ngoài cửa nhìn cô. Lại nhìn sang bên đường, chiếc xe chói mắt quen thuộc từ khi nào đã đậu ở đó. Tô Thiện cau mày, rõ ràng là CEO bây giờ rất rảnh rỗi hay sao? Hờ ra một xí liền chạy đến đây là thế nào?

Chắc chắc...

Tô Văn chạy lại nhận lấy quà ăn vặt của mình, cậu nhóc không ngừng cười, còn mờ ám bảo cô "Chị, có bắt ngờ cho chị đấy?"

Còn chưa hỏi bắt ngờ gì, cậu đã vui vẻ nhận đồ ăn của mình chạy đi, để lại Tô Thiện ngơ ngác vào nhà. Cô có hơi thắc mắc, còn ai đó đâu rồi? Ngày thường đã không đợi gọi đã bám lấy cô mà...

Vừa mở cửa đã nghe mùi hương hoa hồng nồng đậm sộc vào mũi, Tô Thiện khó chịu xoa xoa mũi, lại bị một màn trước mắt dọa cho chết sững.

Từ trên ghế đến dưới đất đều bị cánh hoa hồng phủ kín, bong bóng đủ màu tràn ngập nhà cô, cả căn phòng đều bị che kín không hề có ánh sáng lọt vào, rèm che xinh đẹp màu vàng nhạt khẽ đung đưa qua lại. Từng ngọn đèn nhỏ xíu được đặt khắp nơi, lung linh huyền ảo. Ngay cả trên bàn đều đặt những ngôi sao nhỏ lấp lánh, phát ra ánh sáng đủ màu xinh đẹp.

Tô Thiện dẫm lên từng cánh hồng mềm mại dưới chân, ngay cả dép cũng không mang, trực tiếp chân trần đi vào. Ánh mắt không ngừng đảo dác nhìn xung quanh, rồi bị vẻ đẹp trong căn phòng này hấp hồn, cánh tay không nhìn được khẽ vuốt tấm rèm mềm mại - quả là không phải dạng vải thường rồi. Có ánh sáng đặc biệt xanh bắt mắt ở phía trên bàn. Tô Thiện đi qua, ngờ ngang dưới ánh mắt của mình, trên bàn đặt một con búp bê nhỏ, cô không nhìn được khẽ đưa tay chạm vào nó, thích thú vuốt ve con búp bê làm bằng thủy tinh đặt ở vị trí cao nhất trên bàn.

Con búp bê nhỏ bằng cỡ gang tay, đáng vẽ rõ là từ cô đúc ra, phát ra một loại ánh sáng màu xanh mê li, khiến cô không nhìn được cong khóe môi, nhìn ngắm đến thất thần.

Quả thực là rất đẹp.

Phía sau có tiếng hít thở nhẹ nhàng, Từ Hy Viễn không biết từ khi nào đã đi đến ôm lấy cô từ sau, giọng trầm thấp bên tai "Em thích chứ?"

Tô Thiện theo bản năng gật gật đầu, lại cảm thấy có gì đó không thích hợp lập tức xoay người.

Chỉ thấy dưới ngọn đèn lung linh mờ ảo, Từ Hy Viễn tây trang phẳng phiu đứng trước mặt cô, còn cổ tình chải chuốt rất đẹp mắt, dáng người anh cao lớn lúc này lại có một loại nghiêm túc khó hình dung.

Chỉ nghe anh nói "Tô Thiện, đừng nhìn anh như vậy, anh còn có chuyện lớn phải làm." Còn nhìn anh nữa, quả thực là không khẳng định có thể không chế được chuyện gì có thể xảy ra.

Tô Thiện có chút ngoài ý muốn ngoác nhìn anh, liền nhìn đến thất thần.

Người đàn ông này không chỉ đẹp trai, rõ là trên người có một loại khí chất cũng phải ai cũng có được. Dơ tay nhắc chân đều không giống hành động của người thường.

Từ Hy Viễn khẽ cong khóe môi, nhích lại gần cô, hơi thở sát bên vành tai xinh xắn "Anh hỏi em, những thứ này... có phải rất thích không?"

Tô Thiện như bị thôi miên, liên tục gật đầu.

Ánh đèn vẫn lung linh, gương mặt cô càng trở nên xinh đẹp mờ ảo, có một loại say đắm không rõ hình dung. Trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hít thở nặng nề của Từ Hy Viễn "Tất cả, đều là dành cho em."

Bàn tay khẽ捏 lấy chóp mũi cô, không kiềm chế được liền cúi đầu muốn hôn cô.

Ngũ quan tinh tế nhanh chóng phóng đại trước đôi mắt, Tô Thiện lúc này mới hoảng hốt lùi lại tránh né "Anh muốn làm gì?"

Từ Hy Viễn nhìn cô, cứ mãi nhìn như vậy, do dự một hồi liền nghĩ không nên chậm trễ, chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp vuông nhỏ nhắn.

Tô Thiện sững người khi thấy cái hộp kia, lập tức lùi lại, quát to "Anh muốn làm gì?"

Từ Hy Viễn: "Em có thể im lặng không? Đừng phá hỏng không khí." Có biết khi anh cầm lấy cái hộp kia từ trong túi kia, tim anh đập nhanh cỡ nào không? Bàn tay lúc cầm súng không cũng hề run như lúc này.

Có trời mới biết được, anh hỏi hộp muốn chết được...

Tô Thiện lập tức căng cứng người, gương mặt đột nhiên trở nên trắng bệch "Từ Hy Viễn, anh... anh muốn làm gì?" Cô sợ khi mở cái hộp kia ra, sẽ thấy những thứ không nên thấy. Là quá khứ hay là nỗi sợ hãi đều không thể yên lặng ngủ say.

Thấy anh lại tiến về phía cô, Tô Thiện lại bất giác lùi lại về sau, lắc đầu "Anh đừng như vậy... tôi không cần."

Từ Hy Viễn đã tối sầm mặt, hần còn chưa kịp làm gì mặt mày cô đã tái mét kia ý là thế nào "Em đang sợ cái gì?"

Tô Thiện đột nhiên thấy khó chịu, bịt chặt hai tai "Anh đừng nói gì cả, anh đừng làm gì cả!"

"Đừng, tôi không muốn, anh đừng làm..."

Từ Hy Viễn muốn ôm lấy cô lại bị cô đẩy ra, mặt trở nên lạnh lùng, hần lập tức cúi gắt như găm lên về phía cô, "Anh chính là muốn làm đấy, anh chính là muốn cầu hôn em đấy."

Còn có ai như hần đi cầu hôn vợ của mình chưa? Rõ là đã vợ hần, lại còn hỏi cưới đi cầu hôn cô, kết quả cô lại tránh như rắn rết.

Tô Thiện lập tức phát hoảng, gương mặt càng trở nên trắng bệch, gắt lên trước mặt hần, "Không được, chúng ta không thể." Cô sợ, cô chính là sợ, cuộc hôn nhân trước đây đã trở thành bóng ma trong lòng cô, còn phải trả giá bằng cả mạng người.

Từ Hy Viễn lại càng tức giận "Cái gì là không thể. Tô Thiện, thời gian qua chưa đủ chứng minh sao? Từ Hy Viễn anh không thể xứng với em sao?"

Tô Thiện ngược mắt nhìn hần, đôi mắt vô hồn, giọng nói vang lên cũng lạnh lẽo "Còn con của tôi thì sao?"

Từ Hy Viễn như chết sững...

Câu hỏi kia như chặn đứng cổ họng hắn, Từ Hy Viễn nhìn cô, chỉ thấy Tô Thiện vô lực suy sụp ngồi bệch xuống dưới đất, hai tay cuộn lại trước gối, ánh mắt vô hồn "Anh không hề biết, mỗi đêm tôi đều phải trải qua điều gì, giấc ngủ của tôi không hề tốt, không biết bao nhiêu lần bị tiếng khóc gọi " mẹ ời" đánh thức. Tôi tỉnh dậy đều rất sợ hãi, sợ hãi đến đau lòng, cũng không thể làm gì được cả."

Hai tay Từ Hy Viễn siết chặt lại, cái hộp kia rơi xuống đất, anh cảm thấy... mẹ kiếp, bản thân trước kia còn hơn cả cầm thú.

Anh biết, Tô Thiện đề ý đến nhất là đứa con đã mất kia. Lần đó, tất cả là do anh....

Đứa bé mất không phải là anh không đau lòng, chỉ là hình như... so với cô thì không đáng là bao.

Nhưng mà so với mất con, anh càng sợ hãi mất đi cô.

Tô Thiện dường như đối với anh vẫn còn mãi một cái đinh lớn trong lòng - là quá khứ hay là con của họ? Dù lý do gì đi nữa thì người sai từ đầu đến cuối vẫn đều là anh.

Từ Hy Viễn ngồi xuống trước mặt cô, cầm lấy bàn tay của cô áp lên bên môi "Tô Thiện, xin lỗi em, thật sự xin lỗi em "Những chuyện cô trải qua, kể cả giấc mơ kia, anh đều cảm thấy bản thân thật vô dụng, tệ hại.

Nhưng... người phụ nữ này - anh chính là muốn buộc chặt bên mình.

"Anh biết, mọi chuyện trong quá khứ đều khiến em rất đau lòng. Nhưng anh tuyệt đối không đồng ý em rời xa anh, Tô Thiện... quãng đời sau đều bù đắp cho em, được không?"

Tô Thiện ngơ ngác nhìn hắn, không tin được hắn lại xin lỗi cô, nhưng mà... mọi chuyện đều có thể tha thứ như vậy sao?

Kết quả là cô lắc đầu.

Từ Hy Viễn lập tức rời bỏ:

"Con của chúng ta mất đi, tất cả là do anh... sau này, chúng ta sẽ có đứa con khác được không?"

"Anh thật sự không thể bỏ qua em nữa, anh sẽ phát điên mất. "Lúc này như sợ cô do dự không chịu tin hắn, ánh mắt hắn trở nên khẩn trương "Anh không hề có tính háo sắc, cũng sẽ không thích người khác, lúc trước em đóng giả làm Tiểu Tô, anh lập tức đã nhận ra, Tô Thiện... ngoài em ra, anh đều không muốn người phụ nữ khác."

"Tô Thiện, anh biết trước kia mù quáng đem hận thù áp chế lên người em, nhưng mà anh thật lòng với em, chưa từng giả vờ quan tâm chăm sóc với mục đích giả dối."

Nhìn Tô Thiện không chịu nói năng gì, hắn càng thêm hoảng "Anh chưa từng biết phải yêu đương như thế nào mới đúng, chỉ là... nếu em muốn, anh đều có thể đáp ứng. Chỉ mong em, tiếp tục ở cạnh anh. Tô Thiện, một đời dài như thế, anh chỉ cần em."

Một chữ một chữ thổ lộ của Từ Hy Viễn đều đánh thẳng vào lòng cô, dẫn vật nội tâm cô đến đau đớn.

Tô Thiện không phải là không muốn tha thứ cho anh, thật ra cô biết... cô chính là không hận được người đàn ông trước mặt này.

Dù anh trước đây hại chết ba mẹ nuôi cô, gián tiếp hại con cô, sỉ nhục chà đạp cô. Nhưng cô vẫn là còn yêu anh, không yêu... hà cớ gì lại đau lòng đến chết được như vậy. Không yêu, hà cớ gì vứt bỏ hận thù, tôn nghiêm để mặc anh làm càn.

Cô chính là hận trái tim mình đã không giữ được từ lúc nhìn người đàn ông này bước vào lễ đường.

Anh cao lớn, uy nghiêm lại rất lạnh nhạt... nhưng mà, lại động đến trái tim thiếu nữ mỏng manh.

Tô Thiện muốn mở miệng nói chuyện lại bị anh ôm chặt lấy, như muốn khảm lấy cô vào trong ngực. Giọng người đàn ông trầm thấp vang bên tai mang theo hơi thở nóng rực "Anh kể em nghe một câu chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Tô Văn tức giận

Tô Thiện để mặc anh ôm,mơ hồ có thể cảm nhận được lòng ngực rắn chắc của người đàn ông,kể cả nhịp tim trầm ổn đều làm cho cô sinh ra một loại cảm giác an toàn,không hề thấy khó chịu.

Cô im lặng không đáp,vẫn không nghe Từ Hy Viễn nói gì.Chậm chậm một lúc sau mới nghe thấy tiếng anh hít sâu,thanh âm trầm thấp nóng rực bên tai "Anh từng có em gái..."

"Là một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu luôn bám theo đuôi gọi 'anh hai',tên thân mật là Tiểu An An."

Bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc của cô em gái nhỏ Tiểu An An tươi cười tinh nghịch hiện lên trong đầu,tiếng gọi anh hai vang lên không dứt,Từ Hy Viễn nhắm chặt hai mắt,đôi tay bắt giắc siết chặt người con gái trong ngực,khẽ nấp máy môi "Tiểu An An từ nhỏ cơ thể đã rất không tốt,lên 7 tuổi vẫn chưa hề đi học được,cô bé rất buồn vì không có bạn bè,vì vậy ba mẹ mới dẫn cô bé qua nhà hàng xóm mới dọn tới - chơi cùng với bé gái con nhà họ.... năm đó,bé gái kia cũng 7 tuổi."

Đầu óc Tô Thiện trống rỗng,cái tên Tiểu An An liên tục vang vọng trong đầu cô,rất quen thuộc,rõ ràng là rất rất quen... nhưng vẫn không hề nhớ ra nổi.

Tiểu An An,là ai?

Từ Hy Viễn không hề nhìn thấy sắc mặt lạ thường của cô,anh tiếp tục trầm giọng kể "Năm đó hoả hoạn,Tiểu An An cùng bé gái kia vẫn mắc lại trong đám cháy.Lúc anh chạy vào cứu cô bé...liền không nghĩ sẽ cứu nhầm bé gái kia... Anh không hề biết,trong phòng lại có thêm một bé gái..." Hồ hấp anh ngày càng khó khăn,lòng ngực như có gì đó chặn đứng,đau đớn tràn lan "Anh không thể ngờ.... mình lại cứu nhầm người,vì bé gái kia..."

Ngập ngừng một lát,Từ Hy Viễn tiếp tục mở miệng:

"Trên tay đeo vòng tay của Tiểu An An - cái vòng tay mà anh cố ý tặng cô bé ngày sinh nhật."

Từ Hy Viễn cảm thấy rất đau lòng,em gái nhỏ của anh - Tiểu An An,mỗi lần nhắc đến đều khiến anh đau đớn xé tâm can.

Cuối cùng vẫn là không nhìn được ôm chặt lấy cô,đầu vùi vào cần cổ ấm áp quen thuộc tìm kiếm chút thoải mái,gọng anh thoáng chốc nghẹn lại "Tiểu An An ,em gái nhỏ nhắn đáng yêu... của anh,chỉ dừng lại ở 7 tuổi... cô bé còn chưa được đi học,còn chưa làm được gì cả..."

Tô Thiện cũng bắt giắc siết chặt lấy anh,nổi đau đớn như tràn lan,kí ức như đồng hồ cát một lần lật ngược chậm rãi chảy vào lòng ngực cô,từng hình ảnh... từng lời nói như được một lần lặp lại, đầu cô trở nên đau đớn đến đáng sợ.

...

"Tiểu An An,dây đeo tay của bạn đẹp quá.Cậu cho tớ mượn tí nhé."

"Hảo,Tiểu Thiện!Cho cậu mượn lát thôi đấy.Không thì anh tớ lại mất mát,anh ấy rất hung dữ."

"Tiểu An An,đẹp quá."

...

Dây đeo tay trong kí ức hiện lên hết dây đeo tay cô phát hiện lúc trước trong ngăn kéo kia,cả người Tô Thiện cứng đờ.

Tiểu An An,Tiểu An An... Tô Thiện khó chịu nhắm chặt hai mắt.Kí ức đã mất đi năm 7 tuổi cô dường như chưa từng quan tâm lại một lần nữa như bom nổ giáng vào lòng cô một hố sâu thật lớn,đau đớn đến khó không chế.

Cô - chính xác là bé gái năm đó,bé gái được anh cứu nhầm.

Nước mắt cô rơi xuống,hoảng loạn trong tuyệt vọng.

"Không có... tôi không có ý... tôi không phải có ý..."

Từ Hy Viễn lúc này mới định hồn ngược lên nhìn cô,Tô Thiện như rơi vào trạng thái điên loạn liên tục lắc đầu,nước mắt rơi ướt đầm cả gương mặt.

Từ Hy Viễn sững sốt,anh biết rõ Tô Thiện từ sớm đã mất đi kí ức năm 7 tuổi vì ảnh hưởng của trận hoả hoạn.

Cô... như vậy... không phải đã nhớ lại rồi chứ?

Chết tiệt!

"Tô Thiện,nghe anh..."Từ Hy Viễn lập tức ôm lấy cô,mặc cô vùng vẫy vẫn một mực không buông.

Mẹ kiếp,nếu anh biết cô sẽ nhớ lại có chết anh cũng không muốn kể ra chuyện em gái mình.

Nước mắt cô vẫn rơi,ướt đầm cả áo anh,khóc lóc như kẻ ngốc,lại lắc đầu trong vô vọng "Tôi không có ý... tôi thực sự không có ý."

"Anh biết... anh đều biết. Không phải do em, đều không phải do em. Tất cả đều do anh, được không?" Nước mắt rơi xuống kia, rơi rớt vào lòng anh, đau đớn hơn anh tưởng.

"Từ Hy Viễn, tôi xin lỗi... tôi thật sự xin lỗi..." Năm đó, đáng ra người phải chết là cô. Đáng ra, Tiểu An An sẽ được sống. Hoá ra Từ Hy Viễn lại hận như không thể hành hạ đến khi cô chết đi, hoá ra anh lại trở thành con người tàn ác tuyệt tình như vậy.

Tô Thiện đột nhiên cảm thấy, Từ Hy Viễn vô cùng đáng thương.

"Xin lỗi anh... xin lỗi..."

"Ngoan, em không có lỗi gì cả." Nhìn cô khóc, tựa hồ mọi lỗi lầm trên thế giới đều do anh gây ra, không làm sao yên lòng.

Tô Thiện khóc một dựa vào lòng ngực anh, vẫn còn thút thít nghẹn ngào lên tiếng "Tiểu An An, nhất định sẽ rất hận tôi..."

"Tuyệt đối không hận, em yên tâm, cô bé là một cô gái tốt."

Chỉ thấy người trong lòng vẫn đang thút thít còn đồng ý cọ cựa gặt cái đầu, Từ Hy Viễn không khỏi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhẹ giọng gọi tên cô "Tô Thiện."

Tô Thiện không ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ hừ một tiếng như trả lời.

Từ Hy Viễn vuốt tóc cô, căng thẳng mở miệng "Tha thứ cho anh được không?"

Mọi chuyện quá khứ, càng lún sâu hồi tưởng lại càng không dứt ra được. Huống hồ... quá khứ của hai người bọn họ, không hề vui vẻ như tưởng.

Tô Thiện nằm im trong ngực anh, đôi mắt còn hơi cay, im lặng không biết trả lời làm sao.

Thật ra trong lòng cô... sớm đã tha thứ rồi, anh còn không nhận ra sao?

Nếu có thể, cô thực sự muốn chính mình can đảm một lần - tình nguyện giao cho anh.

Thấy Tô Thiện chỉ sực suy mũi không đáp, Từ Hy Viễn càng sốt ruột "Em không cảm thấy sau bao nhiêu chuyện anh rất đáng thương sao? Không định tha thứ cho anh?"

Tô Thiện vẫn im lặng.

Từ Hy Viễn trở nên sốt ruột "Anh biết em còn khó chịu chán ghét anh vì mất đi con, nhưng anh cũng không phải là cố ý. Tô Thiện, đừng tuyệt tình với anh như vậy, được không??"

Tô Thiện mềm lòng, muốn ngẩng đầu gặt đầu chấp nhận tha thứ cho anh, lúc này cánh cửa đột nhiên Ầm một cái mở ra.

Chỉ thấy bóng dáng cao gầy của Tô Văn hùng hục đi vào kéo lấy Tô Thiện về sau lưng cậu, chỉ thẳng tay vào Từ Hy Viễn, quai hàm căng cứng "Anh mau rút khỏi đây đi, hoá ra anh lại cặn bã như vậy, hại chị tôi mất con, còn trách chị tôi tuyệt tình."

Cậu vừa nghe điện thoại bàn chuyện đăng kí học một lát, lúc cúp điện thoại lại nhìn cánh cửa khép chặt. Không thoát khỏi tò mò áp tai nghe lén, lại vừa lúc nghe được câu kia. Cái gì mà anh không cố ý hại con của em, cái gì mà tuyệt tình.

Liên không kiềm chế được tức giận lập tức đập cửa xông vào.

Tô Thiện như chết sững nhìn cậu em trai ngày thường rất biết nghe lời hôm nay lại dám chỉ thẳng tay vào mặt Từ Hy Viễn chửi mắng không biết sợ. Cô vội kéo lấy tay cậu "Em hiểu lầm rồi."

Tô Văn mặt mày tức giận đến đỏ bừng "Hiểu lầm? Em tận tai nghe thấy hắn thừa nhận hại đứa bé, chị còn mù quáng lo cho hắn?"

Từ Hy Viễn cau chặt ấn đường, mặt mày cũng không tốt là bao. Vừa bước lên muốn xách nhóc kia đá ra khỏi cửa đã bị Tô Thiện cản lại "Anh... anh về trước đi."

Từ Hy Viễn muốn nói lại thôi, anh do dự một lát vẫn bước chân ra cửa. Tô Thiện nhìn theo bóng lưng anh, có chút hối hận vì lúc này đã không kịp thừa nhận tha thứ cho anh, không phải anh sẽ buồn chứ?

"Chị còn nhìn?"

Tô Thiện lúc này mới quay đầu "Chuyện không phải như em nghĩ..."

"Em không cần biết, tóm lại... em sẽ không chấp nhận anh rở đã từng hại con chị." Dứt lời liền không đợi cô giải thích đã mạnh tay dứt khoát tháo rèm, gom đồ vứt sọt rác.

Tô Thiện có chút bất lực, nhanh chóng giấu đi con búp bê kia, chỉ sợ Tô Văn tức giận lỡ đập bể nó thì sao? Nhìn qua cũng biết là đắt tiền, huống hồ cô còn

thích như vậy.

"Gì đây? Cầu hôn hả?"

Tô Thiện nhìn cậu tự giễu nói một mình, lại chú ý tới trên tay cậu - đó không phải là cái hộp Từ Hy Viễn muốn cầu hôn cô sao? Trong đó hẳn là nhẫn cưới.

Còn chưa kịp phản ứng đã thấy Tô Văn kéo cửa sổ muốn ném đi.

"Đừng."

Tô Thiện lập tức chạy qua, chỉ thấy tay cầm hộp lúc này của cậu giờ trống rỗng. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, không do dự chạy ra ngoài.

"Ồ đây."

Tô Văn phía sau lên tiếng, giọng điệu chẳng mấy vui vẻ, trên tay cậu vẫn là cái hộp lúc này, đã nói sẽ vứt đâu...

"Chị vội cái gì?"

Tô Thiện lập tức chạy lại lấy đi cái hộp trên tay cậu giấu ra sau lưng "Đã nói không phải như em nghĩ, anh ấy..."

"Đủ rồi, em không muốn nghe chị biện cố cho anh ta." Dứt lời, dáng người cao gầy giận dỗi đi vào phòng, còn dứt khoát đóng sầm cửa.

Tức giận chết cậu rồi!

Chị gái cậu nâng niu trên tay từ khi nào đến lượt anh ta dám làm hại. Tuy cậu vốn không rành, nhưng vẫn là biết, phụ nữ sau khi sảy thai sẽ hại cơ thể đến nhường nào.

Tên tra nam!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Viên mãn

Trận tuyết đầu mùa lại không ngờ xuất hiện trong đêm nay, Tô Thiện thơ thẩn đứng bên cửa sổ nhìn tuyết rơi, đôi mắt long lanh ướt át, gương mặt chốc chốc liền đỏ lên. Sắc da cô hình như so với người khác có chút khác biệt, trời càng lạnh lại bất giác khiến sắc mặt càng thêm hồng hào, thoáng chốc liền đỏ lên.

Chiếc hộp nhung nằm im trên thành cửa, Tô Thiện nhìn một mảng tuyết trắng xóa trước mắt một hồi, ánh mắt lại khẽ đưa nhìn chiếc hộp nhỏ, bất giác lòng ngực liền thấy khó chịu.

Gần một tuần, chính xác là hơn 5 ngày rồi, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Anh... không phải là bỏ cuộc rồi chứ?

Thật là bỏ cuộc rồi sao?

Tô Thiện ngây ngốc nhìn chiếc hộp nhung, bất giác nhớ nhung người nào đó vô cùng.

Thật ngay lúc này muốn ôm anh một chút, ôm một chút thôi. Trước đây cô từng cho rằng, cùng người mình yêu ngắm tuyết rơi đầu mùa, thật sự thật sự rất lãng mạn, xem ra năm nay cũng bỏ lỡ rồi.

Lại đưa mắt nhìn tuyết rơi, Tô Thiện buồn rầu bất giác phồng má thờ dãi một hồi.

Hơi thở ẩm áp tụ lại trên cửa kính thành một mảng sương mờ nhạt, Tô Thiện kéo tay áo lau lau lên, phát hiện có điều khác thường, ánh mắt ướt át khẽ tròn tròn.

Bóng người cao lớn đứng dưới trời tuyết trắng xóa, thân ảnh cô đơn nhanh chóng đập vào mắt, Tô Thiện hoảng sợ mở to mắt sững sờ.

Cô dụi dụi hai mắt, lại không sợ lạnh nhanh chóng kéo cánh cửa ra, hơi lạnh nhanh chóng đập vào mặt, chỉ thấy Từ Hy Viễn im lặng đứng đó, hai tay anh đút túi quần, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo gió mỏng. Dáng vẻ anh cô đơn trắng tấp đứng dưới trời tuyết trắng xóa làm lòng cô khẽ động.

Người đàn ông này, lại khiến cô đau lòng nữa rồi.

Nhưng mà, trời rõ ràng lạnh như vậy....

Điên rồi, Tô Thiện thấy anh chính là điên rồi.

Tô Thiện nhanh chóng cầm lấy áo choàng chạy ra ngoài, lại phát hiện Tô Văn từ khi nào đã ngồi xem phim ở phòng khách.

Liếc mắt thấy cô, cậu nghiêm mặt "Chị chạy đi đâu, mặc kệ anh ta." Mới chịu lạnh xí, còn không tính là gì.

Tô Thiện không nghĩ Tô Văn đã sớm hiểu rõ tâm ý của cô, còn không do dự vạch trần. Tô Thiện do dự một lát liền quay về phòng lấy điện thoại điện cho anh, đôi mắt vẫn dõi theo bóng người cao lớn qua cánh cửa sổ, đau lòng mím chặt môi.

Điện thoại không được kết nối, Tô Thiện lo lắng đến cắn chặt môi, nhìn thân ảnh phía xa kia vẫn không có dấu hiệu muốn đi về, vẫn đứng đung đứng ở đó, cô mơ hồ cảm nhận được nỗi lạnh thấu xương ngấm vào từng lớp da thịt, mặc dù trong nhà vô cùng ấm áp.

Từ Hy Viễn không hề phát hiện ra cô, ánh mắt vẫn luôn dừng ở cửa chính, lại không hề biết có người đứng bên cửa sổ nhìn anh đau lòng đến suýt khóc.

Da thịt anh dày nhưng cũng không thể nói là không lạnh dưới thời tiết này, tuyết rơi càng lúc một nhiều, anh vẫn trầm trầm đứng đó, hy vọng có thể nhìn được cô, biết chừng... có lúc Tô Thiện lại ra ngoài. Anh đợi một chút vậy...

Ở bên cửa sổ, có bóng người nhỏ nhắn cuốn áo bông dày đặc đang cố gắng trèo ra ngoài, chỉ là cửa sổ tầng 1, vẫn là không cao lắm.

Nhưng Tô Thiện vẫn khó khăn để trèo ra, áo bông khoác trên người dày đặc khiến cô kém linh hoạt, kết quả vẫn là hụt tay ngã rạp trên mặt đất, may mắn là tuyết rơi khá dày, không hề đau đớn như cô tưởng.

Từ Hy Viễn nghe thấy âm thanh lạ lập tức theo phản xạ nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy thân ảnh nhỏ nhắn khoác áo bông trắng muốt từ dưới đất chọt vật ngồi dậy nhanh chóng chạy về phía anh.

Đầu quả tim lập tức mềm nhũn, anh bước nhanh qua ôm lấy cô vào ngực, hai tay cứng cáp đỡ dưới mông nhấc bổng cô lên ôm vào trong ngực, hết như ôm hài tử, trong lòng liền vui sướng không tưởng nổi.

Không ngờ Từ Hy Viễn anh lại có ngày hôm nay, muốn gặp người trong lòng lại còn khó khăn hơn đầu đá trên thương trường.

Chưa kịp ôm ấp thương nhớ ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, đã bị cô đâm mạnh một cái nơi lồng ngực, anh bất mãn hừ một tiếng lại nghe tiếng cô chất vấn bên tai "Anh rõ ràng là muốn chết, có biết lạnh không hả?" Cô quả thực cảm động muốn khóc nhưng vẫn là tức giận chết được.

Từ Hy Viễn nở nụ cười nhìn cô, dưới trời tuyết trắng xóa lại không hề cảm giác lạnh lẽo, liền bị gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô làm cho điên đảo "Ôm được em liền không lạnh."

Gương mặt Tô Thiện càng thêm đỏ, cô khẽ nhéo anh "Ngốc chết được." Nổi nhớ nhưng trong lòng liền được giải tỏa bằng cái ôm cứng cáp dưới trận tuyết đầu mùa, Tô Thiện dù ở ngoài trời tuyết giá lạnh... vẫn cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết, đặc biệt ấm.

Về mặt cô lại chọc cho anh vui vẻ, Từ Hy Viễn đau lòng nhìn cô vì lạnh mà bắt đầu khịt khịt mũi, anh siết chặt cô "Lúc này...ngã có đau lắm không?" Anh không ngờ cô lại dám trèo cửa sổ ra ngoài, lại thấy cô té ngã trên mặt đất, một cổ đau lòng xọc thẳng vào tim.

Tô Thiện xấu hổ xoay mặt đi "Không có."

"Lần sau không cho phép trèo lung tung, may mắn lần này không bị làm sao..."

Tô Thiện bĩu môi "Rõ ràng là do người ta điện cho anh không được mà."

Từ Hy Viễn lúc này mới sực nhớ điện thoại để quên trên ô tô đậu cách đó không xa, lại nhìn cô ướt mắt làm nũng, khẽ siết chặt tay kéo Tô Thiện thêm sát vào người, nhỏ nhẹ "Lạnh không? Vào xe anh ngồi một chút nhé?"

Kết quả lại là chọc cho cô nổi giận "Anh đúng là điên rồi, có xe lại ra ngoài này đứng, đúng thật không nói nổi."

"Được, được, đều nghe em."

Kết quả là người nào đó mặt dày mày dạn đem cô ôm vào trong xe, hạ thấp ghế ôm ấp không buông.

Tô Thiện vuốt ve gương mặt lạnh như băng của anh, đưa tay chỉnh nhiệt độ cao lên một chút, lại buồn bực chỉ vào người anh "Người ta không biết còn chê anh nghèo hèn, đã sắp qua mùa đông vẫn không hề có một chiếc áo khoác đẳng hoàng."

Từ Hy Viễn nhìn áo khoác gió trên người mình, đây không phải cũng là áo khoác sao? Nếu nói ra giá tiền lại sợ cô chê anh phá gia chi tử. Đương nhiên so với áo bông dày đặc trên người cô vẫn còn kém ấm áp xa.

Từ Hy Viễn đặt cô nằm bò trên người mình, thân nhiệt nhanh chóng truyền đến ấm áp, chăm chú nhìn cô, cười tà mị "Anh chính là không có người ở bên sửa soạn cho, ăn mặc ăn uống đều chính là không đẳng hoàng rồi."

Được rồi... Tô Thiện thừa nhận câu nói có tính sát thương cao, cô đưa tay khẽ vuốt ve mặt anh, lông mày xéch lên "Vậy anh mau cưới vợ đi."

Từ Hy Viễn bắt được bàn tay làm loạn của cô, khéo môi nhếch lên tùy ý cũng khiến người ta điên đảo "Quả thực không ngại nói với em lão tử đây có vợ rồi, chỉ là... vợ anh còn chưa chịu về với anh đây, khiến anh đây đau lòng không thôi."

Tô Thiện nằm sấp trong ngực thoáng chốc bật cười, đáng về linh hoạt phồng má "Cũng không phải người ta không chịu về."

Người phía dưới có chút giật mình cúi nhìn cô, khăn trương "Vậy em về với anh nhé?"

Tô Thiện đảo mắt lạt lọng "Không đấy."

Từ Hy Viễn kéo lấy cô "Dám gạt anh, có tin anh phạt chết em?"

Tô Thiện can đảm trừng mắt lên, bộ dáng trở nên có chút hung hăng "Anh dám?"

Từ Hy Viễn: "... " Quả thực không dám.

Tô Thiện nhìn về mặt nghiền nghiền muốn nói lại không dám của anh thoáng chốc mềm lòng, gối đầu nằm xuống ngực anh, rầu rĩ nhỏ giọng "Tô Văn bây giờ rất ghét anh, nó còn nhỏ... không dễ dàng bỏ qua cho anh nha. Huống hồ, nó còn rất lo cho em."

Từ Hy Viễn chẳng mán, bắt được tay cô đưa lên miệng hôn hôn mấy cái "Anh quan tâm nhất chính là suy nghĩ của em."

Dứt lời, liền bắt đầu khăn trương:

"Tô Thiện, còn hận anh không?"

Lần này, đáp lại anh vẫn là sự im lặng, nhưng Từ Hy Viễn lại mừng rỡ như điên, vì cái đầu nhỏ trong ngực anh liền không do dự cọ cọ lắc lắc qua lại.

Anh không nhận được kéo lấy người cô, nhìn chăm chăm cô trong lát, nhẹ nhàng hôn lên môi đôi mềm mại.

Lần này hôn môi nhẹ nhàng từ tốn đến hiếm thấy, Tô Thiện có chút sững sốt, do dự một lát liền đưa bàn tay cuốn lấy cổ anh, vụng về đáp lại. Đầu tiên là khẽ vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng thăm dò, sau đó lại cuốn lấy đầu lưỡi anh, triền miên không dứt.

Từ Hy Viễn như kẻ đi săn gặp được con thú ngoan hiền, không không chế được liền lộ ra bản chất cuồng dã đè chặt gáy cô, hung hãn cắn nuốt.

Đợi đến khi Từ Hy Viễn buông cô ra, Tô Thiện sớm chốc đã mặt mày đỏ bừng, đôi mắt ướt át mơ màng đậm phong tình, đôi môi sưng đỏ vừa nhìn đã biết có chuyện gì xảy ra.

Tay cô vẫn đặt sau gáy anh, khẽ vuốt một cái đã làm người Từ Hy Viễn căng cứng, hần khàn giọng "Đừng làm loạn, anh không tốt tính như em nghĩ."

Tô Thiện nhìn bộ dạng kiềm nén của hần càng to gan muốn chọc, bàn tay cô khẽ đi xuống, nhẹ nhàng sờ soạng trên bả vai lại một đường ra sau gáy tiếp tục đụng chạm, gương mặt cô bình tĩnh, giả hoạt cười lên "Em có làm gì sao?"

Từ Hy Viễn nuốt nước bọt, trong chớp mắt xoay người đặt cô dưới thân, áp người mạnh mẽ hôn cô.

Trong lúc mơ màng hôn nhau, Tô Thiện phát hiện bàn tay hần một đường đi xuống quần áo cô muốn cởi, cô lập tức liền vùng dậy, la oai oái "Anh muốn chơi trò cưỡng bức hả?"

Từ Hy Viễn thờ hờn hờn nhìn cô, nơi nào đó đã dựng thành cái lều nhỏ, gương mặt nghiền đến mức tối sầm "Còn không phải do em gây họa?"

Tô Thiện thăm mắng hần tinh lực dồi dào, cô khẽ nhích người ra xa hần, nghiêm túc "Anh nhìn đi, hiện tại em chưa muốn cùng với anh... cái đó..."

Dứt lời đã nghe thấy tiếng cửa xe mở ra, Từ Hy Viễn đóng sầm cửa, ở ngoài trời lạnh phát tiết với cái bánh xe, đá vãi cái cũng không khỏi hạ hỏa.

Tô Thiện mỉm cười nhìn bộ dạng ấu trĩ của hần, cô kéo áo khoác lại, cũng mở cửa xuống xe chạy lại, suýt xoa vì lạnh chạy đến trước mặt anh "Khó chịu lắm hả?"

Anh lườm cô "Em đoán xem?"

Tô Thiện đưa tay kéo cổ áo của anh, đồng thời nhón chân ở khéo môi anh hôn một cái, đôi mắt ướt át tràn ý cười, hỏi ngược lại "Anh thấy thế nào?"

Từ Hy Viễn muốn tóm lấy cô lại bị né tránh, anh cau mày "Chỉ có hôn một cái?" Thật ra mặt mày ra vẻ lạnh nhạt nhưng trong lòng thì sớm đã nở hoa, lúc trước dự đồ làm sao cô cũng không hề chủ động, lần này quả thực làm cho anh có chút không tin nổi.

Tô Thiện đỏ mặt dáo dác nhìn anh, lại khẽ nhón chân hôn thêm một cái liền nhanh chóng tránh khỏi móng vuốt của anh, nhanh miệng nói:

"Em về đây." Dứt lời liền đỏ mặt xoay người chạy đi, để lại bóng người cao lớn ngậy ngốc đứng phía sau nhìn theo không chớp mắt.

Từ Hy Viễn đứng đó đưa tay sờ sờ khoe môi, gương mặt lạnh lẽo bỗng dung dịu lại, ánh mắt không dời khỏi thân hình nhỏ nhắn dần xa phía trước đột nhiên cười lớn, thoạt nhìn có chút ngu ngốc.

Cảm giác như lên lút yêu đương làm cho hắn có chút không nhận được muốn cười lớn, thật không giống bộ dạng thường ngày.

Đêm nay, Tô Thiện rất khác, ngoan ngoãn đến lạ thường, làm cho anh có chút không muốn rời xa. Cô giống như mọi thứ quá khứ đều không chấp, ngoan ngoãn toàn tâm toàn ý muốn bên anh, quả thực ngoan ngoãn đến đáng yêu chết được.

Ngoan ngoãn khiến tim ai đó mềm nhũn, trở thành người ngốc nghếch khó phát hiện.

...

Chân vừa rón rén đặt xuống, xoay người đã thấy Tô Văn khoanh tay đứng trước cửa nhìn chăm chăm. Tô Thiện túng quẫn không biết đặt mắt đi đâu, cảm giác trốn vào cửa sổ vào lại bị người ta phát hiện, xấu hổ đến im bặt.

"Chị quả thực yêu hắn ta đến hết đường cứu rồi!" Tô Văn sợ nhất chính là Tô Thiện sau này sẽ lại một lần nữa vì người kia mà tổn thương, thay vì liều lĩnh cật lực tách chị mình khỏi hắn, xem ra... cậu sai rồi..

Chị của cậu, xem ra là không hề muốn buông bỏ....

Tô Thiện ngược mắt nhìn em trai, muốn mở miệng nói lại thôi. Cô trầm ngâm một lúc, lâu sau mới nhỏ giọng "Tô Văn, thật ra... đứa bé mất đi, anh ấy cũng sẽ đau lòng, huống hồ... lần đó cũng không phải là cố ý.. "Cô không nói sai, lần đó, cả hai người bọn họ đều không hề phát hiện có sinh mạng nhỏ bé nơi bụng cô, cũng không hề nghĩ đến giăng cô một lúc lại làm ngã cô. Suy cho cùng, lỗi do ai... cũng đều không tránh khỏi đau lòng.

Lần đó y tá nói với cô, lúc anh một thân đầy máu mang cô vào, vẻ mặt không khác gì như muốn giết người, còn mất đi bình tĩnh gằm lên trong bệnh viện nếu không cứu được cô sẽ cho bệnh viện chôn cùng.

Tô Thiện lúc đó tâm tình không tốt nghe xong liền cười gượng, giờ ngẫm lại... cô đoán chắc anh cũng đau lòng.

Thật ra cô biết, người đàn ông kia tuy lạnh lùng cứng miệng lại có thêm bệnh kiều ngạo, đối với cô... sợ là không có lời ngon ngọt. Nhưng thật ra Tô Thiện không cần lời đường mật, thứ cô cần trước sau đều là lời thật lòng xuất phát từ đáy lòng anh.

"Chị, thật ra em không muốn phản đối hạnh phúc của chị, chỉ là... rất sợ chị sau này vì hắn mà tổn thương lần nữa..."

Tô Thiện mỉm cười chưa xốt, cô biết quả nhiên là cậu lo cho cô, không nỡ để cô buồn tủi sau này. Tô Thiện thấy hốc mắt hơi cay, đi lại khẽ vuốt tóc cậu "Chị không sợ, không phải chị còn có Tô Văn đây sao?"

Quả nhiên lời này có ích, chỉ thấy gương mặt của cậu nhanh chóng sáng lên, gương gương đôi mắt "Em sẽ bảo vệ chị."

"Ngoan..."

.....

Tô Văn tuy không chấp nhất chuyện của cô và Từ Hy Viễn, nhưng vẫn là nhìn không ưa anh. Thấy cô chạy ra ngoài vẫn không vui nhíu mày, nhưng là tôn trọng cô không nói gì.

Tô Thiện vẫn một thân áo bông mềm mại chạy ra ngoài, thấy Từ Hy Viễn từ lâu đã đứng chờ ở xe cô liền chạy qua, mở miệng trêu chọc anh "Từ tổng, xem ra chức vụ CEO của ngài thực nhân hạ."

Từ Hy Viễn cả người dựa trên thân xe, hai chân lười biếng đan chéo đứng dừng đứng đó, hai tay đút túi quần. Bộ dạng anh tuấn phi phàm, thật khiến người đi đường không khỏi tò mò ngắm nhìn, lại thấy bộ mặt ngũ quan tinh tế, không khỏi chăm chăm nhìn hắn.

Hắn nhếch môi nhìn cô chạy qua, chỉ thấy áo bông màu hồng phấn trên người cô hôm nay lại có phần đáng yêu ngốc nghếch, cái mũ lông được kéo lên đầu cũng khẽ lắc lư, gương mặt nhỏ nhắn sớm đã bị che đi phân nửa.

Từ Hy Viễn không nhận được kéo cả người cô vào lòng, thấp giọng bên tai "Nếu em muốn làm, cũng có thể thử."

Tô Thiện nhíu mày, ngẩng đầu từ trong ngực anh "Anh không sợ em cướp luôn công ti của anh à?"

Từ Hy Viễn sợ cô lạnh liền kéo cô vào trong xe, còn thoải mái cười lớn "Cho em cả đấy."

Tô Thiện bĩu môi "Em mới không cần, anh quản công ti, em quản anh... không phải còn lời hơn sao?"

"Được, được... đều cho em quản." Nói ra liền chọc lòng hắn đến ngứa ngáy, hận không thể để cho cô quản đến hết quảng đời còn lại.

....

Hôm nay hẳn đặc biệt ngoan ngoãn nghe lời cô, Tô Thiện muốn nói sắm thêm quần áo cho hắn, liền theo lời cô đến trung tâm thương mại, dạo theo cô vừa nghe lời nhai lại vừa bắt đi thử đồ, cuối cùng lại xách theo một đồng quần áo mang về.

Hắn quả thực lớn đến từng này, vẫn là lần đầu tiên đưa phụ nữ đi mua sắm, lần đầu tiên phải thử đồ, cũng lần đầu tiên mặc những thứ chưa từng mặc.

Tô Thiện lại hết sức vui vẻ lựa chọn quần áo, đáng người Từ Hy Viễn quả thực không khác gì cây treo đồ cao cấp, mặc đơn giản hay phức tạp đều đẹp đến ghen tị.

Tô Thiện nhìn hắn mặt mày nhẵn nhụi, cười khanh khách "Nhân viên ở đó còn khen anh mặc đẹp còn hơn người mẫu, mặt mày anh như vậy là sao?"

Từ Hy Viễn lập tức phản bác "Cũng không phải là em khen."

Cô quay đầu nhìn hắn "Em khen thì anh phải mặc đấy, không được vứt đi đó."

Hắn trầm tư suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu "Được rồi, còn xem biểu hiện của em."

Tô Thiện nhũn mày, người ta không biết còn cho rằng hắn đang buông thả mua sắm cho cô, Tô Thiện bĩu môi "Không thì anh cứ vứt đi." Dứt lời liền cười tươi đối mắt với hắn, chậm rãi phun từng chữ "ANH CỨ VỨT ĐI."

Từ Hy Viễn cảm thấy lạnh sống lưng, nụ cười kia.. quả thực không bình thường.

Được rồi, anh có ngu ngốc cũng không dám vứt.

Hai người sánh đôi đi trên phố, không biết thu hút bao nhiêu con mắt của người đi bộ. Nam nhân cao lớn bước đi chậm rãi có lực, nữ nhân bộ dạng mềm mại nhỏ nhắn đi bên cạnh, lâu lâu lại khẽ ngược mắt long lanh mỉm cười với người bên cạnh. Quả thực là bức tranh đẹp mắt hiếm thấy nơi đường phố tấp nập, khiến người ta không khỏi liếc nhìn trăm tròng.

Từ Hy Viễn cảm thấy giây phút này quả thực quá tốt, tốt đến nỗi anh phát sinh sợ hãi... sợ hãi chỉ là giấc mơ, tỉnh dậy liền phút chốc tan biến.

Nhìn người con gái bên cạnh, không khỏi khiến đáy lòng một vùng mềm nhũn, khoe môi anh khẽ cong lên, thầm hy vọng mỗi ngày đều có cô bên cạnh.

Quảng đời còn lại, đều mong muốn chỉ mình cô.

Tô Thiện lại đi sắm khăn quàng cổ, lúc ra khỏi tiệm liền cảnh cáo trừng hắn "Anh nhất định phải mang đó, biết chưa?" Chưa hết lời, còn lải nhải "Trời lạnh như vậy, anh phải mặc ấm, tốt nhất là mang khăn quàng cổ.. ừm, cả tất nữa, nhất định..."

Từ Hy Viễn nghe cô lải nhải không ngừng, nhũn mày:

"Em về quần anh đi."

Bầu không khí ngưng đọng, Tô Thiện xoay người nhìn thẳng mặt anh, rồi vội cúi đầu đỏ mặt "Người ta cũng không phải là không muốn quần, chỉ cần... anh thuyết phục được Tô Văn..."

Từ Hy Viễn sững sờ nhìn cô, không ngờ cô lại đồng ý. Nỗi vui sướng lan tỏa nơi lồng ngực, không hề để ý còn đang ở giữa phố, ôm chặt lấy người con nhắc bổng lên, xúc động không ngừng ôm cô xoay vòng vòng, ngay cả hình tượng cũng không thèm giữ lại, mắt bình tĩnh lớn giọng "Gả cho anh, gả cho anh nhé?" Ngay cả đồ đạc trên tay cũng đều vứt lung tung dưới đất.

Tô Thiện xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, người đi đường càng lúc càng đông nhìn về hướng cô, cũng không trách khỏi vì anh đột nhiên lại lớn giọng. Cô khẽ nhéo tay anh, mặt đỏ bừng như nhò ra máu, nhỏ giọng "Anh mau thả em xuống"

Ngược lại Từ Hy Viễn lại rất căng thẳng nhìn cô, không chịu thả. Lần này anh quả thực kích động, kích động đến không kiềm được cầu hôn cô ngay tại đây "Không thả, em phải đồng ý với anh đã."

"Phải gả cho anh, nhất định phải gả cho anh."

Tô Thiện bật cười, khẽ đánh anh "Làm gì có ai ép hôn giữa đường chứ? Anh thả em xuống, em lấy này cho anh."

Từ Hy Viễn do dự không thả.

"Không thả là em giận đấy."

Được rồi, coi như cầu hôn lần hai thất bại vẫn không muốn chọc cô giận.

Tô Thiện được thả tự do, cô mặc kệ ánh mắt bao người vẫn đang nhìn về phía bọn họ. Tay khẽ lục lọi túi xách lấy ra một cái hộp nhưng quen thuộc nhanh chóng nhét vào tay anh, cúi đầu lầm bầm "Trả cho anh."

Từ Hy Viễn nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, có ngu ngốc cũng hiểu cô muốn gì, anh lập tức vui mừng ôm chặt lấy cô hôn mạnh một cái. Giây sau, ở trước mặt cô, ở trước mắt bao nhiêu con người, khụy xuống một chân, đem hộp nhung mở ra, nghiêm túc hướng cô khấn cầu, giọng có chút hồi hộp "Tô Thiện, anh

biết cầu hôn như vậy quả thực ảm ức cho em,nhưng mà... anh không muốn đợi thêm một giây nào nữa.Chi biết,ngay lúc này,rất rất muốn cưới em về nhà,thành vợ anh,thành mẹ của các con anh sau này.Tô Thiện,anh yêu em!Anh quả thực rất rất yêu em."

Yêu em không màn do dự,yêu em dù mất danh dự,yêu em không màn kết cục.

Ánh mắt anh trở nên khàn trương,nghe giọng một lần "Tô Thiện,gả cho anh nhé!"

"Gả cho anh ấy."

"Gả cho anh ấy."

Không biết bao nhiêu đứng xem liền kích động cổ vũ hét lên,còn mong cô nhanh chóng đồng ý.

Mắt Tô Thiện đỏ hoe,cảm động rơi nước mắt,cô nhìn gương mặt nghiêm túc lại có phần căng thẳng của anh không khỏi đưa tay quạt nước mắt trên mặt,nở nụ cười hạnh phúc,kiên định mở miệng "Em gả cho anh."

Lần này gả đi,lần này đồng ý... đều là thật.Một lần này,là gả cho hạnh phúc,là gả cho Từ Hy Viễn của lòng cô,gả cho người đàn ông của cô,gả cho tình yêu của cô.

Từ Hy Viễn mừng rỡ đeo nhẫn vào cho cô,bàn tay có chút run liên xém làm rơi luôn cả nhẫn,may mắn vẫn là mỹ mãn đeo vào trong tay cô.Chiếc nhẫn này là tâm ý hân thiết kể ra,kiểu dáng không hề phô trương lại có chút kiểu diêm nhỏ nhắn.Chiếc nhẫn này,sợ trên thế giới liền không có cái thứ hai,là độc nhất vô nhị.Là tượng trưng cho tình yêu độc nhất vô nhị của hân dành cho cô,dành cho tình yêu của hân.

Nhìn chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên bàn tay trắng nõn của cô,hân không kiềm lòng được liền hôn hôn vài cái,ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng "Cái nhẫn này đeo lên,em cả đời cũng không được tháo ra,nhớ chưa?"

Cô mỉm cười ngọt ngào,gật đầu "Em sẽ không tháo."

Dứt lời liền nghe được tiếng hét ồn ào vang dội của đám người đứng xem,còn có người không nhịn được hét đòi tân phu đưa đi động phòng.

Tô Thiện xấu hổ nhào thẳng vào lòng anh,không ló mặt ra ngoài,nhưng nụ cười hạnh phúc trên môi vẫn luôn tươi tắn.

Từ Hy Viễn lần đầu tiên bị người ta ồn ào mà không tức giận,anh cũng cười,to giọng "Vợ tôi xấu hổ,mọi người đừng chọc cô ấy nữa,không cô ấy sẽ khóc với tôi."

Mọi người liền nhao nhao hét lên,lại chê rằng không thích ăn cẩu lương của vợ chồng son.

Tô Thiện khẽ dùng lực cấu hân một cái,lầm bầm trong ngực hân "Ai khóc với anh chứ?"

Ngược lại không đau,lại chọc cho hân hết sức vui vẻ "Được rồi,tối nay về cho em khóc."Từ Hy Viễn bây giờ chính là:Trời có sập xuống,hân chính vẫn là vui vẻ,trong lòng e rằng sớm đã nở ngàn hoa.

....

Tập đoàn Từ thị

Nhân viên từ thấp đến cao,từ già đến trẻ đều được phát thưởng,phát kẹo cưới.Từ Hy Viễn từ bộ mặt lạnh như băng tuyết ngàn năm không tan giờ trở lạnh bộ dạng ngu ngốc,ấu trĩ hết thiếu niên mới lớn,về lạnh lùng nghiêm khắc thường ngày hình như đã vứt cho chó ăn.Đi đến đâu cũng khoe mẽ hân đã có vợ,gương mặt như sớm tự kiêu đến nở hoa.

Chỉ tội cho Vương trợ lý,ngày ngày ở bên cạnh không biết bao nhiêu lần nghe hân khoe khoang,hân không thể lập tức cưới vợ cho đỡ ảm ức,chỉ là.. hân suy nghĩ thật kỹ,vẫn là cảm thấy phụ nữ vô cùng phiền phức.

(Ồ...vô cùng phiền phức:)))

....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.